

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
โปรดยิ้มตอบข้า
ด้วยไมตรี
ทดลองอ่าน

多情应笑我

จั่วเสี่ยวซี 酒小七 เจียน

เจ้าเยวี่ว แปลา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณต้องใจไว้คู่กัน

"เมื่อก่อนเจ้ากินปลาไม่แกะก้างเลย?" หลินฟางใจถามด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ
"ไม่ใช่" เขาส่ายหน้า "เพียงแต่...ข้าไม่เคยแกะก้างเองมาก่อน"

หลินฟางใจแทบตกตะลึงตายแล้ว "ตอนที่เจ้ากินปลายังต้องมีคนแกะก้างให้เจ้าโดยเฉพาะ
เซียวหรือ คงไม่มีคนช่วยคีบอาหารให้เจ้าโดยเฉพาะหรอกนะ"

"อืม" เสี่ยวหยวนเป่าพยักหน้ารับ

"มีคนช่วยเก็บอ้อให้เจ้าหรือไม่"

เสี่ยวหยวนเป่าคิ้วกระตุกเล็กน้อย เขาพยักหน้าโดยที่ใบหน้าไม่ปรากฏความรู้สึกใด

หลินฟางใจเอ่ยถาม "นี่เจ้ามีบ่าวอยู่เท่าใดกันแน่"

เขาหยุดคิดใคร่ครวญเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้า

"ไม่มีบ่าว?"

เสี่ยวหยวนเป่าส่ายหน้าอีกครั้ง "ไม่เคยนับ"

มากกว่ารัก ปรอดยืมตอบข้าด้วยโมตรี้ 1

จ้าวเสี่ยวซี เขียน เจ้าเยวี่ย แปล

《多情应笑我》

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 酒小七 Jiu Xiao Qi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2542-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 579 บาท (2 เล่มจบ)

พินฟู

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากท่านนักอ่านกำลังค้นหานิยายที่นางเอกรั้นทต จนกระทั่งไม่มีข่าวสารสักเม็ดในบ้าน กินขุ่ยปิ้งก็ต้องติดแม่ค้าไว้หนึ่งอึแปะ แยมขนมเด็กกิน ตื่นเช้ามาวันหนึ่งคิดว่าจะเอาชีวิตรอดต่อไปอย่างไรละก็ ท่านสามารถพบเจอเรื่องราวเหล่านั้นได้ใน 'โปรดยืมตอบข้าด้วยไมตรี' ค่ะ แต่ถ้าคิดว่าจะดราม่าเศร้าเคล้าน้ำตาคงไม่ใช่ 'หลินฟางโจว' นางเอกคิดบวกของเรื่องนี้แน่

เมื่อหนุ่มจอมเซเพลที่เนื้อแท้เป็นหญิงเก็บเด็กชายที่ร่วงตกเขามาได้คนหนึ่ง ชีวิตจอมเกรเซ่นนางก็ถึงคราวพลิกผัน ทั้งยังเอ่ยปากผูกมัดอีกฝ่ายไว้ว่า "ข้าช่วยชีวิตเจ้านับจากนี้ชีวิตเจ้าก็เป็นของข้าแล้ว" อีก ไม่รู้ว่าชีวิตของใครกันแน่ที่ถูก 'ผูกมัด'

มาร่วมยืมให้กับชีวิตแสนครั้นครองของหลินฟางโจวกันค่ะ แม้นางจะดูเกรออันธพาลไปบ้าง เดินใกล้ใครเขาก็อยากจะหนีให้ห่าง แต่ความจริงใจของหลินฟางโจวกลับจริงแท้แน่นอน หากอยากรู้แล้วว่าชีวิตของหลินฟางโจวเป็นเช่นไร และใครจะยืมให้นางอย่างมีไมตรีบ้าง เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินฟางโจว หญิงสาวที่แต่งตัวเป็นบุรุษ เป็นคนจริงจังเปิดเผย มีชีวิตอยู่แบบวันต่อวัน ทางบ้านยากจนข้นแค้นยิ่ง
- * หลินฟางซื่อ หรือเสี่ยวหยวนเป่า เด็กชายที่หลินฟางโจวเก็บมาได้ ฉลาดเฉลียว เจ้าแผนการ
- * พานเหรินเฟิง นายอำเภอของอำเภอหย่งโจว เป็นบัณฑิตผู้เที่ยงธรรม วางตัวดี
- * หวังต้าเตา เป็นหัวหน้ามือปราบของที่ว่าการ เป็นคนซื่อสัตย์ เก่งการต่อสู้
- * คนขายเนื้อแช่เงิน เพื่อนบ้านของหลินฟางโจว นับถือหลินฟางโจวเป็นน้อง มีฝีมือในการฆ่าแหละเนื้อ
- * คุณชายลั่ว เพื่อนของหลินฟางโจว เป็นคนมีน้ำใจ คอยช่วยเหลือ หลินฟางโจวยามลำบาก
- * จิววัน นกเค้าแมวแสนรู้ อาหารโปรดคือหนู ชอบหึ่งนกดาวอื่น

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

อาหารกลางวันทีหลินฟางโจวกินวันนี้คือซุ่ยปิง* เพียงแค่อิ่มเดียว และน้ำซามใหญ่อีกสองซาม เมื่อซุ่ยปิงเจอกับน้ำแล้วก็จะพองขยายอยู่ภายในท้อง นางจึงถือว่าตนเองกินอิ่มไปได้ครั้งหนึ่ง เพียงแต่ตอนที่ลุกขึ้นจากโต๊ะก็จะรู้สึกว่ามีน้ำกระเพื่อมอยู่ในท้องราวกับนางเป็นถังน้ำเดินได้อย่างไรอย่างนั้น

แค่ซุ่ยปิงขึ้นเดียวยังต้องลงบ๊วยซีไว้?

ยามที่หญิงชราขายซุ่ยปิงลงบ๊วยซีเอาไว้วันนั้นท่าทางดูไม่เต็มใจอย่างยิ่งวด ราวกับเป็นเรื่องที่ฝืนใจทำยิ่งนัก หลินฟางโจวเห็นเช่นนั้นก็โมโห นางถลึงตาพร้อมกับเอ่ยขึ้น "บ้านใกล้เรือนเคียงกันแท้ๆ ต่อให้เมยหน้าไม่เจอกันหน้าก็ต้องเจอ ข้าจะติดหนี้ท่านสักหนึ่งอึแปะไม่ได้เสียหรือ"

หญิงชรารีบร้อนชี้แจง "ต้าหลาง** อย่าได้โมโห เป็นเพราะเช้าวันนี้

* ซุ่ยปิง หรือขนมเปี๊ยะนี้ (เจิงปิง) เป็นชื่อขนมโบราณ ทำจากแป้งนำไปนึ่ง เดิมลักษณะแบ่งเป็นสีขาวฟูนุ่ม คล้ายหมั่นโถวในปัจจุบัน ต่อมาเปลี่ยนเป็นคล้ายขนมเปี๊ยะแบบแผ่น

** ต้าหลาง เป็นคำเรียกเด็กหนุ่ม หรืออาจหมายถึงลูกชายคนโตของครอบครัว

ข้าทะเลาะกับตาแก่ที่บ้านไปหนึ่ง ะไรๆ ก็เลยดูขวางหูขวางตาไปหมด...ตอนที่แม่เจ้ายังอยู่ก็รู้จักมักคุ้นกับข้าเป็นอย่างดี เพียงแค่ชยุบั้งขึ้นเตี้ยนี้ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเรื่องเงินเลย เลี้ยงเจ้าสักขึ้นไม่ถือเป็นเรื่องหนักหนาอะไรหรอก"

เมื่อได้ยินหญิงชราพูดเช่นนี้หลินฟางโจ้วผู้ชมชอบคำหวานรื่นหู จึงได้มีท่าที่อ่อนลง นางโบกมือไปมาพลางเอ่ย "กินชยุบั้งของท่านแล้วจะไม่จ่ายเงินได้อย่างไร พรุ่งนี้ข้าจะเอาเงินมาให้แน่นอน!"

หลังจากกินอาหารกลางวันเสร็จแล้ว หลินฟางโจ้วก็เอามือไพล่หลังพร้อมกับเดินเล่นอยู่บนถนน ยามเที่ยงเช่นนี้นบนถนนจะคึกคักอย่างมาก ภายในเพิงขายอาหารริมทางมีคนกำลังกินเกี้ยวน้ำ หากว่ามีเงินเหลือยังสามารถกินคู่กับเนื้อวัวหมักปรุงรสซึ่งจะหั่นเป็นแผ่นบางๆ ได้อีก

เนื้อวัวหรือ ซี!

หลินฟางโจ้วทำท่าเคลิบเคลิ้มเมื่อได้กลิ่นเข้มข้นของซีอิ๊วที่ใช้ปรุงรสเนื้อวัว ก่อนจะสังเกตเห็นคนที่กำลังกินเนื้อวัวคนหนึ่งซึ่งจู่ๆ ก็เงยหน้าขึ้นมา

หลินฟางโจ้วรีบเผยยิ้มเต็มใบหน้า นางก้าวไปข้างหน้าพลางประสานมือคารวะ "ที่แท้เป็นคุณชายลั้วนี่เอง ขอภัยที่เสียมารยาทเหตุใดวันนี้จึงออกมาคนเดียวได้แล้ว" หน้าตานางหมดจดคมคาย ยามประสานมือคารวะก็แสรวางทำให้ดูสง่าผ่าเผยด้วย

คุณชายลั้วกล่าว "ฟางโจ้ว เจ้านั่งลงสิ ข้ากำลังตามหาเจ้าอยู่พอดี"

หลินฟางโจ้วรีบดึงเก้าอี้ยาวที่อยู่ตรงข้ามเขาออกมานั่งพลางเอ่ยถาม

"คุณชายลัวมีอะไรจะบอกหรือ"

คุณชายลัวสังเกตเห็นสหายหนุ่มน้อยผู้ที่แม่ปากกำลังพูดอยู่ ทว่าดวงตากลับจับจ้องเนื้อวัวบนโต๊ะไม่วางตา เขาจึงเอ่ยถาม "เจ้ายังไม่ได้กินอาหารมาหรือ"

หลินฟางโจวลูบท้องของตนเอง สีน่านางเศร้าหมองเล็กน้อย "วันนี้โชคไม่ดี ข้าเสียเงินไปหมดแล้ว"

คุณชายลัวเข้าใจจึงกวักมือเรียกเจ้าของร้าน "เอากี๋วน้ำมาสามหนึ่ง แล้วก็เนื้อวัวอีกจานหนึ่งด้วย"

"ได้ขอรับ!"

หลินฟางโจวรีบตะโกนตามหลังเจ้าของร้านไป "เอาสามใหญ่เลยนะ!"

คุณชายลัวหลุดยิ้มออกมา ก่อนจะหยิบพัดบนโต๊ะขึ้นมาเคาะเบาๆ ไปที่ศีรษะของหลินฟางโจว "เจ้านี่มันอันธพาลขึ้นชื่อ!"

หลินฟางโจวเองก็รู้สึกอับอายยิ่งนัก นางจึงเสเปลี่ยนเรื่องไป "คุณชายลัว ที่ท่านตามหาข้ามีเรื่องอะไรหรือ"

"ฟางโจว ปีนีเจ้าอายุเท่าใดแล้ว"

"ปีนีสิบเจ็ด"

"เจ้าควรจะได้แต่งงานได้แล้ว"

หลินฟางโจวส่งเสียงเฮอะออกมดั่งๆ แสดงถึงความไม่แยแส แม้แต่น้อย นางเพียงเอ่ยว่า "แต่งงานมีประโยชน์อะไรเล่า มีแต่เพิ่มอีก หนึ่งปากหนึ่งท้องเข้ามาเป็นภาระเสียมากกว่า อีกทั้งข้าในตอนนี้นี้กระทั้ง ตัวเองก็ยังเลี้ยงไม่รอดเลย!"

"เจ้าไม่ชมชอบสตรีบ้างเลยหรือ"

หลินฟางโจวเงยหน้าขึ้นมา สบเข้ากับแววตาเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ของคุณชายลั่ว นางเองก็ไม่รู้ว่าควรตอบคำถามนี้อย่างไรดี จะบอกอีกฝ่ายไปว่าแท้ที่จริงนางก็เป็นสตรีคนหนึ่งไม่ได้เป็นอันขาด

นางทำได้เพียงแค่ลูบหน้าผากหนหนึ่ง พอเห็นเจ้าของร้านยกเกี้ยวน้ำที่ปรุ้งเรียบร้อยเดินตรงมา นางจึงเอ่ยเร่งทันที "เร็วๆ หน่อย!"

คุณชายลั่วเอ่ย "ข้าจะบอกเจ้าว่าบุตรสาวคนหนึ่งของลุงที่เป็นญาติห่างๆ ของข้าเกิดมามีหน้าตาที่น่ารักมาก ทั้งฐานะทางบ้านก็มั่งคั่งยิ่ง ปีนี้นางเพิ่งจะอายุสิบหก ข้าเลยจะมาพูดทาบถาม...เจ้ากินให้ข้าหน่อย เดี่ยวก็ลวกลิ้นเอาหรอก!"

หลินฟางโจวถูกเกี้ยวร้อนๆ ลวกลิ้นเข้าแล้ว ใบหน้านางจึงบิดเบี้ยวเล็กน้อย พอเงยหน้าขึ้นมาจากซาม ท่วมกลางไอสีขาวยที่ลอยฟุ้งนี้ นางได้ยินคุณชายลั่วพูดพล่ามถึงน้องสาวลูกพี่ลูกน้องห่างๆ ของเขา ไม่หยุด หลินฟางโจวจึงพูดแทรกเขาขึ้นมา "คุณชายลั่ว ท่านจะแต่งงานแล้วหรือ"

"อย่ามาทำไขสือ ข้ากำลังพูดถึงเจ้าต่างหาก"

"แม่นางแสนดีเช่นนั้น เหตุใดจึงปล่อยมาถึงอันธพาลเช่นข้าได้เล่า ท่านขอนางแต่งงานให้ตัวเองเถอะ!"

"ข้ายังพูดไม่จบ บ้านท่านลุงข้ามีบุตรสาวคนนี้แค่เพียงคนเดียว จึงรักถนอมนางดังไข่มุกในอุ้งมือ พวกเขาทำใจไม่ได้ที่จะให้บุตรสาวแต่งงานออก จึงคิดจะหาหนุ่มน้อยที่ดูเข้าทีดีสักคนหนึ่ง แม้คนผู้นั้นจะมีฐานะไม่เพียบพร้อมก็ไม่เป็นไร" คุณชายลั่วพูดพลางมองหลินฟางโจวที่เขาแต่ก้มหน้ากินเกี้ยวและคืบเนือบนโต๊ะ เขาค้านจะพูดอ้อมค้อมอีกจึงเอ่ยขึ้นว่า

หลินฟางใจกำลังกลัดกลุ้มอยู่ว่าจะหาเหตุผลใดมาปฏิเสธ พอได้ยิน คำว่า 'แต่งเข้า' สองคำนี้แล้วนางก็พลันหวาดหวั่นขึ้นมาทันที

ทว่าคุณชายลี้กลับไม่ได้อารมณ์เสียแต่อย่างใด ถึงอย่างไรบุรุษที่ยินยอมแต่งงานเข้าบ้านสตรีก็มีน้อยนัก นอกจากนั้นหลินฟางโจวยังเป็นบุตรชายและทายาทเพียงคนเดียวของสกุลด้วยแล้ว ยิ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่อีกฝ่ายจะแต่งงานเข้าบ้านเจ้าสาว

หลินฟางใจเกินกว่าน้ำกับเนื้อวัวเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เอ่ยขอบคุณ
คุณชายล่วงหน้าจะสะบัดก้นเดินจากไป

กระทั่งนางเดินไปไกลแล้วลูกค้าในเพิงขายอาหารจึงได้เอ่ยถามเจ้าของร้านเบาๆ "หนุ่มน้อยรูปงามผู้นั้นเป็นลูกหลานบ้านใดหรือ"

เจ้าของร้านตอบด้วยเสียงดังฟังชัด "เป็นบุตรชายของแม่ม่ายแซ่จาง ที่ถนนฝั่งตะวันออกนะ เขามีนามว่าหลินฟางโจว ทุกคนต่างก็เรียกเขาว่า หลินดำกลาง แม่ม่ายจางไม่ใช่คนในพื้นที่นี้ สืบกว่าปีก่อนลี้ภัยมาถึง ที่แห่งนี้ เลี้ยงลูกมาด้วยความยากลำบากแสนสาหัส ปีที่แล้วนางมีไข้สูง ไข้พลัน ป่วยได้ไม่นานก็ตาย"

คนฟังทอดถอนใจพลางเอ่ย "เสียตาย ช่างน่าเสียตายนัก ว่าแต่
เด็กคนนั้นเคยแต่งงานแล้วหรือไม๊"

"ไม่เคย! เขาเป็นเพียงบังเสียน* เท่านั้น ไม่มีทั้งทรัพย์สินและที่ดิน
ไม่มีกระทั่งงานเป็นหลักแหล่ง จะเอาอะไรไปขอแต่งงานรยกันเล่า"

* ปังเปลี่ยน หมายถึงผู้ที่ขนนางหรือราชานิกลอบกระเสี้ยนดโดยให้ที่พักพิงและอาหารแลกกับการช่วยงานต่างๆ

หลินฟางโจวที่กินอาหารอิ่มแล้วนั้น ในที่สุดก็เหลือเวลาให้ความ
เศร้าหมองได้พุ่งเข้ามาในสมอง

คนทั่วหล้าต่างนึกว่านางเป็นบุรุษผู้หนึ่ง ทว่าแท้ที่จริงนางกลับ
ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

เรื่องราวทั้งหมดล้วนแต่มีที่มาจากความคิดอันไม่เข้าท่าของมารดา
สิบห้าปีก่อนมารดาได้พานางที่มีอายุเพียงสองขวบลี้ภัยมายังที่นี่
ครอบครัวมีเพียงแม่ม่ายและบุตรสาว ไม่มีบุรุษใดดูแล มารดากลัวว่า
พวกนางจะถูกคนรังแกจึงแสวงบอกว่าหลินฟางโจวเป็นเด็กชาย กระทั่ง
ทะเบียนเรือนก็ลงบันทึกไว้เช่นนี้

เมื่อลงบันทึกแล้วก็ไม่สามารถแก้ไขสิ่งใดได้อีก...

หากตอนนี้นางถูกผู้อื่นล่วงรู้ว่าเป็นหญิงแล้วนำไปแจ้งต่อทางการ
ถูกยึดถือเป็นแค่อุปการะสถานเบา ไม่นานนางอาจจะถูกเนรเทศให้ไปปลูก
แตงโมอยู่ในทะเลทรายที่ไกลออกไปถึงสามพันหลี่*

ด้วยร่างเล็กบางของนาง ไม่ว่าจะเป็นการถูกโบยหรือถูกเนรเทศ
ก็ล้วนยากที่จะมีชีวิตรอดทั้งสิ้น

ดังนั้นต่อให้ถูกตีตายนางก็ไม่อาจให้ผู้ใดล่วงรู้ความลับของนางได้
หลังจากกังวลใจอยู่ครู่หนึ่งหลินฟางโจวก็สลับเรื่องนี้ทิ้งไว้ข้างหลัง
ยามนางเดินไปถึงประตูเมืองก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

ไม่กี่วันก่อนตอนไปเที่ยวเล่นที่ป่านอกเมืองนางไปเจอรั้งนกฮว่าเหมย**
รั้งหนึ่งเข้า ตอนนั้นนกฮว่าเหมยกำลังออกไข่ คาดว่าตอนนี้นกน้อยน่าจะ

* หลี่ (ลิ) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน 1 หลี่เท่ากับ 500 เมตร

** นกฮว่าเหมย หรือนกกระรางจีน เป็นนกเกาะคอนประเภทหนึ่ง ชื่อแปลว่าเขียนคิ้ว เพราะมีลักษณะเด่นคือ
บริเวณรอบดวงตาดาวาดเขียนขึ้นไม่มีสีที่สยดงุ่นกว่าส่วนอื่นคล้ายกับคนเขียนคิ้วและทาดำ

พักออกมาจากไข่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หากขโมยนกน้อยมาเลี้ยงจนโตแล้วสอนให้ตีๆ จะต้องขายได้ราคาดีแน่ หรือหากไม่รอเลี้ยงจนโต เพียงแค่นำลูกนกไปขายก็น่าจะได้เงินจำนวนหนึ่งไว้ใช้สำหรับยามจำเป็นแล้ว

หลินฟางโจวอะไรก็ไม่ขาด ขาดก็แต่เงิน หากวันนี้นางยังไม่ออกไปหาเงินอีก เกรงว่าพรุ่งนี้นางคงจะต้องเอากางเกงมากินแทนข้าวแล้ว

ดังนั้นหลินฟางโจวจึงมุ่งหน้าไปทางบ้านนอกเมือง ระหว่างทางก็พบกับชาวนาที่รู้จักคนหนึ่ง ชาวนาตะโกนบอกกับนางว่า "ต้าหลางอย่าได้ขึ้นเขาไปเลย ยามนี้บนภูเขามีสื่อ มันกินคนไปหลายคนแล้วนะตอนนี้ไม่มีคนตัดไม้คนโคกลำขึ้นไปตัดฟันบนเขาแล้ว!"

"ขอบคุณท่านลุงมากที่เอ่ยเตือน ข้าไม่ขึ้นไปบนเขาหรอก เพียงจะเที่ยวเล่นอยู่ด้านนอกเท่านั้น"

หลินฟางโจวคิดในใจ สื่ออยู่แต่บนเขาลึก ข้าแค่จะไปขโมยลูกนกในป่ารอบนอก ไม่มีทางพบสื่อหรอก

เมื่อคิดได้เช่นนั้นนางจึงเดินเข้าไปในป่า

หลินฟางโจวหารังนกนั้นเจอในเวลาอันรวดเร็ว พอปีนต้นไม้ขึ้นไปดูนกก็ต้องผิดหวังยิ่ง ไม่รู้ว่าลูกหลานของเจ้าสารเลวคนใดชิงลงมือก่อนถึงกับขโมยเอาลูกนกฮว่าเหมยไปหมดแล้ว

ขณะที่นางลงมาจากต้นไม้ก็สบถ่าไปหลายประโยคเพื่อระบายความโกรธ กระนั้นก็ไม่อาจเปลี่ยนความจริงที่ว่ามีคนมาคว้าโอกาสนี้ไปก่อนหน้านางได้

ในขณะที่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปดี หลินฟางโจวพลันได้ยินเสียง
แมลงร้องขึ้นมา

เป็นเสียงร้องของจิ้งหรีดที่ร้องได้เสียงดังฟังชัดมาก เสียงที่ก้อง
กังวานเปี่ยมด้วยพลังเช่นนี้คาดว่าขนาดตัวของจิ้งหรีดจะต้องใหญ่มาก
เป็นแน่

หากนางมีจิ้งหรีดที่เก่งกล้าสักตัวหนึ่งซึ่งไม่ว่าพาไปต่อสู่ที่เมืองไหน
ก็ไม่มีจิ้งหรีดตัวใดเทียบได้ละก็ นั่นจะเป็นที่น่าเกรงขามเพียงไร และ
จะได้รับความเคารพนับถือจากผู้คนมากมายเท่าใดกัน

จับนกไม่ได้ไม่เป็นไร แต่ต้องจับจิ้งหรีดตัวนั้นให้ได้!

หลินฟางโจวกลกแซนเสื้อขึ้น มือค่อยๆ แหวกหาตามกอลงอยู่บน
พื้น ในที่สุดนางก็เจอ

จิ้งหรีดตัวนั้นไม่ธรรมดาจริงๆ เสียด้วย ผิวของมันดำขลับมันวาว
ทำหยาตพื้นอย่างแข็งแรง ตัวใหญ่มาก เกรงว่าจะยวหลายซุน* ทั้งท่าทาง
ก็ดูดุร้าย ฤดูนี้ยากมากที่จะเจอจิ้งหรีดที่แข็งแรงเช่นนี้ หลินฟางโจว
ดีอกดีใจยิ่งนัก นางรวบรวมกำลังหมายจะจับมันมาให้ได้

จิ้งหรีดตัวนั้นไม่ธรรมดาดังคาด มันทั้งกระโดดได้สูงและกระโดด
ได้เร็วกว่าจิ้งหรีดทั่วไป

จิตใจของหลินฟางโจวพลันสับสน ทางหนึ่งจิ้งหรีดยิ่งแข็งแรงนาง
ก็ยิ่งดีใจ ทว่าอีกทางหนึ่งนั้นเป็นเพราะเจ้าจิ้งหรีดกระโดดเร็วเกินไป
นางจึงจับตัวมันได้ยากยิ่ง

ไม่สนหรอก ไม่สน ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องจับมันให้ได้!

* ซุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

นางวิ่งไล่ตามจิ้งหรีดตัวนั้นไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุด กระทั่งไม่รู้ตัวว่าตนเองได้วิ่งเข้ามาในป่าลึกบนเขาแล้ว

"ฮึ! ในที่สุดก็จับเจ้าได้แล้ว!"

พอหลินฟางโจวหนีบคอของจิ้งหรีดเอาไว้ได้ นางก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นแม่ทัพใหญ่ที่ถือตราบัญชาการทัพสั่งการได้หาล้าอย่างไรวางนั้น นางรู้สึกภาคภูมิใจยิ่งยวด

แต่จู่ๆ นางก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่ผิดแปลกไป

บริเวณโดยรอบเหมือนจะเงียบสงัดเกินไปแล้ว

นางกวาดตามองไปรอบด้าน สิ่งที่เห็นล้วนแต่เป็นต้นไม้หนาที่บบนพื้นมีวัชพืชขึ้นอยู่บางตา กับเศษใบไม้ที่กองทับถมจนหนา ต้นไม้ที่นี้ล้วนสูงใหญ่กว่ามากเมื่อเทียบกับที่ที่นางไปจับนกเมื่อครู่นี้

ดวงอาทิตย์ถูกบดบัง มีเพียงแสงเส้นบางๆ ส่องลอดลงมา ทั้งผืนป่าพลันดูสลัวมัว

เมื่อนึกถึงข่าวลือเกี่ยวกับเสือแล้วหลินฟางโจวก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาบ้าง

ไป! ต้องรีบออกไป!

หลินฟางโจวกำลังจะเดินกลับไปทางเดิม ทว่านางกลับได้ยินเสียงเคลื่อนไหวบนยอดไม้ที่อยู่ไม่ไกลนี้เสียก่อน ยอดไม้นั้นสั้นเหมือนกับมีอะไรบางอย่างกำลังเขย่าไปมา เดิมทีนางคิดว่าเป็นแค่กิ่ง แต่พอเงยหน้าขึ้นมองแล้ว เบื้องหน้าสายตาก็มีเงาดำขนาดใหญ่ร่วงลงมาจากต้นไม้ ระหว่างทางชนเข้ากับกิ่งไม้ไปหลายครั้ง จนสุดท้ายก็ร่วงตกลงมาบนพื้นเสียงดังตูบ!

ลึง...น่าจะไม่งโง่เช่นนี้หรือกะนะ

หรือจะเป็นหมิดำ?

หมิดำ...ก็คงไม่โง่เช่นนี้กระมัง

เอ่อ...

หลินฟางใจเฒ่าไม่ถูกแล้วว่า 'เจ้าสิ่งนั้น' เป็นตัวอะไร ตอนนี้
นางกลัวอย่างถึงที่สุดแล้วจริงๆ ความหวาดกลัวเช่นนี้ทำให้ความหวาดกลัว
ตัวสั่นยามที่เผชิญหน้ากับเสือหรือหมิดำไม่ ทว่าเป็นความหวาดกลัวที่
ไม่รู้ว่ตนเองกำลังเผชิญหน้ากับสิ่งใดอยู่กันแน่ นางได้แต่ชนลูกซู่อยู่ในใจ

แต่ว่า...ตกลงมันคืออะไรกันแน่เล่า!

หลินฟางใจสงสัยแทบตายแล้ว

ไปลองดูหน่อยเถอะ ดูแค่แวบเดียวก็พอ สิ่งนั้นตกลงบนพื้นแล้วก็
แน่นิ่งไม่ไหวติง ไม่แน่อาจจะเป็นแค่ก้อนหินก็ได้!

หลินฟางใจเดินไปทางนั้นเพียงไม่กี่ก้าวก็เห็นว่าอีกด้านหนึ่งคือ
หน้าผาที่สูงนับร้อยจั้ง*

มีหินหล่นลงมาสักก้อนสองก้อนก็ถือเป็นเรื่องปกติหรือเปล่านั้น

ดังนั้นหลินฟางใจจึงทำใจกล้าค่อยๆ เดินตรงไปหา 'เจ้าสิ่งนั้น'
ทีละก้าว

ท่ามกลางแสงสลัวมัวภายในป่า ตอนที่นางเข้าไปใกล้ก็ได้พบว่า
สิ่งทีนนอนอยู่บนกองเศษใบไม้แห้งหนาๆ ในเวลานี้คือ...คนผู้หนึ่ง

ดูจากรูปร่างแล้วน่าจะเป็นเด็กคนหนึ่ง ใบหน้าครึ่งซีกของเด็กคนนั้น
ซุกอยู่กับกองใบไม้แห้งกรอบ ร่างกายไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

หากเมื่อครูไม่ได้เห็นด้วยตาตนเองคงยากนักที่หลินฟางโจวจะเชื่อว่า
มีคนเป็นๆ ตกลงมาจากฟ้าจริงๆ

ไม่สิ บางทีตอนนี้นี้คงไม่อาจนับว่าเป็น 'คนเป็น' แล้ว

เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้แล้วหัวใจของหลินฟางโจวก็เต้นกระหน่ำรัว
อย่างบ้าคลั่ง นางทำใจกลัวคุกเข่าลงกับพื้นก่อนจะยื่นมือไปทดสอบ
ลมหายใจของเด็กคนนั้น

แม้ลมหายใจอ่อนแรงแต่ก็ยังมีความร้อนอยู่บ้างเล็กน้อย

นางยืดหลังตรงพร้อมกับเงยหน้ามองไปยังต้นไม้ด้านหนึ่ง ภายใน
ป่าไม่มีลมเลยสักนิด ยอดไม้นั้นก็กลับไปนิ่งสงบนานแล้ว หลินฟางโจว
ลูปคางพลางพูดคนเดียว "เด็กน้อยมาจากที่ใดกัน ไม่มีทางที่เขาจะใช้ชีวิต
อยู่บนต้นไม้หรือกระมัง"

หากไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่บนต้นไม้ เช่นนั้นก็ต้องตกลงมาจากที่อื่น
มีหน้าผาแห่งหนึ่งอยู่ห่างจากจุดนี้ไปไม่กี่ไกล เด็กคนนี้น่าจะเล่นอยู่ข้างบน
แล้วไม่ทันระวังจนลื่นตกหน้าผาลงมาเป็นแน่

ถือว่าเขายังโชคดีที่ตกลงมาบนยอดไม้นี้พอดี ทำให้มีกิ่งไม้ช่วย
ลดแรงกระแทกให้เขาหลายหน ท้ายที่สุดก็ไม่ตกลงมากระแทกกับพื้น
โดยตรง

นางสังเกตว่าเด็กคนนี้น่าจะมีอาการค่อนข้างแปลกตา ตลอดทั้งร่าง
ของเขาเป็นชุดทหารและยังสวมเกราะพร้อมด้วยหมวก เป็นไปได้หรือไม่ว่า
จะมีสงครามเกิดขึ้น ทว่าที่แห่งนี้ไม่ได้มีป้อมปราการตั้งอยู่ อีกทั้ง
สงครามคงไม่ต้องการทหารอายุน้อยเช่นนี้ไปสู้ศึกกระมัง หากให้เขาไป
ตีกระต่ายยังนับว่าพอได้

หลินฟางโจวไม่เคยพบเจอเรื่องเช่นนี้มาก่อน ช่วงหนึ่งจึงยังนึกอะไรไม่ออก มือหนึ่งของนางหนีบจิ้งหรีดไว้ อีกมือหนึ่งก็เขย่าเขาเบาๆ พลางเอ่ย "วันนี้ข้าจะทำความดีด้วยการช่วยชีวิตเจ้าสักชีวิตหนึ่ง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยชีวิตเจ้าไว้ได้หรือไม่ หากช่วยไม่ได้ เจ้าก็อย่าถือโทษกันเลย อายุขัยของทุกคนล้วนแต่ถูกกำหนดไว้แล้ว พอเจ้าไปถึงยมโลกไม่อนุญาตให้เจ้าพูดถึงข้าในทางไม่ดีนะ"

ขณะที่พูดหลินฟางโจวก็ดึงเขาไปด้วย ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ไม่ยอมทิ้งจิ้งหรีดจึงใช้มือเพียงข้างเดียวที่ว่างอยู่ดึงเขา ทว่านางที่ตัวเล็กเพียงแค่นี้จะใช้มือข้างเดียวดึงเด็กชายคนหนึ่งไหวได้อย่างไรกัน นางออกแรงทั้งหมดจนสุดกำลังพลางกัดฟันแน่น

ฮึบ!

แม้ตัวคนจะถูกนางดึงขึ้นมาได้จริง ทว่า...

"อ้ากกก! มารดาเจ้าสิ! จิ้งหรีดของข้า เทพสวรรค์ พระโพธิสัตว์ เจ้าตัวเล็ก อ้ากๆๆ!"

มือข้างที่หลินฟางโจวจับจิ้งหรีดอยู่เผลอออกแรงตามมืออีกข้างไปด้วย นางไม่ทันระวังเผลอหนีบจิ้งหรีดที่เพิ่งจับมาได้เมื่อครู่นี้ตายไปเสียแล้ว

หลินฟางโจวเกือบจะปล่อยเด็กคนนี้ทิ้งลงพื้นไปแล้ว แต่สุดท้ายนางก็เกิดซลาดกัวขึ้นมา กังวลว่าตนเองจะกลายเป็นผู้ร้ายทางอ้อม นางจึงแบกเขานี้ขึ้นบนหลังพลางพูดอย่างโกรธเคือง "เพื่อช่วยเจ้าแล้ว ข้าต้องสูญเสียกระทั้งแม่ทัพใหญ่แห่งเขาเจ็นซานของข้าไป เจ้าเป็นปีศาจมาจากที่ใดกัน ช่างเก่งกล้าสามารถยิ่งนัก!"

นางถึงกับตั้งชื่อให้จิ้งเหล่านกไว้เรียบร้อยแล้วด้วย

'ปีศาจ' นอนคว่ำอยู่บนหลังหลินฟางโจวโดยไม่ขยับเขยื้อน

หลินฟางโจวเดินไปพลางสบตาดำเขาไปพลาง ดำไปได้สักพัก ความคิดใหม่ก็แวบเข้ามาในสมอง เด็กคนนี่ตกลงมาจากหน้าผา เกรกว่าคนที่บ้านเขาต้องเป็นห่วงมากแน่ ตอนนี้นางช่วยชีวิตเขาแล้ว อย่างไรก็ตามก็ต้องเรียกค่าตอบแทนสักหน่อย ถึงตอนนั้นนางจะได้เอาเงินไปซื้อแม่ทัพใหญ่แห่งเขาเจินซานสักสิบตัวในคราวเดียวเลย ตัวหนึ่งใช้สู้ศึกที่อำเภอหย่งโจว ส่วนอีกเก้าตัวที่เหลือก็นำมาอย่างแกล้มกับสุรา ช่างน่ายินดีอะไรอย่างนี้

หึๆๆ ฮ่าๆๆ...พอคิดเช่นนี้แล้วอารมณ์ของนางก็ดีขึ้นมากในทันที

ท้องฟ้าค่อยๆ มีดลงแล้ว เร็วแรงของหลินฟางโจวก็มีอยู่ไม่มาก เพียงแค่แบกเด็กชายคนหนึ่งเดินจากนอกเมืองกลับเข้ามาในเมืองก็ราวกับใช้ไปครึ่งชีวิตแล้ว ตอนที่ใกล้จะถึงประตูเมืองนางจึงเห็นดเหนี่ยวจนมีสภาพหอบฮักไม่ต่างจากสุนัข

ประตูเมืองกำลังจะปิดลงแล้ว

หลินฟางโจวเห็นประตูเล็กๆ ด้านข้างกำลังจะปิดลง นางก็ตะโกนออกไปเสียงดัง "ช้า! ช้าก่อน!"

คนรับหน้าที่เฝ้าประตูเมืองคือผู้เฒ่าสายตาฝ้าฟางคนหนึ่ง ทุกคนต่างเรียกเขาว่า 'เหล่านก' เหล่านกมองหลินฟางโจวซึ่งอยู่ภายใต้แสงยามค่ำคืนอยู่หลายหน ก่อนจะนึกออกว่าอีกฝ่ายเป็นต้าหลางสกุลหลิน ผู้เฒ่าจึงเอ่ยปากถาม "ต้าหลาง เหตุใดถึงได้เที่ยวเล่นจนเพิ่งจะกลับมา

ปานนี้เล่า หากเจ้ามาซ้ำอีกเพียงก้าวเดียว ประตูเมืองก็จะปิดแล้วนะ ถึงตอนนั้นเจ้าก็ได้แต่นอนอยู่นอกเมืองแล้ว ดีไม่ดีอาจจะถูกเสื้คาบไปด้วย!"

"เฮ้อ! อย่าพูดถึงเลย"

"บนหลังเจ้าแบกใครไว้นะ"

หลินฟางใจเหินดเหินยอมมากแล้ว นางไม่ยากลั่นเปลืองคำพูด มาชี้แจงอะไรอีก คนผู้นี้มีที่มาที่ไปไม่ชัดเจน ไม่แน่ว่าอาจจะถูกทางการเรียกตรวจสอบเมื่อใดก็ได้ อีกทั้งเด็กน้อยจะเป็นหรือตายก็ยังไม่แน่ชัด หากนางไม่ระวังพลั้งปากพูดอะไรออกไปอาจจะสร้างปัญหาให้ตนเองได้ในภายหลัง

นอกจากนี้นางยังกลัวว่า 'ผลงานของตนเอง' จะถูกคนอื่นขโมยไปด้วย

ผ่านไปไม่นานหลังจากที่ขบคิดเล็กน้อยแล้วนางก็พูดขึ้นน้ำเป็นตัวออกมา "บุตรชายตัวแสบของบ้านคนขายเนื้อแซ่เจินนะ วันนี้เขาอยากจะไปจับจิ้งหรีดกับข้าที่นอกเมืองให้ได้ แต่ดีเสียจริง! เพียงเที่ยวเล่นได้ครึ่งทางก็เหนื่อยจนผล็อยหลับไป ยังต้องให้ข้าแบกเขากลับมาอีก!"

"เด็กน้อยล้วนซีเขา"

"ท่านอย่าไปบอกใครเชื่อว่าเขาออกไปนอกเมืองกับข้า หากเขาถูกมารดาตี คนขายเนื้อแซ่เจินจะต้องมาตีข้าด้วยแน่"

"วางใจเถอะ คนแก่หูตาฝ้าฟางเช่นข้าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เพียงแต่ทุกวันนี้ข้างนอกไม่ค่อยสงบสุขเท่าไร ล้วนพูดกันว่ามีเสื้ปรากฏตัวขึ้นในป่า ตำบล พวกเจ้าอย่าได้ออกไปเที่ยวเล่นกันบ่อยนักเลยนะ"

"ได้เลยๆ เข้ารู้แล้ว!"

เมื่อแบกตัวภาระกลับมาถึงบ้าน หลินฟางโจวก็โยนเขาลงไบนเตียงทันที ก่อนที่มือนางจะคลำไปจุดตะเกียงน้ำมัน

บ้านของนางทชุดิโหมม รอบด้านมีแต่รูเล็กกรุ๋น่อยให้ลมพัดเข้ามา ตอนนีเปลวไฟที่มีขนาดเท่าเมล็ดถั่วเหลืองในตะเกียงน้ำมันก็วูบไหวไปมาประเดี๋ยวลวงประเดี๋ยวลัว ส่องสว่างให้เห็นฝุ่นและใยแมงมุมภายในบ้าน รวากับว่าที่นี่เป็นบ้านผีสิงอย่างไรอย่างนั้น ซึ่งนางอยู่จนคุ้นชินแล้ว จึงไม่ได้ใส่ใจกับความน่ากลัวนี้เท่าไรนัก

ยามนี้เด็กชายยังไม่รู้สึกตัวตื่น หลินฟางโจวไม่รู้ว่าหลังจากที่เขาตกลงมาแล้วได้รับบาดเจ็บตรงไหนบ้างหรือไม่ นางจึงถอดชุดเกราะแปลกประหลาดชุดนั้นออกจากตัวเขาก่อน แม้ชุดเกราะนั้นจะทำมาจากหนังทั้งหมด แต่นางก็ไม่รู้ว่าทำมาจากหนังอะไร ดูบดๆ แล้วก็ให้ความรู้สึกนุ่มมืออยู่บ้าง เมื่อยกขึ้นมาวางบนมือก็มีน้ำหนักที่เบาเพียงพอที่จะให้เด็กสวมใส่ได้พอดี

แม้จะไม่เข้าใจที่มาที่ไปของชุดเกราะนี้นัก แต่หลินฟางโจวก็ยังรู้สึกได้ว่ามันมีราคาไม่น้อยเลย

แต่ว่าน่าเสียดายที่เขาไว้ใช้กับเด็ก เขาออกไปขายก็เกรงว่าจะไม่มีคนซื้อ

เมื่อโยนชุดเกราะทิ้งลงพื้นแล้วหลินฟางโจวก็เห็นว่าเขาสวมชุดยาวสีขาวไว้ข้างใน นางไม่รู้ว่าชุดนั้นทำมาจากผ้าไหมแบบใดกันแน่ ผิวของผ้าราวกับผิวหนังที่ใสระยิบระยับ ให้สัมผัสที่นุ่มนวลอ่อนนุ่มจนไม่อยากจะ

ปล่อยมือที่เดียว ตรงขอบชุดยังใช้ด้ายสีเดียวกับลายปักซึ่งทำได้อย่างละเอียดงดงาม ฝีเข็มแต่ละเข็มล้วนประณีตอย่างที่สุด

แค่ชุดนี้ชุดเดียวก็มีค่าถึงหนึ่งตำลึงแล้วกระมัง

หลินฟางโจวกลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่ง สายตานางกวาดมองลงต่ำ ก่อนจะพบว่าที่เอวของเขามีหยกงามห้อยอยู่ชิ้นหนึ่ง

แปลกจริง จะต่อสู้อย่างดุเดือดและสง่างามไปด้วยหรือไรกัน เด็กน้อยผู้นี้ช่างเข้าใจยากเย็นยิ่งนัก

นางปลดหยกชิ้นนั้นออกแล้วยกชิ้นมามองตรงหน้าพลาถอดเอ่ยชมไม่ได้ "หยกดี! หยกดี!"

หยกชิ้นนี้เป็นสีขาวยุติมะมันวาวใส แกะสลักเป็นรูปงูบินกินหาง ส่วนหัวที่มีเขางอกออกมา กำลังกัดหางของตัวเองจนม้วนกลายป็นวงกลมวงหนึ่ง

ลายเส้นของหยกทั้งชิ้นดูเรียบง่ายสง่างาม แม้แต่คนที่เกลียดดูเป็นที่สุดอย่างหลินฟางโจวเห็นแล้วก็ยังนึกชอบ

ชุดเกราะหนังถอดออกแล้ว หยกงามก็ปลดออกแล้ว หลินฟางโจวสังเกตโดยละเอียดอยู่หนึ่งรอบจึงค่อยพบว่าเด็กน้อยผู้นี้ไม่ได้มีส่วนใดที่เล็ดออกเลย

ซีๆ ตกลงมาจากที่สูงขนาดนั้น รอยแผลลึกลับก็ไม่มี อยากรู้นักว่าชุดเกราะชุดนั้นทำมาจากอะไรกันแน่!

หลินฟางโจวประหลาดใจอยู่บ้าง กระนั้นนางก็ยังเป็นห่วงว่าเด็กน้อยจะมีอาการกระทบกระเทือนภายใน เด็กคนนี้มีฐานะ การที่เขามีชีวิตอยู่ย่อมต้องมีค่ามากกว่าตายอยู่แล้ว...พอนึกถึงตรงนี้หลินฟางโจวก็ถือเคม

เดินออกจากประตูไป

หมอหวงอาศัยอยู่ที่ถนนฝั่งตะวันออกนี้เอง ซึ่งห่างจากบ้านของ หลินฟางโจวไปไม่กี่กิโลเมตร ทว่าคนที่ไปให้เขารักษาโรคนั้นกลับมีอยู่ไม่มากนัก เหตุก็มาจากที่เขาเป็นไข้

ตอนที่หลินฟางโจวเคาะประตูบ้านหมอหวง เขากำลังบดยาอยู่ กลืนยาบดลงไปทั่วห้อง ภรรยาพานุตรชายและบุตรสาวสองคนกลับไป อยู่ที่บ้านมารดาตั้งแต่เย็นแล้ว ตอนนี้อยู่ในบ้านจึงมีเขาอยู่เพียงคนเดียว

หลินฟางโจวบอกเหตุผลที่มาในครั้งนี้ออย่างชัดเจน หมอหวงไม่รีรอ รีบแบกล้อมยาไว้บนหลังแล้วตามนางกลับไปที่บ้าน

เมื่อมาถึงบ้านของหลินฟางโจว หมอหวงก็ตรวจร่างกายเด็กชาย หนึ่งรอบ

ข่าวดี...อวัยวะภายในไม่ได้รับการกระทบกระเทือน

ข่าวร้าย...สมองกระทบกระเทือน

หลินฟางโจวเอ่ยถามด้วยความหดหู่ใจอยู่บ้าง "เขาจะมีชีวิตรอดหรือไม่"

หมอหวงยกมือทำท่าทางอยู่รอบหนึ่ง โชคดีที่หลินฟางโจวกับเขา เป็นเพื่อนบ้านกันมาหลายปี ยามสื่อสารจึงไม่ได้ลำบากอะไร นางพยักหน้า เล็กน้อยแล้วเอ่ยทวนสิ่งที่เขาจะบอกซ้ำอีกครั้ง "ภายในสามวันได้สติก็รอดชีวิต หากไม่ได้สติก็จัดงานศพให้เร็วเท่าที่จะเป็นไปได้ มิเช่นนั้น จะมีहनอนขึ้น?"

หมอมหวงพยักหน้า

หลินฟางโจวโมโหเสียจนกลอกตามองบน "ท่านช่างคิดได้รอบคอบเสียจริง!"

เขายังถามนางว่าเด็กน้อยเป็นเด็กบ้านไหน เหตุใดถึงได้มีสภาพเช่นนี้ นางเป็นคนทำโชหรือไม่

หลินฟางโจวโบกมือปฏิเสธ "ไม่ใช่ข้าแน่นอน ข้าช่วยชีวิตคน... ท่านอย่าได้ถามมั่วๆ เช่นนี้สิ"

สุดท้ายหมอมหวงก็ไม่ได้เขียนใบสั่งยาให้นาง ประการแรก สรรพคุณของยาไม่อาจช่วยรักษาอาการกระแทกกระเ็นทางสมองได้ ประการที่สอง หลินฟางโจวยากจนเสียจนแทบไม่มีข้าวกิน ได้ยินว่าตอนกลางวันของวันนี้ยังให้หญิงชราขายซูชิปลิงลงบัญชีไว้อยู่เลย หากเขาเขียนใบสั่งยาให้นางไปเกรงว่านางจะต้องให้เขาลงบัญชีไว้เป็นแน่...

หลังจากส่งหมอมหวงกลับไปแล้วหลินฟางโจวก็กลับมานั่งลงที่บนเตียง นางมองไปยังเด็กน้อยที่นอนอยู่บนเตียงอย่างคิดไม่ตก "เจ้าจะตายก็ตายไปเสีย หากจะรอดก็จงรอด เหตุใดยังต้องรอให้ถึงสามวันด้วย อีกสามวันข้าจึงจะหาข้าวมาใส่หม้อได้หรือ! ไม่เช่นนั้นข้าเอาเจ้าไปตุนไม้ดีกว่าหรือไร กินได้ไปสิบวัน ไม่ก็ครึ่งเดือนเชียวนะ!"

ช่างเถอะๆ ไม่ว่าเขาจะเป็นหรือตาย พรุ่งนี้ค่อยไปถามว่ามีเด็กบ้านไหนหายไปก็ได้ หลินฟางโจวทำได้แค่ถอนหายใจ

ถึงอย่างไรเด็กชายคนนี้ก็มีความมากกว่าศพแล้วกัน เมื่อคิดได้เช่นนี้ หลินฟางโจวก็ตะแคงร่างนอนลงที่บนเตียง

ช่วงเวลามืดค่ำคนในบ้านทุกหลังต่างก็ปิดประตุนอนกันอย่างรวดเร็ว บนถนนเงียบสงัด ได้ยินเสียงแมลงตัวสองตัวร้องอยู่ข้างเป็นครั้งคราว บรรยากาศวังเวงอ้างว้างยิ่งนัก

ยามรักษาการณ์ถือโคมเดินไปบนถนนที่ปูด้วยแผ่นศิลาเขียว ลมพัดมาระลอกหนึ่ง เขาระับเสื้อผ้าพรางพุดกับตนเอง "พรงี้เกรงว่าฝนจะตก"

เวลานี้เองยามรักษาการณ์ก็มองเห็นเงาร่างงกๆ เจิ่นๆ ที่อยู่ไม่ไกลนักกำลังเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขาจึงเอ่ย "เหล่าเถี่ย นันไซ้เจ้าหรือไม"

"เป็นข้าเอง" เหล่าเถี่ยตอบกลับไป

"นี่ก็ยามไย* แล้ว เจ้ายังไม่นอนอีกหรือ ออกมาข้างนอกเช่นนี้จะไปเป็นเทพท่งราตรีหรือไรกัน"

"เทพท่งราตรีอะไรกัน วันนี้ที่ออกมาเพราะที่ว่าการมีเทพองค์หนึ่งกำลังรอข้าอยู่" เหล่าเถี่ยเดินใกล้เข้ามาอีกเล็กน้อยพรางเอ่ยต่อว่า "เมื่อครู่มีคนจากที่ว่าการมาแจ้งข่าว บอกว่านายอำเภอต้องการพบข้า"

"ดีกดินเพียงนี้แล้วนายอำเภอจะตามตัวเจ้าด้วยเรื่องใด"

"ข้าเองก็ไม่รู้ ข้าก็แค่คนเฝ้าประตูเมือง"

ปีนี้เหล่าเถี่ยอายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว หากว่ากันตามจริงอายุขนาดนี้ก็ไม่เหมาะจะให้มาเฝ้าประตูเมืองแล้ว ทว่าอำเภอหย่งโจวแห่งนี้ไม่ได้เป็นพื้นที่สำคัญอะไร อีกทั้งหลายปีมานี้ได้หาล้าวนแต่สงบสุขดี ไม่มีเรื่องราวใหญ่โตใดเกิดขึ้น ประตูเมืองจึงไม่ได้มีความสำคัญเท่าใดนัก เขาก็เป็นแค่ชายชราคนหนึ่ง ทั้งภรรยาและบุตรต่างก็ก้าวสู่ยมโลกเร็วกว่าเขา

* ยามไย คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ก้าวหนึ่ง พานเหรินเฟิงเห็นใจทั้งเรื่องอายุและความยากจนจึงให้งานนี้กับเขา

เหล่าเถี่ยมาถึงที่ว่าการและพบว่าพานเหรินเฟิงกำลังรอเขาอยู่

"ได้เท่า ท่านต้องการพบข้าน้อยหรือขอรับ"

"อืม เหล่าเถี่ย ข้าขอถามเจ้าสักหน่อย วันนี้ตั้งแต่ยามเซ็น* จนถึงยามชวี** เป็นเจ้าที่เฝ้าประตูใช่หรือไม่"

"ตอบได้เท่า เป็นข้าน้อยเองขอรับ"

"ประตูเมืองปิดเรียบร้อยแล้วแล้วหรือ"

"ปิดดีแล้วขอรับ ได้เท่าวางใจได้...ได้เท่า ท่านต้องการพบข้าน้อย เพราะมีเรื่องสำคัญอะไรจะสั่งหรือขอรับ"

พานเหรินเฟิงเอามือโพล่หลังด้วยสีหน้าผ่อนคลาย "ที่จริงก็ไม่มีอะไรหรอก เพียงแค่ระยะนี้มีข่าวลือหนาหูว่าบนภูเขามีสื่อร้าย ข้าซึ่งเป็นผู้ดูแลที่นี่ก็ควรถามไถ่"

"เรื่องนั้น..."

"ข้าขอถามเจ้า ช่วงนี้คนที่เข้าออกประตูเมืองมีมากหรือไม่"

"มีจำนวนน้อยลงไปบ้างขอรับ ต้องเป็นเพราะหวาดกลัวสื่อจนไม่กล้าออกจากเมืองกันแน่ๆ"

"อืม พวกผู้ใหญ่คงไม่เป็นไร พวกเขาล้วนดูแลตัวเองกันได้ที่สำคัญคือพวกเด็กๆ ที่ชอบออกไปเล่นชั่วคราวช่วยยามต่างหาก ข้ากลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับพวกเขา วันนี้ตอนเจ้าทำหน้าที่มีเด็กเข้าออกบ้างหรือไม่"

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

** ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

"ได้เท่า ชำนาญเห็นเพียงภรรยาของหมอหวงพาลูกๆ กลับไปที่บ้านมารดา นอกจากนั้นก็ไม่มีเลยขอรับ"

"เจ้าดูดีแล้วแน่ะ หากมีเด็กหายไปอย่างไร้ร่องรอย ข้าจะสอบสวนเอาความผิดกับเจ้า"

"ได้เท่าวางใจได้ ชำนาญดูดีแล้วขอรับ คนที่เข้าออกประตูเมืองเดิมที่ก็มีไม่มาก"

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว เหล่าเถี่ย ต้องลำบากเจ้าแล้ว รอให้ข้าหาคนมากำราบเสียได้เสียก่อน เมื่อความสงบสุขกลับคืนมา ข้าจะมอบรางวัลให้เจ้า"

"ขอบคุณได้เท่ามาก! ขอขอบคุณขอรับ!"

หลังจากเหล่าเถี่ยออกไปแล้ว สีหน้าผ่องคลาญของพานเหรินเฟิงก็เปลี่ยนเป็นสำรวมและเต็มไปด้วยความระมัดระวังอย่างมาก เขาหมุนตัวหันไปประสานมือคารวะผู้ที่อยู่ด้านหลังจากกันพร้อมกับเอ่ยขึ้น "ได้เท่าทั้งสอง..."

พานเหรินเฟิงยังพูดไม่ทันจบก็มีชายหนุ่มสองคนเดินออกมาจากหลังฉากกันแล้ว

ทั้งสองสวมเสื้อผ้าธรรมดาซึ่งดูแตกต่างจากคนทั่วไป ทว่าท่าทางของพวกเขากลับให้ความรู้สึกที่เย็นยะเยือกอยู่บ้าง

พานเหรินเฟิงเอ่ย "ได้เท่าทั้งสองคงได้ยินแล้ว ไม่มีเด็กแปลกหน้าเข้ามาในเมืองนี้ขอรับ"

ชายหนุ่มที่ดูอายุมากกว่าพยักหน้าเล็กน้อย สีหน้าเขานิ่งค้าง ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ค้นหาไปตามโรงหมอและร้านขายยา

ทุกทีในเมืองที่สามารถรักษาบาดแผลจากการหกล้ม กระแทก และ บาดเจ็บภายใน ต้องค้นหาให้ทั่วโดยละเอียด จงจำไว้ว่าต้องค้นหา อย่างลับๆ ไม่อาจให้ผู้คนที่ทั่วไปล่วงรู้ได้"

พานเหรินเฟิงตอบรับ

"ใครก็ตามที่แพร่พรายความลับนี้ออกไป มันผู้นั้นจะต้องถูกสังหาร ในทันที!" น้ำเสียงเขาพลันดุขึ้นขึ้นมา

ร่างของพานเหรินเฟิงสั่นเทิ้มด้วยความตกใจ เขาปาดเหงื่อไปพลาง พุดจาตะกุกตะกักไปพลาง "เรื่องนั้น...ข้าน้อย...ข้าน้อยไม่มีอำนาจไป สั่งประหารคนทำผิด ทุกเรื่องล้วนต้องรายงานต่อทางการ..."

"เจ้าสนใจแค้นงานของเจ้าก็พอ" ชายหนุ่มที่ดูอายุมากกว่าพุดแทรก พานเหรินเฟิงขึ้นมา "เรื่องสังหารคนพวกข้าจะจัดการเอง"

พุดพุดประโยคนี้นับสองคนนั้นก็เดินจากไป ยามที่คนตามหลัง เดินผ่านพานเหรินเฟิง เขาก็เอ่ยขึ้นเสียงเบาว่า "ข้าขอเตือนเจ้าด้วยความหวังดีสักประโยคหนึ่ง 'ใครก็ตาม' ที่พุดถึงก็รวมถึงตัวเจ้าด้วย"

ใบหน้าของพานเหรินเฟิงไร้สีเลือดไปทันใด "ขอรับ ข้าน้อยจะจดจำไว้ ขอได้เท่าทั้งสองเดินทางปลอดภัย..."

รอกะทั่ง 'เทพสังหาร' สองคนออกไปแล้ว พานเหรินเฟิงก็ หย่อนก้นลงบนเก้าอี้ด้วยสีหน้าที่ยังหวาดกลัวไม่หาย เขาก็พึมพำกับตนเอง "เด็กคนนั้นที่พวกเขาตามหาไปทั่วนี้มีความเป็นมาอย่างไรกันแน่..."

เขาไม่กล้าคิดต่อเลยจริงๆ

2

หลังจากหลินฟางโจวได้นอนหลับจนเต็มอิ่มแล้ว นางก็ตื่นขึ้นในช่วงสายของวันต่อมา

นางเหลือบมองคนที่อยู่ด้านข้างแวบหนึ่ง เขายังไม่รู้สึกรู้ตัว ท่านอนของเขาก็ไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อคืนเลยสักนิดราวกับศพอย่างไรรออย่างนั้น หลินฟางโจวอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปทดสอบลมหายใจของเขา อืม ยังมีลมหายใจอยู่

เมื่อคืนนี้มีดสนิท อีกทั้งนางก็เหนื่อยแทบตายแล้วจึงไม่ได้สังเกตหน้าตาของเด็กนี้เท่าไรนัก เข้านี้พอได้มองอย่างละเอียดก็พบว่าเด็กคนนี้นั้นหน้าตาค่อนข้างดีทีเดียว ผิวของเขาขาวผ่องทั้งยังนุ่มนวลราวกับก้อนแป้ง

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตะโกนดังแว่วมาเป็นระยะจากทางนอกหน้าต่าง เป็นเสียงของหญิงชราขายซูยปิ้งนั่นเอง

หลินฟางโจวรู้สึกถึงความหวือหวาในท้องขึ้นมาทันที นางลุกขึ้นมา

จากเตียงแล้วออกจากบ้านไปหาอาหารกิน

บุตรชายของคนขายเนื้อแช่เงินกำลังยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านของเขา ในมือถือไปถึงเกา* ก่อนหนึ่งแต่ไม่กิน เขาเอาแต่จ้องมองไปที่พื้น หลินฟางโจวเดินเข้าไปใกล้ด้วยความสงสัย พบว่าเขากำลังมองมดอยู่ ก่อนจะเห็นเขาโยนไปถึงเกาชิ้นเล็กในมือทิ้งลงบนพื้นแล้วมองมดทั้งหลายมาแย่งไป ซึ่งเขาทำเช่นนี้ก็เพื่อความสนุกเท่านั้น

หลินฟางโจวกลืนน้ำลายลงคอเสียงดังเอี๊ยก

"เงินเสี้ยวซาน" นางเรียกเขา

เงินเสี้ยวซานมีพี่ชายสองคน แต่น่าเสียดายที่พี่ชายของเขาต่างก็จากโลกนี้ไปตั้งแต่เขายังเล็ก หากพี่ชายเขายังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้ก็คงอายุเท่าๆ กับหลินฟางโจวแล้ว

พอได้ยินหลินฟางโจวเอ่ยเรียก เงินเสี้ยวซานผู้มีรูปร่างตัวมกก็เงยใบหน้ากลมยู่ขึ้นมา "พี่หลิน...พี่หลินดูสิ ดูมดพวกนี้"

"อืม เสี้ยวซาน ไปถึงเกานี้ซื้อมาจากคนขายเป้แซ่เวย์ใช่หรือไม่"

"อืม ไปถึงเกาของคนขายเป้แซ่เวย์อร่อยที่สุด"

"เมื่อวานข้าเห็นคนขายเป้แซ่เวย์ซื้อน้ำตาลพอดี เห็นเขาไม่ระวังทำน้ำตาลหกใส่รังมดเข้า มดมากมายก็เลยออกมาหาน้ำตาลของเขา ตอนนั้นคนขายเป้แซ่เวย์รีบร้อนลนลานยิ่งนัก ตอนที่เก็บน้ำตาลจึงได้เก็บมดกลับไปด้วย"

เงินเสี้ยวซานได้ยินก็ขมวดคิ้วทันที เขาก็มองหน้ามดไปถึงเกาในมือ

* ไปถึงเกา หรือขนมน้ำตาลทรายขาว เป็นขนมโบราณของจีน ทำจากแป้งสาลี น้ำตาลทรายขาว และผงยีสต์ นำมาหมัก จากนั้นเทลงถาดแล้วนำไปนึ่ง เนื้อขนมขาวฟู

ด้วยสีหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

หลินฟางโจวชี้ไปยังขนมในมือเขาพร้อมกับเอ่ย "เจ้าดูนี่ จุดดำนี้ ไม่ใช่หมดหรือ" หรือ

"ตรงไหนกัน"

"ตรงนี้...มาสิ ข้าจะช่วยเจ้าหยิบออก"

เงินเสี้ยวซ่านยืนไปถึงเกาส่งให้หลินฟางโจว นางรับไปถึงเกาอันหอมฉุยนั้นมา โดยไม่พูดพรั้งทำเพลงก็กดไปคำใหญ่แล้ว

เงินเสี้ยวซ่านจึงได้เข้าใจว่าตนเองโดนหลอกเข้าเสียแล้ว เขาร้องไห้โหยทันที

เสียงร้องให้ดังเสียจนทำให้คนขายเนื้อแซ่เงินซึ่งกำลังจัดเรียงเนื้อหมูอยู่ในลานบ้านตกใจ เขาถือมีดปังตอวิ่งออกมาพลาจพุดด้วยความโมโห "เกิดอะไรขึ้น!"

หลินฟางโจวถือไปถึงเกาวิ่งหนีไปไวรากับคว้น วังพลางหัวเราะไปด้วย นางทั้งเสียงก่นด่าของคนขายเนื้อแซ่เงินไว้ข้างหลัง

หลังจากกินไปถึงเกาหมดแล้ว ในท้องก็ถือว่ามีอาหารอยู่เล็กน้อย หลินฟางโจวเดินไปตามถนน นางครุ่นคิดว่าควรจะถามหาเบาะแสของเด็กน้อยอย่างไรดี ด้วยรู้สึกว่าการที่เด็กน้อยผู้นั้นไม่เหมือนกับคนทั่วไป นางจึงไม่อยากหุนหันทำอะไรไปโดยไม่ไตร่ตรองให้ดี มิเช่นนั้นอาจถูกผู้อื่นมาแย่งความดีความชอบนี้ไปได้

ต่อให้ยามนี้นางอยากจะหาเงินให้ได้มากๆ ก็ควรต้องรู้ถึงความเป็นมาของอีกฝ่ายให้แน่ชัดเสียก่อน นางจะได้รู้ว่าตนเองสามารถเรียกเงินได้มาก

เท่าไร...

หลังจากล้งเลื่อยนาน สุดท้ายนางก็เดินไปที่ลานพนัน
ในลานพนันมีคนหลากหลายชนชั้นปะปนกัน เป็นที่ที่รวมชาวสาร
ต่างๆ ไว้มากมายและสามารถกระจายข่าวออกไปได้รวดเร็วที่สุด

หลินฟางใจปะปนไปกับกลุ่มคนดูไผ่จั่ว* พอมมีคนตะโกนนางก็
ส่งเสียงตามไปด้วย ต่อให้ยามนี้จะคันไม้คันมือและคันยุบยิบอยู่ในใจ
เพียงใด แต่ก็ช่วยไม่ได้ที่นางไม่มีเงินแม้แต่ฮี้แปะเดียวติดตัว นางจึง
ทำได้เพียงเก็บเกี่ยวความสุขอยู่ที่วงนอกเท่านั้น

หลินฟางใจทั้งคู่ไผ่จั่วทั้งเจี่ยหู่ทั้งผู้คนรอบๆ พุดคุยกันไปด้วย
ฟังไปฟังมาก็มีแต่...แม่นางที่ดังมาผู้นั้นอยู่หอศนิกาไหน ระบุว่าบุรุษ
สกุลใดกำลังมือขึ้น ใครลักลอบเป็นชู้กับหญิงที่มีสามีแล้วจนถูกจับได้
คาหนังคาเขา ทว่า...กลับไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องเด็กบ้านไหนหายตัวไปเลย

หลินฟางใจหรีดาลงพลางตัดสินใจเด็ดขาด ในเมื่อคนอื่นไม่พูดถึง
ข้าก็พูดถึงเองสิ...

นางสะกิดคนผู้หนึ่งที่อยู่ข้างๆ แล้วเอ่ยขึ้นมา "เคยได้ยินหรือไม่"

"อะไร"

"ระหว่างทางที่ข้ามาที่นี่ ได้ยินขอทานริมทางพูดว่ามีเด็กน้อย
คนหนึ่งอยู่ในบ้านคนชาเป่แซ่เว่ย" หลินฟางใจพูดสิ่งที่นางคิดเตรียมไว้
ก่อนแล้ว

"คนชาเป่แซ่เว่ยอยู่ตัวคนเดียว กระทั่งขอภรรยายังไม่มีใครยอม
แต่งงานให้เลย แล้วจะไปมีลูกได้อย่างไรเล่า"

* ไผ่จั่ว คือเกมการพนันชนิดหนึ่ง ใช้ไม้ไผ่ กระดุกสัตว์ หรือางข้างในการเล่น โดยด้านบนสลักแต้มต่างๆ ไว้
ลักษณะคล้ายโดมิโน หากผู้แพ้ชนะโดยการนับแต้ม

นางตอบอย่างรวดเร็ว "ก็เขาเก็บมาได้"

"แล้วเก็บได้จากที่ไหนล่ะ คงไม่ใช่ว่าเดินเขาเปล่าเองหรอคะ คนเขาเป่
แซ่วย คนเขาเป่ ฮ่าๆ"

"ข้าเองก็ไม่รู้ ไม่แน่อาจเป็นขอลานสักคนที่พูดจาเหลวไหล หิวจน
เลอะเลือนไปแล้ว" นางแสรังทำที่เป็นลับสน

คนที่สนทนากับหลินฟางโจวเริ่มรู้สึกคล้ายตาม "บางที่อาจเป็น
เรื่องจริงก็ได้ คนเขาเป่แซ่วยไม่มีภรรยา จึงได้เก็บเด็กมาเลี้ยงเป็นลูก
ให้เลี้ยงดูเขายามแก่เฒ่าไปจนตาย"

ครู่หนึ่งผ่านไปแทบจะทุกคนทั่วทั้งลานพนันต่างก็รู้ว่าคนเขาเป่แซ่วย
เก็บเด็กน้อยมา

หลินฟางโจวคิดในใจ...บางที่วันพรุ่งนี้อาจจะมีคนไปหาคนเขาเป่
แซ่วยเพื่อตามหาคนก็ได้ ข้าค่อยตามไปดูว่าเป็นคนสกุลไหนแล้วค่อย
คิดวางแผน ถึงอย่างไรชีวิตของเด็กนั้นสวรรค์ก็เป็นผู้กำหนด จะตายที่ไหน
ล้วนเหมือนกัน ไม่แน่ว่าตอนคนที่บ้านเขามาตามหา เขาอาจพินขึ้นมาก
พอดีก็ได้ ด้วยเหตุนี้ข้าไม่ควรรีบร้อน ข้าสักวันสองวันก็คงไม่มีปัญหา

ตอนบ่าย ยามที่คนเขาเป่แซ่วยซึ่งแบกตะกร้าไว้บนหลังเดินผ่าน
ประตูลานพนันเข้ามาก็มีคนเอ่ยถามเขาทันที "คนเขาเป่แซ่วย ได้ยินว่า
เจ้าเก็บเด็กได้คนหนึ่งหรือ"

คนเขาเป่แซ่วยนึกว่าอีกฝ่ายเพียงล้อเล่นกับเขาจึงยิ้มเอ่ย "หากข้า
เก็บเด็กได้คนหนึ่ง จะต้องพาเขาไปซ่อนเอาไว้ กระทั่งเทพเซียนก็หา
ไม่เจอแน่!"

ทุกคนหัวเราะแล้วหลับหูหลับตาพูดแสดงความยินดีตามๆ กันไป

หลินฟางใจอยู่ทีลานพนันทั้งวันแล้วก็ออกมา เมื่อมองเห็น
ดวงอาทิตย์ค่อยต่ำลงทางตะวันตกนางก็รีบท้อง ท้องของนางยามนี้
ร้องครวญครางด้วยความหิวโหยจนยากจะทนไหวแล้ว

เณรน้อยรูปหนึ่งถือบาตรเดินผ่านมาตรงหน้า หลินฟางใจจึง
เอ่ยเรียก "เณรน้อย!"

"ประสกมีอะไรจะซื้อนะอาตมาหรือ"

"ข้าได้ยินคนพูดทักล่ำว่าช่วยชีวิตหนึ่งชีวิตได้บุญมากกว่า
สร้างเจดีย์เจ็ดชั้น วันนี้ข้าหัวจะตายอยู่แล้ว ท่านให้เงินข้าไปซื้อโจ๊ก
สักชามได้หรือไม่"

แต่ไหนแต่ไรมายามที่เณรน้อยบิณฑบาตล้วนแต่เป็นผู้อื่นมอบเงิน
ให้เขา วันนี้นับเป็นครั้งแรกที่เขาเจอคนมาเอ่ยขอเงินก่อน ความหน้า
ไม่อายของอีกฝ่ายทำให้เณรน้อยตกใจอยู่ชั่วครู่จนไม่สามารถตอบอะไร
ออกไปได้

หลินฟางใจยังคงเอ่ยต่อ "ไม่ให้ก็ช่างเถอะ เช่นนั้นข้าก็คงจะหิวตาย
อยู่บนถนนนี้ ถูกสุนัขจรจัดกินเป็นอาหารก็ช่างเถอะ!"

สุดท้ายเณรน้อยก็ใจอ่อน เขาหยิบเงินออกมาจากบาตรหนึ่งอีแปะ
พร้อมกับเอ่ย "เป็นเพราะกุศลของอาตมาตื่นเงิน วันนี้จึงบิณฑบาต
ได้มาเพียงหนึ่งอีแปะ หากประสกต้องการก็นำไปเถอะ"

หลินฟางใจรับเงินมาพลาบพูด "ขอบคุณเณรน้อยมาก! ไว้วันหน้าข้า
ร่ำรวยขึ้นมา ข้าจะเลี้ยงไถ่อย่างท่านนะ!"

สีหน้าเธอน้อยออกอาการตื่นตะลึง เขารับร่อนเอ่ย "เป็นบาปแล้ว"

หลินฟางโจวใช้เงินหนึ่งอแปะนี้ซื้อโจ๊กมาหนึ่งชาม นางยกชดเข้าไป
ครึ่งชามในจิตใจเดียว ที่เหลืออีกครึ่งชามนั้นนางยังไม่ได้กิน ด้วยนึกไปถึง
ใบหน้าชาวชืดของคนทีนอนอยู่ในบ้านตนเอง

ซิชะ! ว่ากันว่าความคับแค้นใจของผีที่ตายด้วยความหิวโหยนั้น
รุนแรงที่สุดแล้ว

นางตอบโต้ะ "เสี่ยวเอ๋อร์!"

"มาแล้ว!" เสี่ยวเอ๋อร์วิ่งมา "ต้าหลาง ท่านจะสั่งอะไรอีกหรือ"

"ให้ซำยี้มกล่องใส่อาหารสักกล่องสิ"

สีหน้าเสี่ยวเอ๋อร์เปลี่ยนไปทันที เขาเอ่ยหยอกเย้า "สั่งโจ๊กหนึ่งชาม
ยังต้องใช้กล่องใส่อาหารด้วยหรือ ลูกค้าช่างฟุ่มเฟือยยิ่งนัก"

"เสี่ยวเอ๋อร์! วันนี้ข้าไม่ว่างมาทะเลาะกับเจ้าหรอกนะ รีบไปเอา
กล่องใส่อาหารมาเร็วเข้า ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต้องทำตามคำขายอะไรแล้ว"

เสี่ยวเอ๋อร์ไม่กล้าทำให้อันธพาลเช่นนี้โมโหจริงๆ สุดท้าย
คนเท้าเปล่าไม่กลัวคนสวมรองเท้า* เขาไปเอากล่องใส่อาหารมาให้
หลินฟางโจว แล้วกำชับนางซ้ำๆ ให้เอามาคืนตรงเวลาด้วยและไม่ให้
ทำพัง...หลินฟางโจวเทโจ๊กที่เหลืออยู่ครึ่งชามลงในกล่องใส่อาหาร
จากนั้นก็เดินถือออกไป

ต้องเป็นเพราะเจ้านั้นยากจนถึงขนาดไม่มีเงินจะกินข้าวเป็นแน่
โจ๊กชามเดียวยังต้องเก็บอีกครั้งไว้กินพรุ่งนี้เช้าอีก...เสี่ยวเอ๋อร์คิดว่า

* คนเท้าเปล่าไม่กลัวคนสวมรองเท้า เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ไม่มีอะไรจะเสียยอมไม่กลัวคนที่มั่งคั่ง
ทรัพย์สิน

ตนเองมองความจริงทะเลาะปรุปรองแล้ว

หลินฟางใจก็เอากล่องใส่อาหารที่มีโจ๊กอีกครั้งซามอยู่ในนั้น กลับมาบ้าน เพราะซีเกียจค้นหาซ็อนนางจึงใช้มือข้างหนึ่งบีบแก้มน้องเด็กน้อยเพื่อบังคับให้เขาอ้าปาก ส่วนมืออีกข้างก็เอากล่องกรอกโจ๊กใส่ปากให้เขา กรอกเพียงไม่กี่ครั้งโจ๊กทั้งหมดก็ไหลลงไปอยู่ในท้องเขา

ไม่ล้าล็กตายในทันทีก็ถือว่าปาฏิหาริย์มากแล้ว

หลังจากนั้นหลินฟางใจก็เข้านอน ยังคงเป็นคำคืนที่นอนหลับฝันดี อยู่หรือไม่ซ็อนนางไม่ขอพูดถึงแล้วกัน

ตอนเช้าเมื่อหลินฟางใจลืมตาขึ้นมา สิ่งแรกที่นางมองเห็นก็คือ ดวงตากระจ่างใสราวไข่มุกคู่หนึ่ง ดวงตาคู่นั้นใสสะอาดและมีขนตายาว กระทั่งเห็นดวงตาคู่นั้นกะพริบก็ราวกับมีประกายแสงส่องสว่างอยู่ในกันบึ้งหัวใจ

หลินฟางใจพลันตื่นเต็มตาในทันที

"ในที่สุดเจ้าก็ตื่นแล้ว!" หลินฟางใจทั้งดีใจและประหลาดใจ เป็นที่สุด นางลุกขึ้นนั่งอย่างฉับไวแล้วประคองไหล่เขาพร้อมกับเอ่ยถาม "เจ้าเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน ข้าจะส่งเจ้ากลับบ้านเอง!"

เขาค่อยๆ ลุกขึ้นมานั่งอย่างเชื่องช้า ดวงตาดำขลับเฝ้าแต่มองมาที่นางโดยไม่ตอบอะไรกลับมา

"นี่ เจ้าพูดได้หรือเปล่า"

"..."

"เจ้าไ้ยีนที่ข้าพุดไ้หรือไม้"

"..."

"คงไม้ตกลงมาจากหน้าผาจนโง้มหรอกนะ"

หลินฟางโจวขยับเข้าไปใกล้แล้วจับศีรษะเขามามองซ้ายมองขวา เด็กชายก็ไม้ขัดขึ้น ยอมให้นางจับศีรษะเขารวกับลูกหนึ่งลูกหนึ่ง

หลังจากสังเกตอยู่ครู่หนึ่งหลินฟางโจวก็ย้งหาสาเหตุไม้พบ นางจึงคาดเดาอีกคร้ง "หรือจะเป็นไ้มาตั้งแต่เกิด"

หลินฟางโจวจึงลากเขามาหยุดยีนที่ข้างไ้ตะ ก่อนจะใช้นิ้วจุ่มน้ำและเขียนตัวอักษร ตอนที้นางเป็นเด็กเคยถูกมารดาเคียวเข็ญให้เล่าเรียนหนังสืออยู่แค่ไม่กี่ปี นางในตอนนี้งพอจะเขียนอักษรง่าย ๆ ได้อยู่บ้าง

หลินฟางโจวเขียนว่า 'เจ้าเป็นไ้ใคร'

เขามองตัวอักษรเหล่านั้นด้วยแววตาเหม่อลอย

เด็กน้อยจากสกุลร่ำรวยสูงส่งที่มีอายุเท่านี้ล้วนต้องเคยเล่าเรียนมาแล้วทั้งลัน ไม้มีทางที้งจะไม้รู้หนังสือ นอกจากนี้เขาเองก็ดูฉลาดมาก มิเช่นนันก็เป้นเพราะสมองกระทบกระเทือนจนโง้มไ้ไปแล้ว

นางจูงเขากลับไปนั่งบนเตียง ขณะที่กำลังจะลองเอ่ยปากทศอบดูอีกคร้ง จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะหน้าต่างปังๆ ดังขึ้นจากด้านนอก

หลินฟางโจวตะโกนออกไปสุดเสียง "ไ้ใคร! มีอะไร!"

"ข้าเอง"

นันเป้นเสียงของคนชายเนื้อแซ่เจิน หลินฟางโจวกับเขาเป็นเพื่อนบ้านกันมาหลายปีเช่นนี้ นางยอมจะจดจำเสียงเขาได้อยู่แล้ว

หลินฟางโจวเอ่ยออกไปอย่างอารมณ์ไม้ดี "แค่ไ้ถึงเกาก่อนเดี๋ยว

เหตุใดท่านต้องตามมาถึงบ้านข้าด้วย พรุ่งนี้ข้าคืนให้ท่านหนึ่งก้อนก็ได้
ชี้เหนี่ยวจริงเชียว!"

"เจ้าอันธพาลไม่รู้จักดีชั่วนี้ ใครเขาเสียดายขนมนะก่อนเดียวจาก
เจ้าเล่า อีกอย่างต่อให้เจ้าอยากใช้คืนก็ไม่มีทางหามาคืนได้หรอก" เขา
หยุดชั่วคราวแล้วพูดต่อ "คนขาเป๋แซ่เวย์ที่ขายไปถึงเกาผู้้นั้นแขวนคอตาย
เมื่อคืนแล้ว!"

หัวใจของหลินฟางใจพลันร่วงหล่น นางรีบร้อนวิ่งออกไป เมื่อ
เห็นสีหน้าจริงจังของคนขายเนื้อแซ่เงินแล้ว ใบหน้าคล้ำของอีกฝ่าย
เคร่งเครียดยิ่ง ไม่เหมือนที่กำลังหลอกนางแม่แต่น้อย นางจึงเอ่ยถาม
"เพราะอะไรจึงแขวนคอตาย"

"ไม่รู้ ข้าก็เพิ่งได้ยินมาเหมือนกัน คนขาเป๋แซ่เวย์ไม่มีพี่น้อง
ลูกหลานก็ไม่มี ตัวคนเดียวไร้ญาติ ย่อมจะไม่มีใครจัดงานศพให้เขา
ข้าเลยอยากจะได้เงินค่าฝังศพจากพวกเราบ้านใกล้เคียงเคียงสักหน่อย
ซื้อโลงศพธรรมดาสักใบหนึ่งไว้ฝังเขา"

แม้คนขายเนื้อแซ่เงินจะมีหน้าตาดู ทว่าเนื้อแท้กลับเป็นคนที่ชอบ
ช่วยเหลือผู้อื่นมากที่สุด ยามเจอเรื่องราวเช่นนี้ก็ได้เขาเป็นผู้ออกหน้า
เสมอ

หลินฟางใจพยายกันน้ำรับ "นั่นเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว"

คำตอบนี้ทำให้คนขายเนื้อแซ่เงินประหลาดใจอยู่บ้าง "ข้านี้กลัว
เจ้าจะพูดว่าไม่มีเงิน"

"ข้าก็ไม่มีเงินจริงๆ"

"เจ้าอันธพาลนี้ กล้ามาล้อข้าเล่นหรือ เสียวซานเอามีดบังตอข้ามา!"

"ອຸ່າ... ຂ້າຈະຕື່ອນ* ໂຢນຈານ** ອາສາເປັນບຸດຮາຍຂອງເຂົາ ໄດ້ຫຼືບໍ່?"

ສີ່ນ້ຳຂອງຄົນຂາຍເນື້ອແຂ້ງເຊິ່ງຜູ້ອຸ່ນກຳລັງລົງ "ຂ້າກໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າ ອອກເງິນເສີຍໜ້ອຍ ເພື່ອແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນມາລື້ອຂ້າເຊັ່ນນີ້"

"ຂ້າຮູ້ ຂ້າເອງກໍ່ໄປເຖິງເກາະຈາກຄົນຂາຍເນື້ອແຂ້ງເຊິ່ງເຂົາບໍ່ມີເງິນ ໄປຫຼາຍກ່ອນແລ້ວ ຕອນນີ້ກໍ່ສົມຄວນທີ່ຂ້າຈະຫຼົງໃຫ້ເຂົາເສີຍທີ່"

ຕື່ອນແລະໂຢນຈານລ້ວນເປັນເລື່ອງທີ່ບຸດຮາຍພຶກຫາ ຫາກບໍ່ມີ ບຸດຮາຍ ບຸດຮາຍກໍ່ສາມາດຫາແກ້ໄຂໄດ້ ບາງຄົນຮູ້ຢູ່ດີ ບໍ່ມີທັງ ບຸດຮາຍແລະບຸດຮາຍ ກໍ່ລ້ວນວ່າຫຼັງຈາກຕາຍໄປຈະບໍ່ສາມາດໄປມີໂລກ ໄດ້ອີກຢ່າງໃດ ຕອນນີ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ຈຶ່ງຕະຫຼົງເລື່ອງພິດພາດຢ່າງໄວ ເຮັດໄດ້ ຮວມເຖິງຈ່າຍເງິນເຊິ່ງຄົນມາຕື່ອນໃຫ້ ເພາະການຕື່ອນນັ້ນເຄີຍເປັນ ເລື່ອງທີ່ຍາມເກີດມາເລື່ອງໜຶ່ງ ມີແຕ່ເລື່ອງອັນຊາດແລະພວກເສພເຫຼີ ເຫຼົ່ານັ້ນຈະຍອມຮັບການປະກາດນີ້ ກະນັ້ນຄຳຕອບແກ້ກໍ່ບໍ່ໜ້ອຍເລີຍທີ່ເລີຍ

ຫາກພູດຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວ ໃຫ້ເລີຍພາວະມາຕື່ອນໂດຍບໍ່ເສີຍຄ່າ ຕອບແກ້ຍັງຄຸ້ມກວ່າໃຫ້ອີກຝ່າຍອອກເງິນຊ່ວຍເສີຍອີກ

ຄົນຂາຍເນື້ອແຂ້ງບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນເຫຼີໃຈເລີຍ ຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນປາກ "ຕື່ອນບໍ່ຕື່ອນອະໄກກັນ ຄົນຕາຍດຸ່ງເປົ້າໄຟທີ່ດັບແສງໄປແລ້ວ ບໍ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງໃຫ້ເຈົ້າມາເປັນບຸດຮາຍຂອງເຂົາຫຼືບໍ່ ຂ້າເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຈະມາປັດເຈົ້າ

* ຕື່ອນ ຄືອຮຸກຮ້າຍການສົ່ງສະຖານະໜຶ່ງ ເນື່ອງຈາກຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຕາຍໄປແລ້ວ ຫາກບໍ່ມີການຕື່ອນໃຫ້ ດວງວິຖານຈະລ່ວງໄປຮູ້ທິດ ຫາທາງກັບເອງບໍ່ໄດ້ ໂດຍປົກກະຕິຈະໃຫ້ຄົນໃນຄອບຄົວທີ່ເປັນຜູ້ຕື່ອນໃຫ້

** ໂຢນຈານ ຄືອຮຸກຮ້າຍສົ່ງສະຖານະຜູ້ຕາຍທີ່ບຸດຮາຍຄົນໜຶ່ງເຮັດ ໂດຍການໂຢນຈານກະເບື້ອງໃຫ້ແກ້ ຢາຍໃນຄວາມເດີຍ ອຸປະກອນການກະເບື້ອງນັ້ນຄືດວງວິຖານຂອງຜູ້ຕາຍ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ດວງວິຖານຂອງຜູ້ຕາຍ ຈາກໄປອີກຢ່າງ

เสียหน่อย ออกเงินหรือออกแรงล้วนขึ้นอยู่กับความสมัครใจ เจ้าไม่มีเงิน ก็คือไม่มีเงิน หากมีความตั้งใจจริง แค่ว่าช่วยงานศพก็ใช้ได้แล้ว"

หลินฟางใจลอยบว้าง นางพยายามสะกดความประหม่าเอาไว้ ขณะพูดกับคนขายเนื้อแช่เงิน "หรือเราควรไปดูคนขาเป๋แช่veyกันก่อน"

คนขายเนื้อแช่เงินโบกมือพลางเอ่ย "ไม่ได้หรอก มือปราบกับเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพมาถึงแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ชันสูตรอยู่ คนที่ไม่เกี่ยวข้อง เข้าไปใกล้ไม่ได้"

"ยังต้องชันสูตรทำไมอีก หรือคนขาเป๋แช่veyไม่ได้ฆ่าตัวตาย"

"ฆ่าตัวตายก็ต้องชันสูตร ตรวจสอบที่เกิดเหตุเช่นเดียวกัน ข้าได้ยิน คนที่ไปดูที่เกิดเหตุพูดกันว่าเขาแขวนคอที่บ้านตนเอง เป็นไปได้มากที่จะเป็นการฆ่าตัวตาย" คนขายเนื้อแช่เงินทอดถอนใจ "อย่างไรเสียการจากไปก็มีผู้มีชีวิตอยู่ ต่อให้ต้องอยู่อย่างลำบากยากเข็ญก็เถอะ ไม่รู้ว่าคนขาเป๋แช่veyมีปัญหาอะไรที่คิดไม่ตกกันนะ"

"รอดูหลังจากชันสูตรเสร็จแล้วก็ได้" หลินฟางใจพูดถึงตรงนี้ น้ำเสียงของนางก็สั่นเครืออยู่บ้าง โชคดีที่คนขายเนื้อแช่เงินกำลังคิดถึงเรื่องของคนขาเป๋แช่veyอยู่จึงไม่ทันสังเกตถึงความผิดปกติของนาง

คนขายเนื้อแช่เงินเอ่ย "เรื่องนี้ตกลงตามนี้ไปก่อน ข้าจะลองไปถามบ้านอื่นดูด้วย"

"ได้ ลำบากพี่เงินแล้ว"

หลังจากมองส่งคนขายเนื้อแช่เงินไปแล้ว หลินฟางใจก็หมุนตัวเดินเซเซกลับเข้าไปในบ้าน พอเข้ามาในบ้านแล้วนางก็กระซอกแซกของเจ้าเด็กโง่มนที่นั่งอยู่บนเตียงขึ้นมาจะตะคอกใส่ "คนขาเป๋แช่vey"

ไม่ได้ฆ่าตัวตาย! เขาไม่มีทางฆ่าตัวตายแน่ เขาถูกคนฆ่าตาย สรุปแล้ว
เจ้าเป็นใครกันแน่!"

นางทั้งตื่นตระหนก ทั้งหวาดกลัวและโมโห เส้นเลือดบนหน้าผาก
เต้นตุบๆ ดวงตาทั้งสองข้างวาวโรจน์ราวกับจะกินคนได้

เด็กคนนั้นมองใบหน้าบิดเบี้ยวของนางแล้วกะพริบตาซ้ำๆ โดย
ไม่มีคำตอบใดออกมา

เขาถูกนางกระชากขึ้นมาเหมือนกับว่าเป็นแค่หุ่นกระบอก สีหน้า
ของเด็กชายยังคงไม่เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อย ดวงตาดำขลับนิ่งสงบ
และใสสะอาดราวกับคำคืนที่ไร้ลม

หลินฟางโจวผลึกเขากลับไปที่เตียง เนื่องจากนางออกแรงมาก
ไปหน่อย เขาที่ไม่ทันได้ระวังจึงล้มลงไปนอนบนเตียง เพียงไม่นานเขาก็
ลุกขึ้นมา นั่งอย่างเชื่องช้าอีกครั้ง ก่อนจะมองมาที่นางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

"มารดาเจ้าเถอะ! อย่ามาแกล้งโง่ใส่ข้าเชียวนะ! ที่คนเขาเบ่แซ่เวย์
ต้องตายก็เป็นเพราะข่าวลือนั่น คนที่ลงมือพวกนั้น...มีเป้าหมายที่แท้จริง
ก็คือเจ้า พวกเขาคงต้องการจะฆ่าเจ้า ตกลงแล้วเจ้าเป็นใครกันแน่!"

เป็นไปตามคาด ยังคงไม่มีคำตอบใดๆ

หลินฟางโจวตะคอกต่ออีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายนางก็ทั้งตัวนั่งลงบนพื้น
อย่างหมดเรี่ยวแรง พิมพ์ด้วยสีหน้าหดหู่ "เป็นข้าเองที่ฆ่าเขา เป็นข้าเอง
ที่ฆ่าเขา..."

ในใจหลินฟางโจวเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด เสียใจ และโมโหยิ่งนัก
นางพูดกับตนเองด้วยอาการเหม่อลอย แวตาว่างเปล่า เพียงครู่เดียว
น้ำตาก็นองหน้า

จู่ๆ ก็มีสัมผัสเย็นๆ บนใบหน้า หลินฟางโจวกะพริบตามอง นางเห็นเด็กน้อยคุกเข่าอยู่ตรงหน้า เขากำลังยกมือเช็ดน้ำตาให้นาง มือของเขายื่นและนุ่มมาก มือเล็กๆ เคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า ดึงดันที่จะเช็ดน้ำตาบนใบหน้าให้นางอยู่อย่างนั้น

หลินฟางโจวจับจ้องเขาไม่วางตา นางมองดวงตาคู้งามใสกระจ่างบริสุทธิ์คู่นั้น ก่อนจะเอ่ยอย่างเย็นชา "เจ้าเป็นใครกันแน่"

หลินฟางโจวนำผ้าห่มสำหรับเอาไว้ใช้ช่วงฤดูหนาวไปที่โรงรับจำนำ เพื่อแลกกับเงินสองร้อยอีแปะ ผ้าห่มของนางเพิ่งจะใช้มาได้เพียงสองปี แม้แต่รอยปะก็ไม่มีฉีกฉีก ทว่าคนรับจำนำกลับทำสีหน้าเหม็นเฉยและให้เงินนางเพียงสองร้อยอีแปะ นี่มันสมควรแล้วหรือ!

เหอะ สองร้อยก็สองร้อยสิ ตอนนี้จะเข้าฤดูร้อน มาพูดถึงฤดูหนาวตอนนี้ก็เร็วเกินไปแล้ว รอให้ช้าค่อยๆ เก็บเงินซื้อคืนกลับมาก็ได้

หลินฟางโจวถือเงินจำนวนนี้ออกมาจากโรงรับจำนำ แล้วเดินไปที่บ้านของคนขายเนื้อแช่เงินก้อน นางวางเงินหนึ่งร้อยแปดสิบอีแปะลงไปบนโต๊ะ "พี่เงิน นี่น้ำใจเล็กน้อยของข้า เอาไปซื้อโลงศพที่ดีสักหน่อยให้คนขายเนื้อแช่เหอะ"

คนขายเนื้อแช่เงินประหลาดใจกับเงินเหล่านี้เสียจนดวงตาทั้งสองข้างยังจ้องไปที่เงินไม่หยุด "นี่มันของจริงหรือ ไม่ใช่ของปลอมแน่นอนะ มิเช่นนั้นข้าได้ตัดหัวเจ้าแน่ เจ้าอย่าได้สร้างหายนะให้ข้าเชียว"

"เป็นของจริง ถ้าเป็นของปลอมก็ขอให้ไม่ตั้งขึ้นตลอดชีวิต"

สำหรับบุรุษแล้ว 'ไม่ตั้งขึ้นตลอดชีวิต' ถือเป็นคำสาบานที่ร้ายแรง เสียยิ่งกว่าห้าม้าแยกราช* เสียอีก พวกเขาไหนเลยจะรู้ไม่ว่าหลินฟางโจวจะผิดคำสาบานหรือไม่ ชีวิตนี้ก็ล้วนไม่ 'ตั้ง' ขึ้นมาอยู่แล้ว

คนขายเนื้อแช่เงินเก็บเงินไปแล้วแต่กลับยังมีสีหน้าจุ่นงอยู่บ้าง "ทำไมจู่ๆ เจ้าเกิดมีใจเมตตาขึ้นมา นี่ไม่สมกับเป็นเจ้าเลย"

หลินฟางโจวแสวงโคมมืออย่างไม่ยี่หระพลางเอ่ยตอบ "ช่วงนี้ข้าโชคไม่ค่อยดีเท่าไร คิดว่าน่าจะมาจากความประพฤติของข้า ไม่รู้ถือโอกาสนี้ทำความดีเสียเลย ไม่น่าอาจช่วยให้ข้าถอนทุนคืนมาได้บ้าง"

คนขายเนื้อแช่เงินกลอกตาใส่ "ไม่ช้าก็เร็วเจ้าต้องตายในลานพนันแน่"

หลินฟางโจวหัวเราะออกมา "หากข้าตายอยู่ในลานพนัน ยังต้องรบกวนพี่เงินช่วยเก็บเงินจัดงานศพข้าด้วย"

"ไสหัวไปหามารดาเจ้าเถิด! หากเจ้าตายจริง ข้าจะจุดประทัดฉลองสักสองวันสองคืนเลย!"

ใช้เวลาไม่นานเจ้าหน้าที่ยกชั้นสุตรศพเสร็จแล้ว ก่อนจะเรียกให้คนขายเนื้อแช่เงินนำร่างของคนขายเป่แซ่เวย์ไป ปกติที่ว่ากรมักจะสะสางงานได้ล่าช้าเสมอ ทว่าครั้งนี้กลับลุล่วงรวดเร็วเช่นนี้ ทำให้หลินฟางโจวรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง

การตายของคนขายเป่แซ่เวย์ทำให้นางรู้สึกหวนนึกกรวากับทุกคน ล้วนเป็นศัตรู

เดิมทีหลินฟางโจววางแผนที่จะเป็นคนถือธงและโยนจานให้กับ

* ห้าม้าแยกราช เป็นการลงโทษสถานหนักในสมัยโบราณ โดยใช้ม้าห้าตัวมัดเชือกผูกคอและแขนขาของนักโทษ แล้ววิ่งแยกไปคนละทิศเพื่อฉีก่างแยกเป็นชิ้นๆ

คนหาเป้แซ่வே้ย ในเมื่อชีวิตของเขาสูญสิ้นไปแล้ว หากนางจะเป็นบุตรชายให้เขาก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพียงแต่เมื่อนางมาคิดอีกที ทำเช่นนั้นดูจะชัดเจนเกินไปหรือไม่ หากถูกคนสงสัยขึ้นมา ชีวิตน้อยๆ ของนางก็จะต้องเจอปัญหาไม่ใช่หรือ

อมิตาภพุทธ ดายหนึ่งอย่างไรก็ดีดีกว่าตายสองนะ...คนหาเป้แซ่வே้ยเอ๊ย หากจะหาตัวการที่แท้จริงให้พบหรืออยากแก้แค้นจริงๆ ก็ให้ไปหาเด็กโง่คนนั้นนะ...ข้าจะเผากะดားเงินกะดားทองเพิ่มไปให้ท่านด้วย ท่านอยู่ในยมโลกก็มีความสุขให้มากๆ เกิด ไม่ต้องคิดอยากกลับบ้านแล้ว...

ช่วงพลบค่ำหลินฟางโจวที่ไปสุสานมานั้นกำลังจะกลับบ้าน นางเห็นคนหาบเร่ขายหมั่นโถวอยู่ริมกำแพง

"หมั่นโถวขอรับ หมั่นโถวเนื้อแกะหอมๆ..."

หลินฟางโจวสูดกลิ่นหอมของหมั่นโถวพลางเอ่ยถาม "หมั่นโถวหนึ่งลูกราคาเท่าไร"

"หนึ่งลูกสามอี่แปะ"

หลินฟางโจวเดินไปชะโงกหน้ามองในหาบ ภายใต้นั้นเหลือหมั่นโถวอยู่สามลูก นางจึงเอ่ย "ข้าซื้อหมดเลย เจ้าลดให้ข้าหน่อยเถอะ"

"ต้าหลาง การค้าของข้าเป็นเพียงการค้าเล็กๆ เท่านั้น ท่านเห็นใจข้าหน่อย"

"เช่นนั้นก็ช่างเถอะ"

หลินฟางโจวหันหลังทำท่าจะเดินผละไป พ่อค้าขายหมั่นโถวผู้นั้น

ก๊ีบเรียกนางเอาไว้ว เขาหิบบกระดาะไซห่อหนึ่งขึ้นมาพลางเอ่ย "ตำหลาง
รอประเดี๋ยว มีหมั่นโถวลูกหนึ่งตกพื้น เลอะฝุ่นอยู่บ้าง ข้าไม่กล้าให้ของ
สกปรกเข้าปากลูกคำ เดิมทีคิดจะนำกลับไปกินเองที่บ้าน หากตำหลาง
ไม่รังเกียจ ลูกนี้ถือเสียว่าข้าไม่คิดเงิน ดีหรือไม่"

หลินฟางใจรวบตึบใจ ทว่าใบหน้ากลับยังคงนิ่งอยู่เช่นเดิม นาง
พยักหน้ารับอย่างเคร่งขรึม "ช่างเถอะ แม้กินไม่ได้ อย่างน้อยเอากลับไป
ให้สุนัขกินก็ยังดี"

พ่อค้าขายหมั่นโถวดีใจยิ่งนัก เขาหิบบหมั่นโถวสามลูกที่เหลืออยู่ใน
หาบมาห่อด้วยกระดาะไซ ยื่นห่อกระดาะไซสองห่อนี้ส่งให้นางทั้งหมด
หลินฟางใจรวบตึบใจเห็นอึ้งอัมแขน ความอบอุ่นแห่งความสุข
แผ่กระจายไปทั่วร่าง

ตอนที่เดินผ่านหญิงชราขายชยุปึง เห็นอีกฝ่ายมองมาที่นางด้วย
แววตาคาดหวัง นางหิบบเงินออกมาหนึ่งอีแปะวางลงไปโดยไม่มีท่าที่
ลังเลเลยสักนิด "คืนเงิน!"

หมั่นโถวที่ตกพื้นเลอะฝุ่นแค่เล็กน้อย เพียงลอกผิวชั้นนอกออก
ก็กินได้แล้ว หลินฟางใจรวบตึบใจชั้นนอกออกพลางกินไปด้วย นางค่อยๆ
ละลายดินหมั่นโถวราวกับเป็นมันหวานอย่างก็ไม่ปาน กระทั่งเดินเข้ามา
ภายในบ้าน

"ทำไมเจ้ายังไม่ตายอีก" นางเอ่ยขึ้น สายตาจ้องตรงไปยังเด็กน้อย
บนเตียง

ถ้าเขายังไม่ฟื้นขึ้นมาเรื่องราวคงดีกว่านี้ นางจะได้ชุดหลุมแล้ว

เอาเขาไปฝังลงดินโดยไม่ให้ใครรู้เสียเลยยังดีกว่า ตอนนี้นางจะได้ไม่ต้อง
มาหวาดหวั่น ด้วยไม่ว่าวันไหนจะตื่นขึ้นมาพบร่างตนเองห้อยต่อแต่ง
อยู่บนคานบ้าน

เด็กโง่ยังคงไม่ยอมพูด ดวงตาเขาจ้องมาที่ห่อกระดาศไข่มือนาง
ไม่ว่างตา

หลินฟางใจหวีบหมั่นไถ่ออกมาลูกหนึ่งและจงใจแกล้งเขา
"จะกินหรือเปล่า อยากกินหรือไม่"

เดิมทีนางนึกว่าเขาจะกระโจนเข้าใส่เหมือนสุนัขพันธุ์ห่าปา* เสียอีก
ที่ไหนได้ เขากลับนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม แม้แวตจะเต็มไปด้วยความปรารถนา
แต่ร่างกายเขากลับไม่ขยับเคลื่อนไหวเลยสักนิด ทั้งทำนองยังสง่าตัวตรง
แม้อยู่บนเตียงหลังเก่าก็ยังรู้สึกได้ว่าท่าทางของเขานั้นหาใช่คนธรรมดา...
แต่เป็นลูกหลานของชนชั้นสูง

หลินฟางใจพาลันหมดสนุก นางโยนหมั่นไถ่ที่อยู่ในมือทั้งหมด
ไปให้เขา "ข้าให้รางวัลเจ้า"

เขารับหมั่นไถ่มากิน เพราะหิวมากจึงดูกินเร็วไปบ้าง

หลินฟางใจนั่งไขว่ห้างบนเตียงพลางมองเขาและเอ่ยขึ้นมา
"ข้ารู้แล้วว่าเจ้าเป็นใคร"

เขาไม่ได้ตอบอะไรนาง เพียงก้มหน้ากินหมั่นไถ่ต่อไป

"วันนี้ตอนที่ข้ากลับเข้ามาในเมือง" หลินฟางใจเอาแต่พูดอยู่คนเดียว
"เห็นที่หน้าประตูเมืองมีคนทำทางโหดเหยียมน้อยหลายคน ข้าคิดว่าพวกเขา
น่าจะเป็นคนที่มาเพื่อจับตัวเจ้า ขนาดข้ายังเจอพวกเขา ข้าว่าพวกคน

* สุนัขพันธุ์ห่าปา คือสุนัขพันธุ์ปัก (Pug)

ของทางการก็ต้องเจอด้วยเช่นกัน แต่พวกเขากลับไม่ได้ไล่คนทำทาง
โหดเหี้ยมพวกนั้นไป ถึงขั้นไม่ซักถามอะไรเลยด้วยซ้ำ...เจ้าว่าแปลก
หรือไม่ คำอธิบายเพียงอย่างเดียวที่ข้ารู้ก็คือพวกเขากับพวกคนของ
ทางการเป็นพวกเดียวกัน พวกนั้นต้องการจับตัวเจ้าโดยไม่ให้ผู้ใดรู้
อาจถึงขั้นฆ่าเจ้าทิ้ง...เจ้าที่สวมชุดเกราะและปรากฏตัวที่หย่งโจวโดย
ไม่มีกองกำลังใดๆ คอยติดตามเช่นนี้ บางทีเจ้าอาจจะเป็น..." แววตา
ของนางพลันจริงจิ่งขึ้นมา "โจรกระบฏ"

เขาเงยหน้าขึ้นมาทันที ดวงตาดำขลับแวววาวจับจ้องมาที่นาง

"ทำไม ข้าพุดถูกแล้ว?" หลินฟางโจวมีท่าทางกระหือมิใจอยู่บ้าง

เด็กชายยังคงไม่พุดอะไร เขาเพียงยกมือขึ้นก่อนจะค่อยๆ สอดมือ
เข้าไปในห่อกระดาษาไข แล้วหยิบหมั่นโถวออกมาหนึ่งลูก

หลินฟางโจวเห็นอีกฝ่ายไม่พุดอะไรก็ยิ้มหยัน "ดูเหมือนข้าจะปล่อย
เจ้าไปไม่ได้แล้ว"

3

ยามกลางคืนหลินฟางโจวนอนพลิกตัวอยู่หลายครั้ง ในหูได้ยินเสียง
ลมหายใจของคนข้างกายเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เขาอนนึ่งสบรวกับ
กำลังอยู่ในห้วงแห่งความฝันอันแสนหวาน นางลุกขึ้นมาแล้วลงจากเตียง
ไปอย่างเงียบเชียบ

แสงจันทร์ส่องทะลุผ่านม่านสีขาวยี่สิบห้าเข้ามา หลินฟางโจว
อาศัยแสงจันทร์นี้เพื่อเดินออกไปข้างนอก นางจำได้ว่าตนเองมีมิดทำครัว
ที่เป็นสนิมอยู่หนึ่งเล่ม

ขณะที่หามิดอยู่นั้นนางไม่ทันระวังไปเตะถูกหนวดหนึ่งเข้า ด้วย
ความตกใจทำให้นางสบถออกมาเสียงเบา "เจ้ามันสัตว์ไม่รู้จักความ ข้าวสาร
ลักเม็ดข้าก็ไม่มีหอรกนะ แต่บนเตียงข้ามีก้อนเนื้อติดมันอยู่ เจ้าคาบเขา
ไปเสียเลยสิ!"

หนูดัวนั้นคงจะคั่นขึ้นแล้วจึงไม่ได้กลัวคน พอมันถูกหลินฟางโจว

เตะไปครั้งหนึ่งก็พลิกตัวกลับมามองซ้ายมองขวารอบหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดให้มันกินจริงๆ จึงได้เดินเซตหน้าจากไปอย่างสง่าผ่าเผย

หลินฟางใจคิดในใจว่าบ้านนางต้องเป็นสถานที่ที่มีเบื้องลึกเบื้องหลังอันเลศล้าเป็นแน่ เพราะกระทั่งหนูยังได้รับการขัดเกลาจนมีท่าทีที่สง่างามเช่นนั้นได้

ในที่สุดนางก็หามัดเล่มนั้นพบ นางถือมิดทำครัวเดินเข้าไปในห้องนอน คนที่อยู่บนเตียงกำลังนอนอย่างสบาย เธอไม่ขยับราวกับเป็นคนตาย อย่างไรก็ตาม นั่น เป็นไปได้มากกว่ากำลังนอนหลับลึกอยู่ หลินฟางใจ มือหนึ่งชูมิดขึ้น อีกมือหนึ่งจับที่ไหล่เขาเบาๆ นางรู้สึกหวาดผวายุ่งๆ จึงเอ่ยเรียกเขาเสียงเบา "เจ้าเด็กโง่ เด็กโง่ เจ้านอนหลับไปแล้วหรือ"

เขาไม่ขยับและไม่ตอบอะไรนางสักนิด

ฝ่ามือของหลินฟางใจขึ้นเหนือและสั่นเล็กน้อย นางบอกกับตนเอง อยู่ภายในใจไม่หยุดว่า ส่าเขาเลย เขาเป็นโจรทมิฬนะ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องตาย ส่าเขาแล้วเอาเขาไปฝังไว้ เทพไม่รู้ผีไม่รู้ ทุกอย่างก็จะกลับคืนสู่ความสงบสุข

ส่าเขาซะ!

นางกัดฟัน มือที่ถือมิดค่อยๆ กดลงมา

จู่ๆ คนที่นอนอยู่บนเตียงก็ลืมตาขึ้นมา

ภายใต้แสงจันทร์ดวงตาดำขลับสดใสคุ้ย้มองมาที่นางอย่างนิ่งสงบ

ลมหายใจของหลินฟางใจรวเร็วขึ้นเล็กน้อย มิดทำครัวที่ชูขึ้นอยู่กลางอากาศนั้นราวกับมีของที่มองไม่เห็นซึ่งหนักนับพันจวิน* มาขวางกั้น

* จวิน เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของจีนในสมัยโบราณ มีน้ำหนักประมาณ 15 กิโลกรัม

เอาไว้ ทำให้นางไม่อาจคิดมีดลงไปได้

หลังจากยืนค้างเช่นนั้นอยู่ครู่หนึ่ง หลินฟางโจวก็โยนมีดทิ้งไปอย่างแรง
สุดท้ายนางก็ไม่กล้าลงมือ...

นางล้มตัวลงบนเตียงพลางพูดอย่างไม่พอใจ "นอน!"

วันถัดมาหลินฟางโจวก็นึกวิธีใหม่ขึ้นมาได้

เหตุผลที่หลินฟางโจวไม่กล้าแจ้งกับทางการเป็นเพราะว่านาง
ช่วยชีวิตโจรกับภูเอาไว้ ทั้งยังให้ที่พักพิงแก่เขามาก แต่ใครจะรู้เรื่องเหล่านี้
กันเล่า นางก็แค่กล่าวอ้างไปว่าจู่ๆ เจ้าเด็กโง่นี้ก็โผล่เข้ามาในบ้านของนาง
และยังขโมยของของนางไปด้วย หลังจากที่จับตัวเขาไว้ได้ก็รู้สึกสังหรณ์ใจ
ว่าเขาอาจเป็นโจรกับภูจึงได้ไปแจ้งเรื่องแก่ทางการ...เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
ไมใช่ว่านางสามารถส่งความหายนេះนี้ออกไปพ้นตัวได้หรอกหรือ

หลินฟางโจวหาเชือกมามัดเจ้าเด็กโง่แล้วผลักเขาลงไปที่บนเตียง
จากนั้นก็ออกไปข้างนอกมุ่งไปยังที่ว่าการ

พานเหรินเฟิงกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ เพราะตอนนี้กำลัง
มีเสืออาละวาดอยู่บนภูเขา มันกินคนที่เดินทางผ่านไปเจอมันเข้าแล้ว
หลายคน เมื่อวานเขาเพิ่งประกาศหาผู้กล้าฆ่าเสือบนภูเขาโดยให้เงินรางวัล
จำนวนมาก และก็มีนายพรานซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังผู้หนึ่งขึ้นไปบนเขาแล้ว
ทว่าจนถึงตอนนี้ นายพรานผู้นั้นก็ยังไม่กลับมา เกรงว่าสถานการณ์คง
ไม่สู้ดีนัก...

ไม่เพียงเท่านี้ เทพสังหารสองคนนั้นที่ออกตามหาเด็กก็กลับมา

อีกครั้งแล้ว ทั้งสองกำลังนั่งอยู่ในโถงรับแขกของเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม พานเหรินเพิ่งรู้สึกคับข้องใจเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้ชัดว่าหลายวันมานี้ พวกเขาค้นหาคนไม่พบเท่าๆ ทว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่ยอมจากไปเสียที่...

"เป็นไปได้หรือไม่..." พานเหรินเพิ่งทำใจกลัวพูดถึงตนเองคาดเดา อยู่ในใจออกมา "เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาจะถูกสัตว์ป่าบนเขากินไปแล้ว"

ทั้งสองคนจึงมาทางเขาอย่างใจเย็น ดังนั้นเขาจึงหุบปากไปทันที ในห้องพลันเงียบกริบ พานเหรินเพิ่งเหมือนนั่งอยู่บนพรมเข็ม* เขา หลบตาลงต่ำ เมื่อสายตามองไปที่ดาบสั้นตรงเอวพวกเขาแล้ว ในสมอง ก็เกิดความคิดอันชาญฉลาดขึ้นมา เขาจึงเอ่ยว่า "ได้ทำทั้งสองกล้าหาญ เกินใคร ต้องเป็นยอดฝีมือที่หาตัวจับได้ยากในใต้หล้าแน่"

คนที่ดูอายุมากกว่ายังคงมีท่าทีเคร่งขรึม สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด ขณะที่เทพสังหารคนที่สองกลับยิ้มแยมพลงเอ่ย "เจ้านี่มันช่างประจบ สอพลอ ชำกับพี่น้องข้าล้วนฟังจนเบื่อแล้ว"

พานเหรินเพิ่งยิ้มแฉ่งเอ่ย "ข้าน้อยไร้ความสามารถ ทำให้ในพื้นที่ มีภัยจากเสือ เป็นโชคร้ายของราษฎรในอาณาเขตที่มีข้าน้อยเป็นผู้ปกครอง ซึ่งไร้ความสามารถเช่นนี้ โชคยังดีที่ได้ทำทั้งสองท่านให้เกียรติอย่าเข้ามา ที่นี้..."

เทพสังหารคนที่สองเอ่ยด้วยความเบื่อหน่าย "เพื่อเจ้ออะไรของเจ้า เจ้ามีเรื่องอะไรก็พูดมาเลย ข้าว่าคาญพวกขุนนางที่ชอบอ้างคำพูดจาก ตำราอย่างพวกเจ้าเป็นที่สุด!"

พานเหรินเพิ่งตกใจจนร่างสั่นเทิ้ม เขารีบร้อนพูดออกไป "ข้าน้อย

* นั่งอยู่บนพรมเข็ม เป็นสำนวน หมายถึงอยู่ในสถานการณ์ลำบาก จิตใจพะงักพะวนไม่เป็นสุข

ต้องการจะพูดว่า...จะเป็นไปได้หรือไม่ถ้าได้ทำทั้งสองได้โปรดไปกำจัด
เสือร้ายที่ทำร้ายผู้คนเหล่านั้น..."

ปัง!

เทพสังหารคนที่หนึ่งตบโต๊ะอย่างแรงคราหนึ่งพลางเอ่ยอย่างเย็นชา
"พวกเราตามหาคน 'ไม่ใช่' มาล่าสัตว์!"

"ชะ...ขอรับ" พานเหรินเพิ่งรับคำกระท่อนกระแท่น

ตอนนี้เองก็มีเสียงของเจ้าหน้าที่แจ้งมาจากด้านนอก "ได้เท่า
มีคนชื่อหลินฟางใจบอกว่าต้องการจะพบท่านขอรับ"

"ให้เขากลับไปชะ ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าวันนี้ไม่ต้องการพบแขก"

"แต่เขาบอกว่า...เขาบอกว่าเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก อาจทำให้ได้เท่า
ได้เลื่อนตำแหน่งเชียวนะขอรับ"

พานเหรินเพิ่งกำลังอารมณ์ไม่ดี เขาก็จะบอกปิดไป "ไร้สาระ! ให้เขา
ไล่หัวไป! หากยังไม่ไปอีกก็ให้โบยยี่สิบที!"

"ข้าก่อน!" เทพสังหารคนที่สองเหลือบมองพานเหรินเพิ่งแวบหนึ่ง
ใบหน้าเขาเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ลองเรียกเขาเข้ามาไม่ดีกว่าหรือ ดูว่า
จะเป็นเรื่องดีทำให้เลื่อนตำแหน่งได้อย่างไร"

ตั้งแต่หลินฟางใจตัดสินใจเช่นนั้น นางมักจะรู้สึกรู้ว่ามีบางอย่าง
ไม่ถูกต้อง แต่ก็บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร นางคิดว่าน่าจะเป็นเพราะ
ตนเองตื่นเต้นจนเกินไป ยามที่เดินเข้าไปในโถงรับแขก นางพบว่า
นอกจากพานเหรินเพิ่งแล้ว ยังมีคนนอกนั่งอยู่ด้วยอีกสองคน

ใบหน้าของหนึ่งในนั้นเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยม แววตาเป็นประกาย

ดูร้ายดั่งหมาป่า หลินฟางโจวถูกเขามองมานานหนึ่งก็ตกใจเสียจนยืนวาบไปทั้งร่าง ซาหนีบไปทั้งศีรษะ รวากับสายตาของเขาตามติดนางประดุจภูตผีวิญญานไปแล้ว นางยืนอยู่ตรงนั้นพลางปิดปากเงียบไม่พูดรากับเป็นคนเขลาเบาปัญญา

"บังอาจนัก! เจ้าคนถ่อย เจอข้าแล้วทำไมยังไม่คุกเข่าอีก!" พานเหรินเพิ่งเห็นคนที่เพิ่งเข้ามาแล้วก็อดวางโตสักหน่อยไม่ได้

จู่ๆ เทพสังหารคนที่สองก็เอ่ยขึ้น "ไม่ได้อยู่ในศาลเสียหน่อยไม่จำเป็นต้องมีพิธีตองอะไร เจ้าดูสิ เขาตกใจแทบแย่แล้ว"

พานเหรินเพิ่งพยักหน้ารับ นั่งหลังตรงพลางเอ่ยถามหลินฟางโจว "เจ้าคือหลินฟางโจว?"

"ขอรับ" หลินฟางโจวพยักหน้าอย่างงุ่มง่าม

"เจ้ามาพบข้าเพื่อแจ้งเรื่องใดหรือ"

"ข้าน้อยจิบ..." ยามที่นางเกือบจะหลุดคำพูดซึ่งท่องมานับครั้งไม่ถ้วนตลอดทางที่เดินมาที่นั่น นางก็สังเกตเห็นแววตาคมกริบเย็นเยียบของสองคนนั้นเมื่อได้ยินคำว่า 'จิบ' หลินฟางโจวพลันออกสั่นขวัญหายขึ้นมาทันที นางเข้าใจแล้วว่าตรงไหนที่ไม่ถูกต้องกันแน่!

หากทางการต้องการจับโจรภพจริงๆ เหตุใดจึงไม่ติดประกาศจับให้รู้โดยทั่วกันเล่า ทำไมต้องจัดการอย่างมีลัทธิลึกลับในเช่นนี้ด้วย ทั้งที่คนซาเป่แซ่เว่ยกับโจรภพไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันเลยสักนิด ทำไมยังต้องฆ่าเขากัน หรือต่อให้พวกเขาคิดว่าคนซาเป่แซ่เว่ยกับโจรภพสมรู้ร่วมคิดกัน แล้วเหตุใดจึงไม่ชี้แจงเหตุผลที่เขาถูกฆ่าให้ผู้อื่นรู้เล่า ใช้เรื่องนี้บอกแก่ทุกคนว่าอย่าสมรู้ร่วมคิดกับโจรภพ มิเช่นนั้นจะพบ

จุดจบที่ทรมานอย่างมาก...

พวกเขาต้องการจับคนและฆ่าคนอย่างลับๆ

เรื่องนี้เป็นความลับ!

เพียงแค่รู้ความลับของพวกเขา หรือมีความเป็นไปได้ว่ารู้ความลับ
ของพวกเขา...ก็ย่อมจะถูกฆ่าทิ้ง!

หลินฟางโจวราวกับอยู่ในสถานการณ์สุ่มเสี่ยง นางตกใจเสียจน
ความกล้าทั้งหมดได้สลายหายไป เหงื่ออาฟุดพรายดูจะเม็ดฝน

พานเหรินเพิ่งเห็นหนุ่มน้อยผู้นี้พูดได้เพียงแค่สองคำก็เหงื่ออาฟ
แตกพลั๊ก เขาประหลาดใจอย่างมากจึงเอ่ยถาม "เจ้าจับอะไรมาได้หรือ"

"ข้าน้อย...คิดวิธีจับเสียออกแล้ว!"

"หา? จริงหรือ! ลองพูดให้ข้าฟังซิ!" พานเหรินเพิ่งมีสีหน้าปิติยินดี
ในใจคิดว่าหนุ่มน้อยผู้นี้เรียกได้ว่าเป็นฝนถูกเวลาจริงๆ ตัวเขาเองกำลัง
เป็นกังวลเรื่องนี้อยู่พอดีเลย!

"ข้าน้อย...ข้าน้อยคิดว่า...เสียดูร้ายเกินไป พวกเรา...เอ่อ...ไม่อาจใช้
ความแข็งแกร่งปะทะความแข็งแกร่ง ควรเอาชนะด้วยอุบายจึงจะดีที่สุด"

พานเหรินเพิ่งพยักหน้าเห็นพ้องก่อนเอ่ย "ก็จริง ความดูร้ายของเสีย
ไม่ควรใช้ชีวิตคนไปสู้ เป็นข้าที่สะเพร่าเอง ทำให้นายพวานเอาชีวิตไปทิ้ง
อย่างสูญเปล่า แล้วเจ้ามีวิธีดีๆ อะไรบ้าง"

เพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ หลินฟางโจวจึงต้องคิดวิธีลี้ภัยออกมาอย่าง
ไม่มีทางเลือก ความคิดของนางในยามนี้หมุนเร็วยิ่งกว่าลูกข่าง สะกัก
ไปเพียงครู่เดียวนางก็เอ่ยตอบ "ข้าน้อยเคยได้ยินคนพูดว่าเสียกลัวสิงโต
เป็นที่สุด เช่นนั้นพวกเรา ก็หลอสิงโตปลอมสักตัวหนึ่งไปหลอกให้เสียนั้น

ตกใจดีหรือไม่ ตอนที่มันหวาดกลัวจะต้องคิดหนีจนไม่ทันระวังแน่นอน เมื่อได้เวลาก็ให้นักแม่นธนูมือดียิงมันจากทางด้านหลังของสิงโต..."

นางยังไม่ทันพูดจบประโยค พานเหรินเฟิงก็โมโหจนตบโต๊ะเสียงดัง บังแล้ว "ใครก็ได้เข้ามาที่! พวกคนออกไปด้วย!"

เจ้าหน้าที่สองคนผลักประตูวิ่งเข้ามา จากนั้นก็หิวแชนหลินฟางโจว ออกไป

หลินฟางโจวรีบพูด "ใต้เท้า ใต้เท้าโปรดพิจารณาสัณนิธิตะลอกวิธีการนี้ใช้ไม่ได้จริงๆ ก็อย่าได้โวยขำน้อยเลย หากโวยขำน้อยแล้ว ภายหลังใครยังจะกล้าเสนอความเห็นกับท่านอีก!"

แม้จะเป็นความคิดที่โง่เขลาเพียงใด แต่ประโยคสุดท้ายของ หลินฟางโจวก็ทำให้พานเหรินเฟิงเกิดความลังเลใจ เขาจึงออกคำสั่ง "แค่ไล่เขาไปก็พอ หลังจากนั้นไม่อนุญาตให้เขาก้าวเข้ามาในที่ว่าการ อีกแม้แต่ครั้งก้าว!"

หลังจากเจ้าหน้าที่หิวหลินฟางโจวออกไปแล้ว ในที่สุดเทพสังหาร ทั้งสองก็อดกลั้นเอาไว้ไม่อยู่ เทพสังหารคนที่สองตบโต๊ะพร้อมกับหัวเราะ อย่างบ้าคลั่ง "ฮ่าๆๆ นี่เป็นตลกจากที่ใดกัน! ใช้สิ่งใดกระดาศไปหลอก ให้เสียจริงตกใจหรือ ฮ่าๆๆ!"

เทพสังหารคนที่หนึ่งก็รู้สึกว่ามันน่าขำไม่น้อย เขาแค้นเสียงขึ้นจุมูกเบาๆ หลังจากนั้นก็เฝ้าถามด้วยความสงสัยเล็กน้อย "เขาดูเหมือนจะ กลัวข้ามาก?"

เทพสังหารคนที่สองหัวเราะเสียจนน้ำตาไหลแล้ว พอได้ยินคำพูดนี้ เขาก็เข็ดน้ำตาไปพลางพูดไปพลาง "เจ้ายังไม่รู้? ไม่ต้องพูดถึงคนแล้ว

แม้แต่สุนัขเห็นเจ้ายังต้องหลบไปให้ไกล!"

พานเหรินเฟิงยิ้มสู้พลางเอ่ย "ไม่ต้องพูดถึงเขาที่เป็นราษฎรทั่วไป
แม้แต่ข้าน้อยที่เป็นขุนนาง ครั้งแรกที่ได้พบกับใต้เท้าก็ยังรู้สึกหวาดกลัวเลย"
เทพสังหารคนที่หนึ่งจึงไม่สงสัยหลินฟางใจอีก

ตอนกลางคืน แม้หลินฟางใจจะนอนอยู่บนเตียงทว่าสองตายังคง
เบิกโพลงพลางนึกถึงเรื่องราวต่างๆ

ตอนที่เสียงเคาะเกราะในยามจื่อ* ดังขึ้น จู่ๆ นางก็เขย่าร่างของ
คนข้างกายที่นอนหลับเร็วตั้งแต่หัวค่ำ "เจ้าเด็กโง่ ตื่นๆ"

เด็กคนนั้นถูกหลินฟางใจวปลุกให้ตื่น เขาหาวออกมาครั้งหนึ่ง
ขณะกำลังจะพลิกกายนอนต่อ นางก็ผลักร่างเขา

"ไม่ต้องนอนแล้ว!"

เขามองนางอย่างมึนงง

"ไป ข้าจะพาเจ้าออกไปเที่ยว" นางพูดพร้อมกับหาเสื้อผ้าชุดหนึ่ง
ให้เขาใส่

แม้เด็กคนนั้นจะยังมึนงงอยู่ แต่ก็เชื่อฟังคำพูดของนางมาก ยามที่
นางจูงมือพาเขาเดินออกมาจากในบ้าน เขาก็ตามมาอย่างว่าง่าย

หลินฟางใจอยู่ที่อำเภอหย่งโจวมาตั้งแต่เล็ก นางคุ้นเคยกับ
ทุกที่ในอำเภอนี้เป็นอย่างดี มีอยู่ปีหนึ่งที่ฝนตกหนัก ฐานกำแพงทาง
ตะวันออกเฉียงเหนือของอำเภอนี้ถูกน้ำซัดจนไม่แน่น คนที่อาศัยอยู่

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

แถวนั้นหากมีบ้านใครที่ขาดอิฐฐิฐสักก้อนสองก้อนก็สามารถไปเอามาจาก
ฐานกำแพงหลวมๆ นั้นได้ เมื่อเอาไปบ่อๆ กำแพงเมืองก็เกิดเป็นช่อง
ขึ้นมา ขนาดพอดีกับเด็กที่ไม่สูงไม่เตี้ยคนหนึ่งลอดเข้าลอดออกได้

รูปร่างของหลินฟางใจผอมบาง อีกทั้งร่างกายยังฝ่ายผอม นาง
เคยลองมาก่อนแล้วพบว่าตนเองสามารถลอดผ่านช่องนี้ออกไปได้

ในที่ที่สุดหลินฟางใจก็พาเด็กคนนี้อมาถึงฐานกำแพงแห่งนี้ ทั้งคู่
ต่างก็ลอดออกไป

หลังจากนั้นนางก็พาเด็กชายเดินต่อไป เพียงครู่เดียวก็เดินมาถึง
ริมแม่น้ำ

พระจันทร์ดวงโตมาก น้ำในแม่น้ำสะท้อนแสงนวล ที่ริมฝั่งมีวัชพืช
กระจายอยู่ เงามต้นไม้กวัดแกว่ง สรรพสิ่งต่างหลับลึกไปหมดแล้ว แม้แต่
เสียงร้องของแมลงก็ไม่มี

หลินฟางใจกลัวว่าเขาจะกลับไปหานาง จึงใช้เชือกเส้นหนึ่ง
มัดมือทั้งสองข้างของเด็กชายเอาไว้ ที่ปลายเชือกอีกด้านหนึ่งก็มัดไว้กับ
ต้นไม้ นางลูบศีรษะเขาพลงเอ่ยอย่างทอดถอนใจ "เป็นตายอยู่ที่
โชคชะตากำหนด ร่ำรวยสูงศักดิ์ล้วนขึ้นอยู่กับฟ้า ข้าตัดสินใจฉีดยา
นับตั้งแต่ข้าช่วยชีวิตเจ้าเอาไว้แล้ว เจ้า...อย่าได้ตำข้าเลยนะ"

เด็กชายไม่ได้มีท่าทีขัดขืน เพียงแค่จ้องตาดูนางเท่านั้น

จู่ๆ หลินฟางใจก็นึกเสียใจขึ้นมา นางไม่กล้ามองเขาอีกครั้ง
เพียงหันหลังก้าวเท้าจากมา

ทว่าเด็กชายกลับยังคงจ้องมองแผ่นหลังของหลินฟางใจต่อไป
จวบจนร่างของนางค่อยๆ หายไปจนมองไม่เห็นอีก ทั้งให้เขาอยู่กับ

ท้องฟ้าและผืนดินเพียงผู้เดียว

อยู่กับท้องฟ้าและผืนดิน เบื้องหน้าเต็มไปด้วยแสงจันทร์และมีลมเย็นพัดมาจากข้างหลัง

หลินฟางใจวกกลับมาถึงบ้านก็พลันล้มตัวลงนอน

ปกติพอหัวถึงหมอนนางก็จะนอนหลับได้ง่ายมาก ทว่าครั้งนี้กลับนอนไม่หลับเสียได้ พอหลับตาลง ในหัวก็มีแต่ภาพเด็กคนนั้นเต็มไปด้วยหมด เขาที่มองนางอย่างทึ่งที่อ คอยเดินตามนางไปอย่างงุ่มง่าม เขาที่เชื่อใจนาง เชื่อฟังนางเช่นนั้น...

เขาที่นำสงสารเพียงนั้น วันพรุ่งนี้ก็จะมีคนมาพบตัวเขา ซึ่งเขาต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย

ปล่อยให้เขาตายไปเช่นนี้ กับใช้มีดทำครัวฟันเขาตายตรงๆ มีอะไรที่ต่างกัน

หลินฟางใจใช้ผ้าห่มคลุมมิดหัวและบังคับให้ตนเองนอนหลับ

เพิ่งจะเคลิ้มหลับไปแบบครึ่งหลับครึ่งตื่นนางก็ฝันเห็นเขาถูกคนฟันทั่วทั้งร่างเต็มไปด้วยเลือด เขาเงยหน้าขึ้นมามองนาง ถามนางว่าทำไมไม่ช่วยชีวิตเขา...

'ข้าไม่อาจช่วยเจ้า! ข้าไม่อาจช่วยเจ้าได้!' ในความฝันนั้นหลินฟางใจตะโกนด้วยความร้อนรน เพียงแค่ครู่เดียวนางก็ตื่นขึ้นมา หัวสිරະเต็มไปด้วยเหงื่อชุ่ม

นางเกาะหน้าต่างพลางกวาดตามองไปยังถนนด้านนอกผ่านผ้าม่านที่เก่าขาด

คนบอกเวลาผ่านมาพร้อมเสียงเคาะกระดิ่งดัง...ดังๆ

ช่วงยามโหว่* แล้ว

ผ่านไปอีกสองชั่วยาม** ประตูเมืองก็จะเปิดแล้ว

อีกเพียงสองชั่วยามก็จะมีคนไปเจอเขาแล้ว

อีกเพียงสองชั่วยามเขาก็ต้องตายแล้ว

หลินฟางใจหวาดกลัวเป็นที่สุด นางไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไร นาง
ทั้งไม่อยากทำร้ายเขาจนตาย ทั้งไม่อยากให้ภัยมาถึงตัวนาง หรือได้หลินฟาง
จะไม่มีวิธีที่ทำให้พอใจไปทุกสิ่งเลย

ถึงมีก็รอไม่ได้อีก เพราะว่าเขากำลังจะตายแล้ว

เขาจะตายแล้ว เขากำลังจะตายแล้ว!

หลินฟางใจไม่รู้ว่าตนเองกินยาหลวงวิญญูณเข้าไปหรือไม่ เพราะ
จู่ๆ นางก็คว่ำเสื่อวิ่งออกไปทันที ลอดกำแพงเมืองออกไป เอาแต่วิ่งตรงไป
อยู่อย่างนั้น กระทั่งมาจนถึงริมแม่น้ำ

เขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น แม้แต่ท่าทางก็ยังไม่เปลี่ยน รวากับว่า
เขาเป็นเพียงหินแกะสลักก้อนหนึ่งซึ่งถูกวางนิ่งอยู่ในใต้หล้านี้มานับพันปี
ตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม

หลินฟางใจวิ่งตรงเข้าไปแล้วแก้มัดเชือกให้โดยที่ไม่กล้ามอง
ใบหน้าเขา นางเพียงแค่มองหน้าอยู่อย่างนั้นและพูดเสียงเบา "ไปเถอะ
พวกเรากลับบ้านกัน" พร้อมกับจูงมือเขาเดินไปด้วย

เป็นเพราะเขายืนนานเกินไป ขาทั้งสองข้างจึงเป็นเหน็บไปเสียแล้ว

* ยามโหว่ คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น.

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

เขาเกือบจะล้มลงบนพื้นตั้งแต่ก้าวแรก โชคดีที่ได้นางช่วยจับเขาเอาไว้
สุดท้ายหลินฟางใจก็ตัดสินใจแบกเขาขึ้นหลัง

กลางคืนอากาศเย็นอยู่บ้าง เมื่อครุ่นนั่งริบว้างมา ทั้งร่างจึงเต็มไปด้วย
เหงื่อ ตอนนี้อลมริมแม่น้ำพัดมา ทว่ากลับพัดแรงเสียจนทำให้นางต้อง
จามออกมา เมื่อจามเสร็จแล้วหลินฟางใจก็เอ่ยถาม "เจ้าหนาวหรือไม่"

นางไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะตอบคำถาม

ทันใดนั้นนางก็สัมผัสได้ถึงของเหลวอุ่นร้อนหยดลงมาบนแก้ม
ทีละหยดๆ ราวกับเม็ดฝน ก่อนที่นางจะได้ยินเสียงหนึ่งพูดขึ้นที่ข้างหู
"ขอบคุณมาก"

หลังจากนั้นตลอดทางที่เหลื่อหลินฟางใจก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

ตอนที่ทั้งสองคนกลับมาถึงบ้านที่มีลมลอดผ่านเข้ามาทั่วทั้งหลังนั้น
เด็กคนนั้นก็พูดขึ้นมา "ขอโทษ"

หลินฟางใจกัดฟันพูดอยู่บ้าง "ที่ผ่านมาเจ้าแกล้งโง่มาตลอด?"

"อืม"

"บิดามารดาเจ้าเถอะ! ที่แท้เจ้าก็แกล้งโง่มาโดยตลอดหรือนี่!
เจ้าเกือบทำให้ข้าตายแล้ว!"

"ขอโทษ" เขาเหมือนกับนกขุนทองที่พูดเป็นแค่คำเดียวซ้ำๆ

ภายใต้แสงจันทร์ยามราตรีดีกสงัด รูปร่างที่ดูมอมบางอ่อนแอของเขา
กลับดูขัดกับท่าทีดีอ้อนนี้เสียได้

หลินฟางใจไม่สงสัยเลยสักนิด หากให้เด็กชายเลือกได้อีกครั้งหนึ่ง
เขาจะต้องเลือกทำเป็นแกล้งโง่เหมือนเดิมแน่ นางสะกดความหุนหัน

อยากจะพบตีเขาเอาไว้ จากนั้นจึงเอ่ยถามขึ้นอย่างเย็นชา "เหตุใดจึง
แกล้งใจ"

"หลายปีที่ผ่านมา...ข้าต้องพบเจออันตรายอยู่บ่อยครั้ง ไม่มีใคร
ที่ไว้ใจได้เลย"

"พูดเกินจริงไปหรือเปล่า! เจ้าอายุแค่นี้ก็ตกอยู่ในอันตรายบ่อยครั้ง
แล้วหรือ"

พอหลินฟางโจวถามออกไปก็รู้สึกว่ตนเองกำลังตั้งคำถามไร้สาระ
อยู่ เจ้าเด็กน่าเกลียดนี่กำลังถูกคนตามฆ่าอยู่มิใช่หรือ!

นางพรุลมหายใจออกมาเบาๆ ความโกรธระลอกนั้นได้จางหาย
ไปมากแล้ว บางที...เขาคงตกอยู่ในอันตรายจริงๆ กระมัง

หลินฟางโจวถามอีกครั้ง "เจ้าเป็นใครกันแน่!"

เขาเงยหน้าขึ้นมามองนางพลางเอ่ยถามเสียงเบา "เจ้าอยากรู้ให้ได้
จริงๆ หรือ"

"ใช่..."

จู่ๆ นางก็รู้สึกไม่แน่ใจขึ้นมา ทุกคนล้วนมีความสงสัยภายในใจ
แต่ความเป็นมาของเด็กชายผู้นี้ดูน่ากลัวอยู่บ้าง หลินฟางโจวไม่แน่ใจว่า
หลังจากที่นางได้รู้สถานะที่แท้จริงของเขาแล้วจะยังสามารถหลับลงได้
อีกหรือไม่ ทั้งยังจะแสร้งทำเป็นว่าไม่รู้รู้อะไรได้อีกหรือเปล่า และยังสามารถ...

"ช่างเถอะๆ" นางโบกไม้โบกมือปฏิเสธ "ใครเขาสนว่าเจ้าจะเผลอ
ออกมาจากหินก้อนไหน!"

เขาถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนพึมพำโดยใช้น้ำเสียงที่แทบจะ

"ไม่ได้ยิน "ที่จริง...เจ้าไม่ควรย้อนกลับไปหาข้า"

"เจ้าพูดอะไรนะ"

"ไม่มีอะไร นอนเถอะ"

แท้จริงแล้วคนเราต้องทำเรื่องที่ดีจึงจะนอนหลับได้สนิท ในที่สุด
หลินฟางโจวก็นอนหลับได้เสียที

วันต่อมายามแสงแดดสว่างจ้า หลินฟางโจวก็ถูกปลุกให้ตื่นด้วย
เสียงเร่ขายหุ่ปึง* นางสะลึมสะลือลืมตาขึ้นมาทั้งที่ยังไม่ตื่นเต็มตาดี

เด็กโง่ นั้นก็ตื่นแล้วเช่นกัน ไม่ดี ตอนนั้นไม่ควรเรียกเขาว่า 'เด็กโง่' แล้ว
เขาดูฉลาดกว่าลึงเสียอีก

หลินฟางโจวหาวออกมาครั้งหนึ่งแล้วเอ่ยถามเขา "ข้าว่า...ข้ายัง
ไม่รู้เลยว่าเจ้าชื่ออะไร"

"เจ้าอยากเรียกข้าว่าอะไรล่ะ" เด็กชายถามกลับไป

"เช่นนั้นข้าเรียกเจ้าว่า 'หยวนเปา'** นะ"

"..."

"ทำไม...ไม่ขอบ?"

"ช่วยเปลี่ยนได้หรือไม่"

"อ้อ เช่นนั้นก็ 'เออร์ถิง'*** แล้วกัน" นางเสนอชื่อขึ้นมาอย่าง
กระตือรือร้น

เด็กชายตอบกลับไปอย่างว่องไว "ข้าขอเลือกหยวนเปา"

* หุ่ปึง คือแป้งทอดชนิดหนึ่ง ทำจากแป้งหมี่ งาม ตันหอม ไข่ไก่ เนย นม น้ำตาล และเกลือ

** หยวนเปา แปลว่าก้อนทอง

*** เออร์ถิง แปลว่าเหรียญสำริด

ยามที่หลินฟางโจวลุกขึ้นนั่ง นางก็ยังได้ยินคนขายหุ่ปึงตะโกน
อยู่ด้านนอกด้วยเสียงดังฟังชัดเป็นอย่างยิ่ง "หุ่ปึงขอรับ หุ่ปึงเพิ่งขึ้นมา
จากเตา หุ่ปึงทั้งหอมทั้งกรอบและเมลิ่ดงาใหญ่มาก!"

นางกลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่งก่อนจะตะโกนออกไปทางช่องหน้าต่าง
"คนขายหุ่ปึง!"

"แม่นางอยากจะซื้อหุ่ปึงหรือ"

"แม่นางบิดาเจ้าสิ! ถ้างต่าถั่วๆ ของเจ้าดูให้ดี!"

คนขายหุ่ปึงคิดในใจ เจ้าอยู่หลังหน้าต่าง ต่อให้ข้าตาดีแค่ไหน
ก็ถ้างต่าไม่เห็นเจ้าอยู่ดี เดิมทีเขาเป็นคนอารมณ์ดีและไม่ได้เถียงกับ
ลูกค้า ขณะนั้นจึงทำเพียงแค่อ้อมอย่างเอาใจพลางเอ่ย "ข้าเหนื่อยมีตา
แต่หามีแววไม่ ท่านอย่าได้ลดตัวลงมาทะเลาะกับข้าหน่อยเลย ท่าน
ต้องการหุ่ปึงกี่ชิ้นขอรับ"

"เจ้ามีอยู่กี่ชิ้น"

"ยังเหลืออีกห้าชิ้นขอรับ วันนี้เหลือเพียงเท่านี้ ขายหมดก็กลับบ้าน
แล้ว"

"หนึ่งชิ้นราคาเท่าไร"

"หนึ่งชิ้นสองอี่แปะ สามชิ้นห้าอี่แปะ หากท่านเหมาหมด ข้าเหนื่อย
ยังสามารถลดให้ได้อีกเล็กน้อย"

"ข้ามีแค่หนึ่งอี่แปะ ช่วยขายให้ข้าครึ่งหนึ่งได้หรือไม่"

"..."

"ได้หรือไม่"

"ไม่ได้!"

"ให้ข้ากัดหนึ่งคำก็ได้"

"ไล่ให้ไป!"

หลินฟางใจพาลันเกิดเบื่อหน่ายขึ้นมา เดิมทีนางยังอยากจะด่าคนขายหญิงไปสักประโยค ทว่าการทำเช่นนั้นไม่อาจจัดการความหิวโหยในท้องของนางได้ อีกทั้งนางก็ไม่มีเรี่ยวแรงไประบายอารมณ์กับใครแล้วด้วย นางลุกจากเตียงก่อนจะค้นหาทั่วทุกซอกทุกมุมรอบหนึ่งอยากลองหาดูว่ายังมีสิ่งมีค่าใดเหลืออีกบ้าง

นางเจอของที่ดูมีราคาอยู่หลายชิ้น แต่น่าเสียดายที่ทั้งหมดล้วนเป็นของเด็กโง่งนั้น ไมลี ของเสี้ยวหยวนเป่า

หลินฟางใจลูบเกราะหนังของเขาพลางเอ่ยถาม "ของสิ่งนี้ทำมาจากหนังอะไรหรือ ข้าลูบแล้วไม่รู้เลยจริงๆ"

"เจี๋ยว"*

"เจี๋ยว... คือสิ่งใด"

"สัตว์ประหลาดกินคนที่อยู่ในน้ำ"

หลินฟางใจตัวสั่นหัม แต่เพียงชั่วครู่นางก็ยังลูบเกราะหนังนั้นต่อแววตาเปลี่ยนเป็นรักใคร่ "สิ่งนี้จะต้องมีราคาสูงมากเป็นแน่"

เมื่อเสี้ยวหยวนเป่าได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงส่ายหน้าพร้อมกับเอ่ย "ข้าก็ไม่แน่ใจ"

หลินฟางใจยังคงลูบได้มันด้วยความรักใคร่ "หากข้านำมาขึ้นไปขาย..."

"จะมีภัยถึงแก่ชีวิต"

มารดามันสิ เกือบลืมเรื่องพวกนี้ไปแล้ว!

* เจี๋ยว หรือมังกรน้ำ ชาวจีนโบราณมีความเชื่อว่าเมื่อเจี๋ยวมีอายุครบหนึ่งพันปีจะกลายเป็นมังกร

สุดท้ายกระทั่งเกราะหนังที่ทำมาจากสัตว์หายากเช่นนั้นก็ไม่อาจ
แลกหุ้บมาได้สักชิ้น หลินฟางใจลอบเสียดายอยู่เจี๊ยบๆ หลังจากนั้น
นางก็โยนเกราะหนังทิ้งแล้วหันไปดูหยกงามขึ้นนั้นแทน นางมองพร้อมกับ
เอ่ยชม "งูบิณน้อยของเจ้าช่างงดงามเสียจริง!"

หัวคิ้วของเสี่ยวหยวนเปาเลิกขึ้นเล็กน้อย "นั่นไม่ใช่งู"

"ไม่ใช่งูแล้วเป็นอะไร"

"มังกร"

"เหลวไหล! เจ้าคิดว่าข้าโง่หรือ มังกรจะไม่มีทำได้อย่างไร"

เสี่ยวหยวนเปาอธิบายอย่างใจเย็น "นั่นมันเลียนแบบรูปร่างแบบดั้งเดิม
...เลียนแบบมังกรโบราณนะ"

"ความหมายของเจ้าคือ...มังกรโบราณไม่มีทำ แต่มังกรยุคหลัง
เพิ่งจะมีทำงอกออกมา?"

การถกเถียงอย่างจริงจังของหลินฟางใจทำให้เสี่ยวหยวนเปาสงสัย
จนไม่รู้จะพูดอะไร เดิมทีเขาก็เป็นคนไม่ชอบพูดมากอยู่แล้ว หนนี้เขาจึง
หันหน้าไปเอ่ยตัดบทเสียเลย "เจ้าจะพูดว่าอะไรก็เป็นเช่นนั้นแหละ"

หลินฟางใจพยักหน้าหงึกหงักแล้วถามอีกรอบ "สรุปอันนี้ก็ขาย
ไม่ได้?"

"นั่น...งูบิณน้อย ไข่มุกที่คาบอยู่ในปากสลักเป็นชื่อข้าด้วย"

หลินฟางใจแยกแยะได้ว่าอะไรคือไข่มุกอะไรคือผลึกแก้วใส นาง
เคยรู้มาจากช่างฝีมือว่าผลึกแก้วใสก้อนเล็กๆ บางประเภทสามารถทำให้
เห็นสิ่งของที่อยู่ตรงหน้าขยายได้ถึงสิบเท่า ผลึกแก้วใสนั้นล้ำค่ามาก
เป็นของแสนรักของช่างฝีมือ ไม่ให้ใครได้แตะเลยสักนิด คงเช่นเดียวกับ

ไข่มุกนี้ แม้จะขยายภาพลึงของไม่ได้ แต่ก็คงล้ำค่ามากไม่ต่างกัน

สรุปคำตอบได้ในหนึ่งประโยค... ของพวกนี้ดีร้อยดีพันก็ไม่สามารถขายได้!

หลินฟางโจวนำพวกมันกลับไปวางไว้ที่เดิมรวมกับชุดยวสียาวชุดนั้น ที่เสี้ยวหยวนเป่าใส่มาในตอนแรก จากนั้นนางจึงเอ่ย "อีกครู่หนึ่งข้าจะเผาทิ้งให้หมด"

"อืม"

นางจ้องหยกงามขึ้นนั้นแล้วก็ให้ปวดใจเล็กน้อย สุดท้ายจึงหยิบมันมาไว้ในอ้อมอก "อันนี้ให้ข้านะ"

เสี้ยวหยวนเป่าเหมือนกับจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็หยุดไว้ไม่ได้ เอ่ยออกมา สุดท้ายเขาก็ทำเพียงแค่นับถอยหลังพร้อมกับพยักหน้า "อืม"

หลินฟางโจวออกมาจากบ้านด้วยความรู้สึกหิวเกินทน

วันนี้ออกจะน่าแปลกใจอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องราวอะไรขึ้น จู่ๆ แปดในสิบคนที่อยู่บนถนนก็หยุดเรียกนาง ทั้งยังหัวเราะใส่นางด้วย... หัวเราะอะไรกัน!

สำหรับคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลยังชี้ไม้ชี้มือมาที่นางด้วย

หลินฟางโจวลูบจมูกพลางตะคอกใส่พวกเขา "ทำไม! ไม่รู้จักข้าผู้ยิ่งใหญ่แล้วหรือ!"

"ท่านหลินผู้ยิ่งใหญ่ พวกเราต่างก็รอดูสิ่งโตกระดากของเจ้าอยู่นะ! มีสิ่งโตกระดากแล้วก็ขึ้นเขาไปฆ่าเสือได้พอดี! ฮ่าๆ"

ในที่สุดหลินฟางโจวก็เข้าใจเหตุผลที่นางได้รับความสนใจในวันนี้

แล้ว

หลินฟางโจวรู้สึกขายหน้าอยู่บ้าง หลังจากตำพอกเขาไปหลายประโยค แล้วนางก็สาวเท้าออกมาท่ามกลางเสียงหัวเราะลั่น

บนถนนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนนี้ไม่มีเรื่องน่าสนุกเลย นางจึงวางแผนว่าจะออกไปเดินเที่ยวที่นอกเมืองสักหน่อย บางทีอาจจะจับปลา หรือไม่กี่ขโมยไข่นก อย่างน้อยก็สามารถเอามากินได้

ช่วงต้นฤดูร้อนอากาศยังไม่ร้อนมาก แสงแดดและสายลมนอกเมืองไม่เลวเลยจริงๆ ต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่ม มีลมพัดโชยอ่อน เสียงนกร้องจิบๆ ช่างเหมาะหู่ หลินฟางโจวหิวเสียจนท้องแบนราบไปหมดแล้ว นางยอมไม่มีอารมณ์มาเฟลิดเฟลินไปกับเสียงนกร้อง นางคิดเพียงอยากจะถอนขนนกตัวที่กำลังร้องอยู่นี้่ออกให้หมดแล้วนำไปย่างกินเสีย ไม่รู้ว่า จะหอมน่ากินขนาดไหน...

ระหว่างที่เดินอยู่นั้นก็ผ่านสวนแดงเขียวขจีทั้งผืน ซึ่งหลินฟางโจวได้กลิ่นหอมของแดงตั้งแต่ยังมาไม่ถึงแล้ว นางค่อยๆ ย่อตัวลงก่อนจะแหวกเอาผลแดงออกมา สิ่งที่เห็นก็คือแดงหวานลูกกลมสีเขียวฉ่ำมันลื่น ที่มีขนาดใหญ่ราวกับหัวสุนัขขอยังไรอย่างนั้น

เฮฮ่า!

หลินฟางโจวดีใจจนดวงตาทั้งคู่เป็นประกาย นางเลิกแขนเสื้อขึ้นด้วยเป็นกังวลว่าจะถูกคนจับได้คาหนังคาเขา นางจึงเงยหน้าขึ้นสอดสายสายตาไปรอบด้านอย่างระมัดระวัง เห็นเพียงแค่เพิงเล็กๆ เพิงหนึ่งอยู่ไกลๆ ภายในเพิงนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวเลยสักนิด นางจึงไม่รู้ว่า

เจ้าของสวนแดงอยู่ในนั้นหรือไม่

"ต่อให้มีคนก็คงต้องนอนอยู่แน่" หลินฟางโจวพูดพึมพำพร้อมกับ
ให้กำลังใจตนเองไปด้วย

นางเลือกแต่งหวานลูกใหญ่สองลูกจากในสวนแดง โดยลูกหนึ่ง
ถือไว้ในมือ ส่วนอีกลูกก็โอบไว้ในอ้อมแขน ทว่านางเพิ่งจะลุกขึ้นยืนก็
ได้ยินเสียงสุนัขเห่าทันที "โฮ่งๆ!"

หลินฟางโจวเห็นว่าหลบซ่อนต่อไปไม่ดีแน่ นางจึงกอดแต่งหวาน
ทั้งสองลูกพาลงหมุนตัวออกวิ่งทันที

ท่ามกลางเสียงสุนัขเห่าที่ไล่ตามมาข้างหลัง นางก็ได้ยินเสียงแหบ
ของคนที่อายุสูงขึ้น "หยุดนะ! เจ้าหัวขโมย!"

หลินฟางโจวไหนเลยจะหยุดนิ่งให้ถูกจับได้ นางยิ่งวิ่งเร็วประดุจ
สายลม

ที่จริงหลินฟางโจววิ่งได้เร็วทีเดียว ทว่าน่าเสียดายที่ขาสองขา
มีขี้ขาสีขาว เสียงสุนัขเห่าจากทางด้านหลังดูเหมือนยิ่งใกล้เข้ามามากขึ้น
ทุกที นางเริ่มจะกลัวขึ้นมาบ้างแล้ว แต่สุดท้ายก็ยังตั้งใจวิ่งแต่งหวาน
ลูกโตๆ ในมือไปไม่ลง

ทันใดนั้นบนถนนเส้นเล็กที่อยู่เบื้องหน้าก็มีเงาหลังเล็กซึ่งมี
คนแบกสี่คนผ่านมาพอดี หลินฟางโจวไม่ทันดูให้ดีเสียก่อนก็พุ่งตรงไปยัง
เงาหลังเล็กนั้นแล้ว ในใจคิดแค่เพียงว่า...มีคนมากแล้ว เจ้าสุนัขนั้น
คงแยกไม่ออกว่าข้าอยู่ที่ไหน มันต้องไม่กล้าวิ่งตามมาอีกแน่

นางคงจะตกใจจนเลอะเลือนแล้วจริงๆ เป็นคนอยู่ดีๆ ก็ไปคาดเดา
ความคิดของสุนัขเสียได้

คนแบกเกี้ยวทั้งสองมองเห็นชายหนุ่มรูปร่างผอมแห้งกอดแต่งหวาน
สองลูกวิ่งมารวกับสายลม ทางด้านหลังมีสุนัขตัวหนึ่ง และถัดออกไป
ก็เป็นชายชราคนหนึ่งเดินตุลิกตุเลตามมา...ภาพนี้ช่างแปลกเกินไปแล้ว

พวกเขาพลันตกใจรีบหยุดเดินพร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก
"ทำอะไร! ทำอะไรกันนะ!"

ด้วยเหตุนี้เกี้ยวจึงโยกซ้ายโยกขวาไปมา นำสงสารคนที่อยู่ข้างใน
ยิ่งนัก เกรงว่าคนผู้นั้นคงจะถูกโยกจนวิ่งเวียนไปหมดแล้ว

หลินฟางใจวิ้งวนรอบเกี้ยวหลังนั้นรอบหนึ่ง ทว่าเจ้าสุนัขนั้นก็ยังไม่
ไล่ตามนางไม่หยุด เพียงพริบตาเดียวก็ไล่ตามมาทัน ทั้งยังกัดไปหนึ่งครั้ง
แควก...มันกัดปลายกางเกงนางไปส่วนหนึ่งแล้ว

หลินฟางใจตกใจจนเหงื่อออกทั่วร่าง ระหว่างที่ลนลานอยู่นั้น
นางก็เห็นพวกเขาวางเกี้ยวลงกับพื้นแล้ว นางจึงก้มตัวลงพลางมุดเข้าไป
ในเกี้ยว

ในที่สุดชายชราก็ตามมาทัน เมื่อเห็นว่าสถานการณ์วุ่นวายยิ่งนัก
เขาจึงตะโกนใส่สุนัขที่กำลังจะพุ่งตามเข้าไปในเกี้ยวให้หยุด

"พวกท่าน...ช้า...นั่น..." ชายชราพยายามเอ่ยชี้แจง

แต่หนึ่งในคนแบกเกี้ยวกลับเอ่ยขึ้นด้วยความโมโห "พวกเจ้าต้องการ
จะทำอะไร! หากพุ่งชนเข้า..."

เขายังพูดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงตะโกนด้วยความเดือดดาลมาจาก
ข้างในเกี้ยวแล้ว "หลิน! ฟาง! ใจว!"

ตามด้วยเสียงตกใจที่แทบจะสูญเสียการควบคุม "ตะ...ตะ...ได้ทำ!"

หลินฟางใจรีบออกมาจากเกี้ยวอย่างตัวสั่นงันงก นางเห็นชายชรา

คุกเข่าอยู่บนพื้น แม้แต่สุนัขของเขาก็ก็นั่งหมอบลง ทว่าส่วนหางของมัน กลับส่ายราวกับพัดโบกกอย่างไรวาย่างนั้น เช่นนี้มิใช่ว่ามันกำลังดูแลคนผู้นั้นอยู่หรือ!

หลินฟางโจวก็คุกเข่าลงแล้วเช่นกัน

พานเหรินเฟิงจัดหมวกขุนนางที่เอียงกระเ้ให้เข้าที่ ก่อนจะเดินออกมาจากเกี้ยวอย่างไม่รีบร้อน ด้วยตำแหน่งหน้าที่การงาน ยามที่เขาเดินเหินจึงไม่เร็วไม่ช้าเกินไป ย่างก้าวแต่ละก้าวล้วนมั่นคง สง่างาม เรียกได้ว่าเป็นท่าทางของขุนนางโดยแท้

หลินฟางโจวยิ้มทะเล้นพร้อมกับเอ่ย "ได้เท่า ทำไมท่านจึงมาอยู่ที่นี่ได้เล่า"

หลินฟางโจวยังไม่รู้ว่วันนี้เป็นวันที่พานเหรินเฟิงไปแสดงความเสียใจต่อครอบครัวของนายพรานและถือโอกาสเชิดชูความกล้าหาญของเขาด้วย ระหว่างที่กลับมาก็เจอเข้ากับนางซึ่งกำลังถูกสุนัขพร้อมกับเจ้าของสวนแดงไล่ตามอยู่พอดี

พานเหรินเฟิงไม่สนใจหลินฟางโจว เขาไม่อยากรุกย่นไปถึงเหตุการณ์น่าอายเมื่อครู่ที่ตนเองเพิ่งถูกชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งกอดผลแดงหวานกระแทกจนล้ม

ชายชราผู้นั้นเห็นขโมยตีสนิทกับพานเหรินเฟิงก็กลัวว่าตนเองจะ "ไม่ได้รับความเป็นธรรมจึงรีบเอ่ยขึ้นมา "ได้เท่า คนผู้นี้ขโมยแดงหวานของข้าน้อยขอรับ!"

ตอนนี้ในอ้อมแขนของหลินฟางโจวยังคงกอดแดงหวานไว้อยู่เลย...

พานเหรินเฟิงมองหลินฟางโจวแค่เพียงแวบเดียวก็ทำสีหน้าจริงจัง

และเอ่ยดำหนิ "บังอาจนัก! เมื่อวานเจ้ามาล้อเล่นกับข้าหนหนึ่ง ข้าก็ไม่เก็บมาใส่ใจแล้วแท้ๆ คิดไม่ถึงว่าวันนี้เจ้าจะก่อเรื่องตอนกลางวันแสกๆ นี่มันเป็นการขโมยอย่างโจ่งแจ้ง ยังมีอะไรที่เจ้าไม่กล้าทำอีกหรือไม่!"

"ตะ...ตะ...ได้เท่า ชะ...ชะ...ข้าเหนื่อยก็แค่เล่นสนุกเท่านั้น เพียงแค่อยอกล้อเขาเล่น ข้าเหนื่อยจะคืนให้เขาแล้วละ" หลินฟางโจวพูดจบแล้วก็รีบส่งแตงหวานให้กับชายชราคนนั้นไป จากนั้นก็พูดกับชายชรา "ท่านปู่ ข้าผิดไปแล้ว ข้าแค่ล้อเล่นเท่านั้น ท่านให้อภัยข้าสักครั้งเถอะนะ คราวหลังข้าไม่กล้าอีกแล้ว"

พานเหรินเพิ่งถามชายชราผู้นั้น "ข้าตัดสินใจให้เขาคืนแตงหวานทั้งสองลูกแก่เจ้า เจ้าคิดเห็นอย่างไร"

ชายชรารีบเอ่ย "ขอบคุณได้เท่าที่ตัดสินใจให้ข้าเหนื่อย!"

หลินฟางโจวนึกว่าในที่สุดตนเองก็หนีโทษในครั้งนี้นั้นพ้นแล้วเสียอีก ในหนเลยจะรู้ว่าหลังจากพานเหรินเพิ่งตัดสินใจเรื่องนี้เสร็จแล้ว จู่ๆ เขาก็ถลึงตาใส่ ทั้งยังเรียกชื่อนางด้วย "หลินฟางโจว"

"หา? ได้เท่า ท่านดูสิ เรื่องของพวกเราสองคนจบเรียบร้อยแล้ว"

"เรื่องของเจ้ากับเขาเรียบร้อยแล้วจริง แต่เรื่องของพวกเรายังไม่จบ"

พานเหรินเพิ่งยิ้มกริ่มพร้อมกับเอ่ย "เจ้าไม่ใช่ว่าฉลาดนักหรือ ไม่ใช่ว่าอยากเอาชนะด้วยอุบายหรือไร ไม่ใช่ที่ใช้เวลาทั้งวันไปอย่างไรค่า หรือหรือ ข้าขอสั่งให้เจ้าไปคิดวิธีปราบเสือร้ายนั้นมาให้ข้าภายในสามวัน หากคิดวิธีที่มีประโยชน์ไม่ได้ ข้าจะให้เจ้าไปกินข้าวในคุกชั่วชีวิต!"

"ยะ...อย่านะๆ ได้เท่า นี่มันกดดันเกินไปแล้วนะ นี่...นี่ท่านใช้อ่านาจ..." นางนึกได้ว่าตนเองพูดผิดไปจึงรีบกลืนคำหลังลงไปทันที

"หืม? เจ้าจะพูดว่าข้าใช้อำนาจมาแก้แค้นส่วนตัว?"

"ไม่ๆ ข้าน้อยไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเลย"

"ไม่ใช่ก็ดีแล้ว" พานเหรินเฟิงยิ้มกริ่มก่อนจะกลับเข้าไปในเกี้ยว
พร้อมสั่งออกมา "ยกเกี้ยว"

"ได้เท่า รอก่อน ได้เท่าขอรับ!"

หลินฟางใจคุกรุ่นร้อนรน นางได้แต่มองเกี้ยวหลังเล็กนั้นเคลื่อน
จากไปอย่างไม่รู้จะทำเช่นไร นางนั่งหมดแรงอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าเหยเก
"จบกัน"

ตอนนี้ชายชราพลันเกิดความรู้สึกสงสารนางอยู่บ้าง เขาจึงพูดขึ้นมา
"ขโมยแดงหวานแค่สองลูก เมื่อคืนมาแล้วก็ช่างมันเถอะ ไม่เห็นต้องไป
กินข้าวในคุกตลอดชีวิต ข้าก็ไม่ได้บอกให้เจ้ากินข้าวในคุกตลอดชีวิต
เสียหน่อย"

หลินฟางโอบมือไปมา "ไม่ใช่เพราะท่านปู่หรอก เรื่องนี้พูดไป
แล้วก็ยาว" อีกอย่างนางก็ไม่อยากพูดถึงเลยสักนิด

ชายชราหูฟังอยากฟังเรื่องนั้นว่าจะยาวสักเพียงใด

แต่หลินฟางใจกลับพูดออกมาแค่เพียงว่า "ขอโทษท่านปู่ด้วย
ข้า...ข้าแค่หิวมากกินไป"

ชายชราผู้นั้นใจอ่อนขึ้นมาบ้างแล้ว เขามองคนหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า
อีกฝ่ายมีรูปร่างผอมแห้งและผิวซีดขาว เมื่อเทียบกับหลานชายเขาแล้ว
คนผู้นี้ยังดูเด็กกว่าเสียด้วยซ้ำ เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยัดแดงหวาน
ลูกหนึ่งใส่มือของหลินฟางใจ "เอาไปกินเถอะ ปกติหากมีคนที่ผ่านทาง
หรือคนหิวมาขอกินแดงสักครึ่งลูกหรือหนึ่งลูกข้าล้วนไม่รับเงิน แต่เจ้า

ควรจะบอกข้าสักนิด อย่าขโมยของแบบนี้"

หลินฟางใจดีใจมาก "ขอรับ! ข้าเข้าใจแล้ว ครั้งหน้าหากอยากกินอีก ข้าจะไปขอท่านจริงๆ เลย!"

ชายชราพูดอย่างอ่อนแรง "ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น"

หลินฟางใจหลุดหัวเราะออกมา "ฮ่าๆ ข้าหยอกท่านนะ!"

"เจ้าเด็กนี่!" ชายชราก็หัวเราะตามไปด้วย

หลินฟางใจชอบแต่งหวานกลับไปที่บ้านแล้วผ่าครึ่ง โดยแบ่งให้เสี่ยวหยวนเป่ากินครึ่งหนึ่ง

หลินฟางใจทั้งกินแต่งหวาน ทั้งเล่าเรื่องอันน่าหุดหู่ของตนเอง ให้เสี่ยวหยวนเป่าฟังไปด้วย หลังจากเล่าจบแล้วนางก็เอ่ยถามเขา "เจ้าเคยเห็นเสือหรือไม่"

เขากินแต่งหวานอย่างไม่รีบร้อน เมื่อได้ยินนางถามก็พยักหน้า "เคยเห็น"

"ไม่ใช่ในรูปภาพตอนวันขึ้นปีใหม่ล่ะ เป็นเสือตัวเป็นๆ เลย"

"เคยเห็น" เสี่ยวหยวนเป่ายังคงยืนยันเช่นเดิม

นางโบกมือไปมาอย่างไม่เชื่อ "เหลวไหลน่า หากเจ้าเคยเห็นเสือจริงๆ เสือกต้องจับเจ้ากินไปนานแล้วสิ"

"เสือที่ข้าเคยเห็นล้วนถูกขังไว้ในกรง" เสี่ยวหยวนเป่าพูดมาถึงตรงนี้ รุ่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับหรีดตาลง "ข้ามีวิธีแล้ว"

4

ช่วงเวลากลางวันหลินฟางโจวกก็มาถึงที่ว่าการ

พานเหรินเฟิงรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง ตนให้ปัญหายากๆ แก่หลินฟางโจวกก็เพียงแค่อยากจะสั่งสอนเขาเท่านั้น ไม่เคยคาดหวังเลยว่าเขาจะสามารถคิดหาวิธีแก้ปัญหาได้ ที่คาดไม่ถึงยิ่งกว่าก็คือเขาคิด 'แผนอันยอดเยี่ยม' ขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้...

พานเหรินเฟิงนั่งตัวตรงพลางจัดชุดพร้อมกับเอ่ยถาม "ครั้งนี้เจ้าคงไม่คิดจะให้หล่อซ้างหรอกนะ"

"ไม่ใช่ขอรับ ได้เท่าโปรดวางใจ รับรองว่าวิธีของข้าน้อยในครั้งนี้ได้ผลแน่นอน!"

"อ้อ ไหนลองพูดมาซิ"

"ได้เท่า..." หลินฟางโจวลูบท้องตนเองพร้อมกับหัวเราะเสียงแห้ง

พานเหรินเฟิงพลันคิดไปถึงตอนที่ตนเองถูกสองเทพสังหารกดดัน

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ารอยยิ้มของเจ้าหนูผู้นี้ดูอย่างไรก็ช่างละมับ

ช่างเถอะ เพื่อชาวบ้าน ข้าจะอดทนแล้วกัน!

ด้วยเหตุนี้พานเหรินเฟิงจึงเอ่ยถามด้วยสีหน้าที่เป็นมิตรมากขึ้น
"เจ้าอยากได้อะไรล่ะ"

"ได้เท่า ข้าน้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย"

พานเหรินเฟิงเริ่มสงสัยขึ้นมาบ้างแล้วว่าเป้าหมายที่แท้จริงของ
หลินฟางโจวใช่เพียงมาขอกินอาหารหรือไม่ แต่เพื่อชาวบ้าน...เขาจะ
อดทนไว้!

ดังนั้นพานเหรินเฟิงจึงให้คนจัดเตรียมอาหารให้เรียบร้อย ทั้งสองคน
นั่งลงประจำที่ กินไปพลางพูดคุยกไปพลาง หลายวันแล้วที่หลินฟางโจว
ไม่ได้กินอ้ม เมื่อเห็นของที่วางอยู่บนโต๊ะนางก็ราวกับโจรบ้ากามที่มองเห็น
สาวงาม ไม่สนใจหน้าตาตนเองสักนิด

เดิมทีพานเหรินเฟิงนั้นก็เป็นผู้รักอ่านหนังสือคนหนึ่ง เมื่อเขาเห็น
มารยาทบนโต๊ะอาหารของหลินฟางโจวแล้วก็รู้สึกเกรี้ยวเกียจเสียดจนลอกตา
ใส่ทันที

หลินฟางโจวกินไปด้วยพูดไปด้วย "ได้เท่า ท่านเคยได้ยินเรื่องยาสลบ
มาบ้างหรือไม่ เพียงหนึ่งหยิบมือเล็กๆ ก็สามารถทำให้บุรุษตัวโตคนหนึ่ง
ล้มลงได้ ยาสลบนี้สามารถใช้ได้กับสุนัข แมว หมู หมาป่า ข้าน้อยคิดว่า
กับเสื้อตัวนั้นก็น่าจะใช้ได้ผลเช่นเดียวกัน"

"ข้าก็คิดว่าเจ้าจะมีความคิดอันชาญฉลาดอะไรเสียอีก ที่แท้ก็เป็น
ความคิดเก่าคร่ำครึเช่นนี้เสียได้ ยาสลบนั้นข้ายอมต้องเคยได้ยินอยู่แล้ว
ทั้งยังรู้สรรพคุณของมันด้วย แน่نونว่าข้าก็เคยนึกถึงวิธีนี้มาก่อน ทว่า

วิธีนี้พูดง่ายแต่ทำได้ยาก พื้นที่บนภูเขากว้างใหญ่เกินไป ลำบากต่อการค้นหา ไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาจะทำให้มันสลับไปได้หรือไม่ ต่อให้ยานั้นทำมันสลับจริง แต่พวกเขาจะตามหาตัวมันเจอได้อย่างไรเล่า ยาสลับมีเวลาออกฤทธิ์ที่จำกัดนะ แค่ทำให้มันสลับได้ก็ว่ายากมากแล้ว หากยังหาตัวมันได้ไม่ทันเวลา รอจนเสียตัวนั้นพื้นที่คืนจากฤทธิ์ยานี้ไม่ใช่ว่าเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าหรอกหรือ และหากเป็นเช่นนั้นจริงเกรงว่าเสียตัวนั้นจะต้องระวังตัวมากขึ้นแน่ ภายหลังมันคงไม่โดนหลอกง่ายๆ เช่นนั้นอีก วิธีการนี้จำเป็นต้องใช้เหยื่อล่อ และการตามหาเสียก็จำเป็นต้องใช้คนจำนวนมาก ให้คนเหล่านั้นไปตามหาทั่วภูเขา แล้วก็ต้องเผชิญหน้ากับเสืออย่างเลี่ยงไม่ได้ นั่นไม่ใช่ว่าเอาชีวิตคนไปทิ้งอีกหรือ หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ อย่าเพิ่งไปเสี่ยงอันตรายเลยจะดีกว่า"

"ได้เท่า ชำนาญยังไม่ได้พูดว่าให้วางเหยื่อล่อโดยตรงเสียหน่อย"

"เจ้าจะอย่างไร"

"ใช้กรง"

"ฮ่าๆ" พานเหรินฟังหัวเราะอย่างไม่เห็นด้วย "เจ้าคิดว่าเสียตัวนั้นมันโง่หรือ จะเดินเข้าไปในกรงเองได้อย่างไร ต่อให้ใช้กรงจริงก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ใครจะเป็นคนไปจับมันใส่กรง"

"ได้เท่า ท่านเข้าใจผิดแล้ว ชำนาญไม่ได้พูดว่าใช้กรงจับเสีย ความหมายของชำนาญคือกรงขังนี้เอามาใช้เพื่อให้นอนอยู่ต่างหาก หากเสือมากินเหยื่อที่วางล่อเอาไว้แล้ว มันยอมไปไหนไม่ได้ไกล อีกอย่างหากขังคนเอาไว้ในกรง เสือกก็เข้ามาทำร้ายไม่ได้ด้วย"

พานเหรินฟังเป็นคนฉลาดเฉลียว เมื่อเขาได้ยินคำพูดนี้แล้วก็เข้าใจ

กระจ่างแจ้งในทันที เขาอุบคางพลางเอ่ยขึ้นชม "เยี่ยม ยอดเยี่ยมจริงๆ!"

ในขณะที่มือซ้ายของหลินฟางโจวมีน้องไก่ มือขวามีขาหมู นางก็เอ่ยขึ้นชมไปด้วย "หอม หอมจริงๆ!"

พานเหรินเฟิงตวัดสายตาดันมามองหลินฟางโจวด้วยสีหน้าสงสัย พลางเอ่ยถาม "วิธีนี้เจ้าเป็นคนคิดเอง?"

หลินฟางโจวกลัวว่าพานเหรินเฟิงจะสงสัย นางจึงได้คิดข้อแก้ตัวไว้ตั้งแต่แรกแล้ว "ไม่ใช่"

"ข้าก็คิดไว้แล้วว่าไม่ใช่ เป็นความคิดของผู้ใดกัน"

"ใต้เท้า ระหว่างทางที่ข้าน้อยกลับมา ข้าน้อยได้พบกับชายชราคนหนึ่ง คนผู้นั้นสวมชุดนักพรตทั้งตัว มีหนวดเคราสีขาว ที่เอวผูกน้ำเต้าใบใหญ่ใส่สุราเอาไว้...เป็นเขาที่บอกวิธีนี้แก่ข้าน้อย"

"ช่างเป็นผู้สูงส่งเหนือทางโลก เหตุใดเขาจึงให้เจ้าได้พบนะ"

พานเหรินเฟิงไม่เอ่ยถามยอมรับอยู่บ้าง

หลินฟางโจวคิดในใจ *มารดาท่านสิ คิดว่าข้าเต็มใจพบนักหรือ!*

เมื่อกินอิ่มแล้วหลินฟางโจวก็นำของที่เหลืออยู่บนโต๊ะห่อกลับไปด้วยทั้งหมด

พานเหรินเฟิงไม่เคยพบเคยเจอคนที่ยากจนถึงเพียงนี้มาก่อน

หลังจากนั้นหลินฟางโจวจึงเอ่ยถามพานเหรินเฟิง "ใต้เท้า รอให้จับเสือได้จริงก่อน เงินรางวัลพวกนั้นข้าน้อยยังจะได้หรือไม่"

"ย่อมได้แน่นอน ข้าจะไม่ให้ขาดแม้แต่หนึ่งอี่เปะ"

"แหะๆ...ใต้เท้า..." หลินฟางโจวดวงตาเป็นประกาย นางขยับร่างเข้าไปใกล้พานเหรินเฟิง

"เจ้าจะทำอะไร ไปห่างๆ ข้าเหนื่อย" พานเหรินเฟิงรีบขยับถอยห่างออกมา

"ได้เท่า ข้าเหนื่อยกำลังลำบาก ในบ้านข้าเหนื่อยกระทั่งข้าวสารล้นเม็ด ก็ยังไม่มี ท่านดูสิ จะช่วย...เอ่อ...ให้รางวัลข้าหน่อยไปใช้ลวงหน้าสักนิดได้หรือไม่"

พานเหรินเฟิงคิดไม่ถึงว่าได้ห้านี้จะมีคนนำเกลียดและหน้าไม่อาย เช่นนี้อยู่ ยังไม่ทันได้เริ่มก็ยื่นมือมาขอเงินผู้อื่นแล้ว เขาทำหน้าที่จริงจังพร้อมกับเอ่ย "นี่ไม่เป็นไปตามที่ตกลงไว้"

"เช่นนั้นก็ได้ หากรอให้จับเสียได้ก่อน เกรงว่าข้าเหนื่อยคงหิวจนกลายเป็นแผ่นหนังละครหุ่นเงาไปแล้วกระมัง ได้เท่า พอถึงยามนั้นท่านก็เฝ้าเสื่อตามไปให้ข้าเหนื่อยด้วยเถอะ ได้เท่าไม่ต้องคิดถึงข้าเหนื่อยหรอกนะ เพราะทั้งช่วงปีใหม่และเทศกาลอื่นๆ ข้าเหนื่อยก็จะกลับมาเยี่ยมเยียนท่านแน่นอน!"

คิ้วของพานเหรินเฟิงกระตุกอย่างแรง ในที่สุดเขาก็ไม่รู้ว่าจะจัดการกับจอมอันธพาลเช่นนี้อย่างไรดี เขาจึงพูดว่า "ก่อนที่จะจับเสีย เจ้ามากินอาหารที่นี้ได้ทุกวันเลย"

"ขอรับ! ขอบขอบคุณได้เท่า!!!"

เมื่อได้รับคำสัญญาจากพานเหรินเฟิงแล้ว หลินฟางใจก็ดีใจอย่างมาก นางถือห่ออาหารที่เหลือพร้อมกับวิ่งไปด้วยความดีอกดีใจ

ทั้งให้พานเหรินเฟิงนั่งอยู่เบื้องหน้าโต๊ะอาหารที่มีชาวมและถ้วยสะอาดราวกับไม่เคยใส่ข้าวหรืออาหารใดๆ ไว้เพียงคนเดียว "ดูเหมือนข้าจะตัดสินใจผิดพลาดไปเรื่องหนึ่งแล้ว"

หลินฟางใจวื้อหื้ออาหารกลับมา จวบจนวันนี้ในที่สุดเลี้ยวหวนเป้า
ผู้้นันก็ได้กินอิ่มอย่างเต็มที่เสียที นางพบว่าไม่ว่าเขาจะหิวมากเพียงใด
การกินอาหารของเขาก็มักจะเซื่องช้า ไม่เร่งรีบ มองแล้วช่างดูดีไม่น้อย
หลินฟางใจถามเขา "ป็นี่เจ้าอายุเท่าไรแล้ว"

"สิบขวบ"

"ดูแล้วไม่เหมือนเลย เงินเสี้ยวชานที่อยู่ข้างบ้านตอนนี้ง่แปดขวบครึ่ง
เทียบกับเจ้าแล้วรูปร่างก็พอๆ กันเลย"

"ข้าร่างกายไม่แข็งแรงมาตั้งแต่เด็กแล้ว"

"พวกคนร่ำรวยพิลึก"

เลี้ยวหวนเป้าก้มหน้าก้มตากินอาหาร เรื่องที่นางเห็นแถมมานั้น
ก็ไม่คิดแก้ตัวแต่อย่างใด

พานเหรินเฟิงติดประกาศหาช่างตีเหล็กไปทั่วเมือง สั่งให้พวกเขา
ทำกรงเหล็กหนึ่งกรง กรงเหล็กนั้นไม่เหมือนกับกรงเหล็กทั่วไปเล็กน้อย
ประตูจะเปิดเข้าไปข้างใน และข้างในนั้นจะมีไม้คานขวางอยู่ คนที่ยืน
อยู่ข้างในสามารถยกกรงเดินได้ ข้างนอกกรงมีตะขอยื่นออกมาเล็กน้อย
สะดวกต่อการแขวนบางอย่าง

เหล่าช่างตีเหล็กใช้เวลาหนึ่งวันเพื่อรับสร้างกรงเหล็กเช่นนี้ขึ้นมา
สิบกรง ในตอนเช้าของวันถัดมาพานเหรินเฟิงก็ประกาศหาบุรุษที่มีใจ
กล้าหาญยี่สิบคน ซึ่งก็มาทันครบในเวลาอันรวดเร็ว แบ่งเป็นกลุ่มละ
สองคน พวกเขาจะต้องยกกรง แบกพวกอาหารแห้งและวัตถุจุดไฟต่างๆ
ส่วนด้านนอกกรงแขวนเนื้อหมูสดที่ผ่านการแช่ยาสลบมา จากนั้นก็

เดินออกจากเมืองขึ้นภูเขาไปอย่างสง่างามเช่นนี้

หลินฟางโจวซึ่งเป็นหนึ่งในผู้วางแผนการปราบเสือกครั้งนี้โชคดีที่ได้ปะปนเข้าไปกับกองทัพที่ทางการส่งมาจึงพลอยได้หน้าได้ตาไปด้วย นางดูหล่อเหลาโดดเด่นอยู่ท่ามกลางกลุ่มบุรุษผู้หยาบกระด้าง รวากับ หินแม่เหล็กก้อนหนึ่งที่ดึงดูดสายตาของบรรดาสตรีรุ่นใหญ่ที่ยังไร้คู่รวมไปถึงเหล่าสาวน้อยที่แต่งงานแล้ว

พานเหรินเฟิงรู้สึกเกลียดหลินฟางโจวเข้าเสียแล้ว

ตอนที่พิธีการเสร็จสิ้นพานเหรินเฟิงได้ปฏิเสธคำขออันไม่สมเหตุสมผลของหลินฟางโจวที่จะใช้เงินของทางการไปกินอาหาร นางจึงทำได้เพียงกลับไปที่บ้าน

ตอนที่ถึงบ้านแล้วหลินฟางโจวก็เห็นเสี่ยวหยวนเป่ากำลังเกาะหน้าต่างมองออกไปข้างนอก

หลินฟางโจวเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ "เจ้ากำลังดูอะไร"

"สัตว์ต่อสู้กัน"

"อะไรกำลังต่อสู้กันหรือ" หลินฟางโจวสงสัยจึงขยับเข้าไปใกล้ๆ ก่อนจะอุ้มเสี่ยวหยวนเป่าไปไว้ที่ด้านข้าง ทาทางของนางดูเกรไม่น้อยหลังจากนั้นนางก็ยืนค้ำอยู่ตรงตำแหน่งนั้น "ข้าขอหนูหน่อย"

เมื่อมองไปแล้วหลินฟางโจวก็โมโหเสียจนย่นจมูก "ที่แท้ก็เป็นแมวกับนกสู้กัน นี่มันน่าดูตรงไหนอี!"

ช่างเป็นอะไรที่ไม่น่าดูเลยจริงๆ ทว่าสำหรับเสี่ยวหยวนเป่าผู้มีเวลาว่างมากเป็นที่สุด อีกทั้งยังออกไปข้างนอกไม่ได้ก็ทำได้เพียงดู

'แมวกับนก' รู้กันแก่ใจแล้ว

เสี่ยวหยวนเป่าถามหลินฟางโจว สายตาจ้องตรงไปที่นก "นั่นเป็นนกอะไร"

หลินฟางโจวสังเกตเห็นก่อนจะตอบ "ดูเหมือนจะเป็นนกเค้าแมวนะ"

"นกเค้าแมวไม่ใช่ว่าบินได้หรอกหรือ"

"ถูกแล้ว ทำไมมันไม่บินล่ะ" หลินฟางโจวแปลกใจเช่นกัน

เมื่อดูให้ดีอีกครั้งนางก็เห็นว่านกเค้าแมวตัวนั้นคุดคู้อยู่บนพื้น ปีกลู่ลงมา ดูพวกเปี้ยกไร้เรียวแรง แมวหลีฮวา* ตัวนั้นค่อยๆ เข้าไปใกล้มันทีละก้าวอย่างช้าๆ

หลินฟางโจวพูดขึ้นมา "มันบาดเจ็บ"

พูดจบนางก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าโอกาสอันหาได้ยากเช่นนี้ เหตุใดถึงปล่อยให้แมวป่าตัวนั้นได้ไปง่ายๆ ละ

ด้วยเหตุนี้นางจึงวิ่งออกไป เก็บหินก้อนเล็กมาก่อนหนึ่งแล้ววิ่งไปที่แมวหลีฮวาตัวนั้นก่อนเอ่ย "นี่! เจ้าก็เป็น 'แมว' มันก็เป็น 'แมว' ล้วนเป็นพี่น้องกัน เจ้าจะไปรังแกมันได้อย่างไร ต่างก็มาจากรากฐานเดียวกัน ทำไมต้องทะเลาะกันด้วย!"

เสี่ยวหยวนเป่าที่อยู่ข้างในได้ยินก็เลิกคิ้วขึ้น

แมวป่าที่ถูกไล่วิ่งหนีไปแล้ว หลินฟางโจวเดินไปกอดนกเค้าแมวเอาไว้ก่อนจะจับมันเข้าไปในกรงนกอันผูกพัน ที่ปีกของนกเค้าแมวตัวนั้นมีเลือดไหล มันไม่มีอาการขัดขึ้นเลยแม้แต่หยดน้อย น่าจะเป็นเพราะเสียเลือดมากจึงทำให้สมองสับสนมึนงง

* แมวหลีฮวา (Dragon-Li) เป็นแมวสายพันธุ์หนึ่งซึ่งมีต้นกำเนิดจากประเทศจีน

หลินฟางโจวเดินถือกรรنگเข้ามา เดินไปด้วยพูดไปด้วย "หลายวันนี้ยังไม่ขาดแคลนอาหาร เช่นนั้นก็เลี้ยงมันเอาไว้ก่อน รอให้เลี้ยงจนอ้วนค่อยถอนขนแล้วย่างกิน"

มุมปากของเสี่ยวหยวนเป่าเผยขึ้น ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป

หลินฟางโจววางกรรنگลง นางพลันนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครูเสี่ยวหยวนเป่ามองแมวกับนกต่อสู้กันด้วยท่าทางสนใจและกระตือรือร้นยิ่ง...นางจึงถามเขา "เจ้าคงเบื่อมากกระมัง อยากออกไปข้างนอกใช่มั้ยหรือไม่"

"อืม"

"รอก่อนนะ ช้านี้วิธีที่ดีวิธีหนึ่งออกแล้ว"

"วิธีอะไร"

"ผ่านช่วงนี้ไปแล้วค่อยพูดก็ไม่สาย รอพวกเขาล่าเสือได้ก่อนเถอะ" พวกเด็กๆ ก็มักจะสนใจสัตว์ตัวเล็กกันทั้งนั้น เสี่ยวหยวนเป่ามองนกเค้าแมวในกรรنگพลางเอ่ยถามหลินฟางโจว "นกเค้าแมวกินอะไรหรือ"

"เหมือนแมวเลย...กินหนู"

"ข้ามีหนูนะ"

หลินฟางโจวฟังแล้วไม่เข้าใจ "หมายความว่าอย่างไร"

เสี่ยวหยวนเป่าลุกจากเตียง เขาเดินนำหลินฟางโจวไปยังห้องครัว แล้วชี้ไปที่เตาทำอาหาร นางเปิดฝาหม้อด้วยความสงสัย ก่อนจะเห็นหนูน้อยตัวหนึ่งนอนหงายอยู่ในหม้อดำมืดหมื่นนี้

"..." หลินฟางโจวอึ้งงัน

เสี่ยวหยวนเป่าเอ่ยขึ้นมา "ข้าเห็นหนูตกลงไปในหม้อเลยซึ่งมันเอาไว้

ไม่ให้มันหนีไปได้"

หลินฟางใจไม่เห็นด้วย "เจ้าเป็นบ้าหรือไร" ทำไมต้องขังไม่ให้มันหนีไปด้วย ไม่ใช่ควรจะให้มันรีบไล่หัวไปให้ไกลหรือ

เสี่ยวหยวนเป่ากัมหน้าพลางเม้มปากไม่พูดจา

หลินฟางใจก้มลงมองแล้วคืบทางหนูน้อยตัวนั้นออกมาจากในหม้อ หนูน้อยตัวนั้นน่าจะเพิ่งหย่านมมา ตัวของมันเล็กมาก สีขนยังอ่อนอยู่ พอถูกหลินฟางใจจับหางเอาไว้มันก็พยายามดิ้นสุดชีวิตส่งเสียงร้องจ๊๊ตๆ ไม่หยุด

หลินฟางใจเอ่ย "หยวนเป่า! เอาไปตุ๋นรวมกับหัวไชเท้าครึ่งหัวสำหรับคินนี้เพื่อบำรุงร่างกายให้เจ้าดีหรือไม่"

เมื่อมองเห็นสีหน้าตกตะลึงของเสี่ยวหยวนเป่าแล้ว หลินฟางใจก็หัวเราะเสียดายใหญ่ นางโยนหนูน้อยตัวนั้นเข้าไปในกรงนก ตัวของมันกลิ้งม้วนไปครู่หนึ่ง ยังไม่ทันได้หนีมันก็ถูกนกเค้าแมวคาบไปแล้ว

ภาพที่นกเค้าแมวกินหนูค่อนข้างจะ...เกินบรรยาย

หลินฟางใจกับเสี่ยวหยวนเป่าต่างไม่อยากมอง นางจึงชี้ไปที่หม้อใบนั้นพลางพูดขึ้นมา "ข้าจะให้เจ้าดูอะไรสนุกๆ"

นางยืนบนเตาทำอาหาร เมื่อยกหม้อใบนั้นออกมาวางข้างๆ แล้วบนเตาอาหารก็ปรากฏช่องจุดไฟเตาให้เห็น นางพลันกระโดดลงไปในห้องนั้น ได้ยินเสียงครูดคราดคล้ายหินเคลื่อนอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นร่างของนางก็หายไปจนไม่เห็นตัวคนแล้ว

เสี่ยวหยวนเป่าตกใจรีบเข้าไปดูใกล้ๆ ก่อนจะเห็นนางอยู่ที่ก้นโพรงและกำลังเงยหน้ามองเขาด้วยรอยยิ้มกว้าง

แท้จริงแล้วได้เตานี้ยังมีอีกโลกหนึ่งซ่อนอยู่

เดิมทีมารดาของหลินฟางโจวนี้คิดว่าตนเองจะร่ำรวยได้ในสักวันหนึ่ง ซึ่งก่อนจะถึงวันที่ร่ำรวย มารดาก็ได้คิดสถานที่ซ่อนเงินไว้เรียบร้อยแล้ว โดยขุดโพรงใต้เตาเอาไว้โพรงหนึ่ง ยามจุดไฟทำอาหารก็ใช้แผ่นหินมาปิดเอาไว้...ช่างเป็นสถานที่ที่ดีซึ่งแม้แต่เทพเซียนก็ยังหาไม่เจอ!

หลินฟางโจวคุงเข่าอยู่ที่ก้นโพรงนั้นพลางพูดกับเสี่ยวหยวนเป่า "โพรงนี้ใหญ่มาก ยามมีเรื่องจำเป็นเจ้าก็สามารถใช้ที่นี่ซ่อนตัวได้ด้วย"

"หากข้าซ่อนอยู่ข้างล่าง แล้วข้างบนมีคนจุดไฟขึ้นมาจะทำเช่นไร"

"เช่นนั้นเจ้าก็กลายเป็นไก่อบดินนะสิ"

เสี่ยวหยวนเป่าเลิกคิ้วขึ้น

"ข้าถึงรู้ว่าเจ้าโง่งอย่างไรเล่า!" หลินฟางโจวป็นขึ้นมาจากข้างในโพรง นางสะบัดขี้เถ้าดำๆ ออกจากตัวพร้อมกับพูด "เพียงแค่งันช่องจุดไฟเตา ด้วยแผ่นหิน ต่อให้ไฟอยากแผดเผาลงมาก็เผาเจ้าไม่ได้หรอก"

เดิมทีหลินฟางโจวคิดว่าการไปจับเสือดาวนั้นจะต้องใช้เวลาสัก ระยะเวลาหนึ่ง ไหนเลยจะรู้ว่ายามรุ่งสางของวันที่สองนางก็ถูกเสียงเคาะ ประตูปังๆ ปลูกให้ตื่นแล้ว

"ต้าหลาง! จับได้แล้ว! เสือดาวนั้นถูกจับแล้วจริงๆ!"

หลินฟางโจวรีบสวมเสื้อผ้าแล้ววิ่งออกไป "จริงหรือ!"

"จริงสิ! เมื่อคืนเสือมากินเนื้อ คนในกรงต่างนอนหลับไม่รู้สึกลึกตัว เข้าวันนี้ตื่นขึ้นมาก็เห็นเสือดาวนั้นนอนหลับเหมือนตายอยู่ข้างนอกแล้ว!"

"ใครเป็นคนเจอ"

"พวกคนขายเนื้อแช่เงินนะ คนขายเนื้อแช่เงินเป็นกัวงลว่าเสือจะตื่นจึงใช้มีดหันเนื้อแทงที่คอมันสองที ข้าเห็นเลือดไหลออกมา คาดว่าเสือดัวนั้นต้องตายแล้วแน่นอน"

"ตายแล้วก็ดี เอาแบบมีชีวิตอยู่ก็ไม่มืประโยชน์...แล้วพวกเขาละ"

"พวกเขากำลังเดินทางมา แล้วส่งคนผีเท้าเร็วไม่กี่คนกลับมาส่งข่าวก่อน ต้าหลาง ครั้ญนี้ลั้วนเป็นไปตามแผนที่เจ้าวางไว้จริง ๆ หลังจากนี้ข้าจะไม่ลั้วเจ้าเรื่องสิงโตกระดาศอีกแล้ว!"

หลินฟางโจวคิดในใจ เจ้านี้ละ! เรื่องอื่นมีไม่พุด กลับเอาแต่พุดถึงเรื่องนี้อยู่ได้

ขณะที่กำลังพุดคุ้ยกันอยู่นั้น ทั้งสองก็มองเห็นหวังต้าเตาวิ่งตรงมา เมื่อเห็นหลินฟางโจวเขาก็โบกมือให้พร้อมกัพพุด "ต้าหลาง! ได้ให้เรียกให้เจ้าไปหา"

"ไปหาทำไม"

"ไปต้อนรับกลุ่มคนล่าเสือด็กกลับมาด้วยชัยชนะ เจ้าจะเปลี่ยนเสื้อฝ้าหรือไม่"

หลินฟางโจวทอดอก นางส่ายหน้าพร้อมเอ่ย "ไม่ต้อง ข้าไม่มีชุดให้เปลี่ยนแล้ว ไปเถอะ"

หวังต้าเตาผู้นั้นกัชายหนุ่มที่มาส่งข่าวต่างก็กล่าวชมเชยหลินฟางโจวไปตลอดทางจนร้งนางแทบจะโบยบิน

เมื่อถึงที่ว่าการนางก็เห็นพานหรินเฟ้ญมีใบหน้าดีใจเปี่ยมสุขและเปลี่ยนเป็นชุดขุนนางเรียบร้อยนานแล้ว หลินฟางโจวคิดในใจว่า...

เสื้อตัวนั้นช่างหน้าหนาเสียจริง ยังต้องรบกวนให้ได้ทำสวมชุดขุนนาง
ออกมาต้อนรับด้วย

พวกคนขายเนื้อแช่เงินที่ต้องแบกเสื้อมานั้นคงจะเดินทางมาถึงข้า
แน่นนอน ซึ่งพานเหรินเฟิงก็ไม่ได้ดูรีบร้อนออกไปรอด้านนอกแต่อย่างใด
ยังคงนั่งรออยู่ในที่ว่าการด้วยท่าทางที่สำรวมอยู่มาก

หลินฟางใจกินขนมของที่ว่าการไปพลางพูดกับพานเหรินเฟิง
ไปพลาง "ได้เท่า ยามนี้อากาศร้อน อีกทั้งเสื้อตัวนั้นก็ตายแล้วด้วย
เกรงว่าแบกกลับมาไม่ถึงหนึ่งวันก็จะมีหนอนขึ้นเป็นแน่ พวกเราต้อง
รีบลกหนังมันออกให้เร็วสักหน่อย"

"เพียงแค่มลกหนังเองหรือ" พานเหรินเฟิงส่ายหน้าพร้อมกับยิ้ม
"ไม่ใช่เพียงแค่นั้น เสื้อตัวนี้ทั้งตัวล้วนแต่ล้ำค่า เนื้อเสื้อสามารถกินได้
กระตุกเนื้อ ไล่เลือด และอื่นๆ ล้วนทำเป็นยาได้ อวัยวะเพศของเสื้อ..."

"อวัยวะเพศของเสื้อทำไมหรือขอรับ"

"เฮ้อ อวัยวะเพศของเสื้อในอำเภอแห่งนี้กลับไม่ใช่ของหายากเลย
ใครๆ ก็หามากินบำรุงได้"

"ได้เท่า ในตัวของเสื้อมีหลายสิ่งที่มีประโยชน์มากมายเพียงนั้น
เช่นนั้นท่านต้องหาคนที่ฝีมือดีๆ มาชำแหละเสื้อจึงจะถูกต้อง"

"จริงอย่างที่เจ้าพูด ข้าจะส่งคนไปเชิญนายพรานมาประเดี๋ยวนี้"

"ข้าก่อนขอรับ ได้เท่ายังไม่ต้องรีบ"

พานเหรินเฟิงกวาดตามองหลินฟางใจแวบหนึ่งพลางยิ้มอย่างรู้ทัน
"เจ้ามีแผนการอะไรอีกหรือ"

"ได้เท่า ข้าน้อยเคยได้ยินว่าครั้งก่อนท่านประกาศหานายพราน

ขึ้นเขาไปปราบเสือ นายพรานมากมายเหล่านั้นต่างก็ปฏิเสธท่านมาแล้ว มีเพียงนายพรานคนเดียวที่ยอมขึ้นไป"

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง พานเหรินเพิ่งส่งคนไปเชิญพวกเขามา ผลปรากฏว่าต่างก็อ้างว่าป่วยบ้าง มาไม่ได้บ้าง ความรู้สึกกลัวตายย่อมเป็นธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งสามารถเข้าใจได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า ในใจของพวกเขาจะรู้สึกดีด้วย

ยามนี้เมื่อได้ยินหลินฟางโจวพูดถึงขึ้นมา ใจของพานเหรินเพิ่ง ย่อมเป็นกังวลอยู่บ้างแน่นอน เพียงแต่สีหน้ายังคงสงบเยือกเย็น

หลินฟางโจวยังคงพูดต่อไป "พวกเขาไม่ไว้หน้าได้เท่าเลย แล้ว เหตุใดได้ทำต้องไว้หน้าพวกเขาด้วยเล่า เรื่องดียวชำแหละเสือนี้ ไม่ควรตกไปอยู่บนบ่าพวกเขาโดยเด็ดขาด"

"หืม? ทำไมเรื่องชำแหละเสือถึงกลายเป็นเรื่องดีไปแล้ว"

"ได้เท่า ท่านลองคิดดูนะ นอกจากเสือจะก่อเรื่องจนเป็นที่พูดถึงไป ทัวแล้ว มันยังทำร้ายคนมากมายจนถึงตายอีก พวกเราเสียแรงไป มากกว่าจะจับเสือมาได้ เสือตัวนี้ต้องชำแหละต่อหน้าธรรมาภิบาลเพื่อให้ คนทั่วทั้งเมืองรู้ว่าได้เท่าได้กำจัดภัยร้ายในชีวิตของพวกเขาไปแล้ว"

คำพูดเหล่านี้กระทบกันบึงหัวใจของพานเหรินเป็นอย่างมาก ใครบ้าง จะไม่พยายามมีชื่อเสียงที่ดีกัน ได้เป็นขุนนางที่ใกล้ชิดราชกุมารและ ได้รับเสียงชื่นชมว่าดีจากพวกเขาย่อมสามารถช่วยให้เขาได้เลื่อนขั้น ในวันหน้า

ทว่าพานเหรินเพิ่งก็เป็นคนที่เคยเล่าเรียนมามาก เขาล้วนมีข้อดีแถม อยู่จึงสายหน้าเอ่ย "ไม่เหมาะสม ข้าไม่ใช่พวกชอบเป็นที่สนใจ"

"แต่ทุกคนต่างก็อยากเห็นกันทั้งนั้นนะขอรับ ไต้เท้า ท่านก็ช่วยลดตัวลงมาสักนิดเถอะ!"

พานเหรินเพิ่งพบว่าหลินฟางโจวผู้ที่มีความคิดเฉียบคมจริงๆ อีกฝ่ายไม่ใช่คนโง่เขลาอย่างที่เขาคิดไว้ในตอนแรกเลยสักนิด

ในที่สุดพานเหรินเพิ่งก็พยักหน้า 'อย่างจำยอม' หัวข้อสนทนาจึงวนกลับไปในเรื่องเมื่อครู่นี้อีกครั้ง เขาทถามหลินฟางโจว "หากนายพรานทำไม่ได้ แล้วยังจะไปหาใครได้อีก คนขายเนื้อหรือ"

"ข้าไม่ค่อยคิดว่าคนขายเนื้อแซ่เงินเหมาะสมมาก เขาฆ่าแหละเนื้อขายมาหลายปีแล้ว ทั้งหมู แกะ วัวก็ล้วนแต่เคยฆ่าแหละมาแล้วทั้งสิ้น"

"ข้าเคยได้ยินว่าเจ้ากับคนขายเนื้อแซ่เงินเป็นเพื่อนบ้านกัน"

หลินฟางโจวตกตะลึงไปครู่หนึ่งก่อนหัวเราะเสียงแห้ง "เหะๆ"

พานเหรินเพิ่งตวาดขึ้นอย่างเย็นชา "อย่านึกว่าข้าไม่รู้ล่ะว่าเจ้ามีความคิดอะไร เจ้ากับเขาเป็นเพื่อนบ้านกัน มีเรื่องดีเช่นนี้เขาย่อมมีชื่อเสียงไม่น้อย เขาจะให้ผลประโยชน์อะไรแก่เจ้าหรือ!"

"ไต้เท้า คนขายเนื้อแซ่เงินมีชื่อเสียงที่ดี การใช้มัดก็ดี และเรื่องเสียในครั้งนี่ก็เป็นเขาที่จับมาได้ เรื่องนี้ก็ควรมอบให้เขาทำสิ"

"ถึงแม้คำพูดจะฟังดูดี แต่เขาก็เป็นแค่คนขายเนื้อสัตว์ทั่วไปคนหนึ่ง จะเคยฆ่าแหละเสียมาก่อนได้อย่างไร"

"เสียตัวนั้นก็ไม่ได้มีเขาออกแบดเขาหรือมีเขาหกขาเสียหน่อย เทียบกับหมู วัว แกะแล้วก็ไม่ได้ต่างกันสักเท่าไร เหตุใดคนขายเนื้อแซ่เงินจะฆ่าแหละมันไม่ได้เล่า"

"เหตุผลของเจ้าน่ะ" พานเหรินเพิ่งส่ายหน้า ในที่สุดเขาก็ไม่ได้

พูดอะไรอีก

ตอนที่คนขายเนื้อแช่เงินแบกเสื่อกลับมา พอได้ยินว่าพานเหรินเฟิง มอบหมายให้เขาฆ่าเหละเสื่อต่อหน้าผู้คนทั่วทั้งอำเภอ เขาก็รู้สึกเป็นเกียรติและตื่นเต้นยิ่งนัก แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นกังวลและไม่สบายใจไปด้วย

หลินฟางโจวตอบว่าเขาพาลงเอย "พี่เงิน ถือเป็นโอกาสอันดีนี้ทำให้ตัวท่านเป็นที่รู้จักเถอะ ภายหลังท่านก็จะได้เป็นผู้เชี่ยวชาญการใช้มีดอันดับหนึ่งของหย่งโจวแล้ว"

"น้องชาย ข้ารู้ว่าเรื่องนี้เจ้าต้องมีส่วนช่วยเหลือด้วยแน่ จากนั้นมีอะไรเจ้าก็ไม่ต้องเกรงใจแล้ว หากมีเวลาวางก้ไปดื่มสุราที่บ้านข้าเถอะ"

"ได้เลย ไม่มีปัญหา... พี่สะใภ้เป็นสตรีที่ซื่อาย เป็นผู้ช่วยท่านครั้งนี้จะไม่มีปัญหาใช่หรือไม่"

"นางซื่อายยามที่มีคนอยู่มากๆ เช่นนี้ ข้าเองก็ไม่รู้จะทำเช่นไรดีเหมือนกัน แค่ให้นางช่วยล้างทำความสะอาดพวกเนื้อให้ คิดว่าไม่น่ามีปัญหาละ"

"ข้าจะเป็นคนดีให้ถึงที่สุดแล้วกัน" หลินฟางโจวตอบๆ ลงไปบนแขนของคนขายเนื้อแช่เงิน "ถึงอย่างไรข้าก็ไม่อะไรให้ทำอยู่แล้ว ถึงตอนนั้นข้าจะคอยเป็นผู้ช่วยท่านกับพี่สะใภ้อีกแรงนะ"

คนขายเนื้อแช่เงินซาบซึ้งใจอย่างมาก "เจ้าเป็นน้องชายที่ดีนัก"

ช่วงเวลากลางวันคนขายเนื้อแช่เงินซึ่งตระเตรียมเครื่องมือไว้

เรียบร้อยแล้วก็ไปยังที่โล่งริมแม่น้ำ เขาจัดวางโต๊ะสำหรับการชำระล้าง
ที่นั่นมีพื้นที่กว้างเหมาะกับการให้ผู้คนมารับชมยิ่งนัก

คนทั่วทั้งอำเภอต่างก็ตื่นตื่น ใครที่เดินไหวงก็ล้วนแห่มาดูกัน ผู้ชน
แน่นขนัดเป็นนอย่างมาก และยังมีบางส่วนถือโอกาสนี้ขายเมล็ดทานตะวัน
ถั่วเขียวต้ม น้ำตาลแช่เย็น และขนมอื่นๆ อีกมากมาย ผู้คนเดินกันขวักไขว่
เรื่องใหญ่เช่นนี้พอที่จะเขียนบันทึกลงในเรื่องราวประจำอำเภอแล้ว

คนขายเนื้อแช่เงินกรีดท้องเสียและดึงอวัยวะในออกมาวางไว้
ด้านข้างให้หมดเสียก่อน ต่อมาก็เริ่มถลกหนังและเราะกระดูก หลินฟางโจว
อยู่อีกด้านหนึ่ง นางคอยช่วยภรรยาคนขายเนื้อเก็บอวัยวะในใส่ซาม
แล้วนำไปล้างที่ริมแม่น้ำ

ผู้คนส่วนใหญ่ต่างชอบดูการถลกหนังและเราะกระดูกมากกว่า
คนที่แทรกเข้าไปไม่ได้จึงมาดูการล้างอวัยวะในนั้นแทน

หลินฟางโจวประคองซามแล้วเดินกลับมาเก็บอวัยวะในของ
เสียกับคนขายเนื้อแช่เงินอีกครั้ง นางม้วนแขนเสื้อขึ้นก่อนจะยื่นมือไป
หยิบอวัยวะที่ดูกลมอวบอ้วนชิ้นหนึ่งใส่ลงไปในซาม มันแทบจะเต็มซามเล็ก
ทั้งซามแล้ว นางจึงเอ่ยถามคนขายเนื้อแช่เงิน "นี่คืออะไรหรือ"

"นั่นคือกระเพาะเสีย ทำเป็นยาได้"

"อ้อ เช่นนั้นกระเพาะนี้ให้พี่สะใภ้ผ่าเองเลยดีหรือไม่ ใช้มีดเล่มไหนดี"

คนขายเนื้อแช่เงินหยิบมีดอีกเล่มหนึ่งขึ้นมา ตอนที่กำลังจะส่งมีด
ให้หลินฟางโจวเขาก็เป็นห่วงกลัวว่าภรรยาที่ใจไม่สู้ของตนเองจะทำพลาด
ดังนั้นเขาจึงถือมีดแล้วค่อยๆ กรีดกระเพาะเป็นรอยยาวด้วยท่าทางที่
คล่องแคล่วว่องไว

ผู้คนโดยรอบต่างปรบมือพลางเอ่ยชื่นชม

"ฝีมือดีมาก!"

"ใช้มีดเก่งมาก!"

"คราวหลังที่ข้าซื้อแกะต้องเชิญคนขายเนื้อแช่เงินมาฆ่าและให้แล้ว!"

สีหน้าของคนขายเนื้อแช่เงินเผยความอึดใจ เขาวางมีดลงพลางพูดกับหลินฟางโจว "นำไปให้นางล้างก็พอแล้ว"

"ขอรับ!"

หลินฟางโจวประคองกระเพาะเสื้อส่งให้ภรรยาคนขายเนื้อ ก่อนจะนั่งลงอีกข้างมองนางล้าง เมื่อนางเปิดกระเพาะเสื้อ ผู้คนโดยรอบต่างก็ทำท่าจะอาเจียนออกมา...

เนื้อหมูที่เสือกินไปเมื่อคืนจนถึงตอนนี้ก็ยังย่อยไม่หมด แผ่นเนื้อหมuyuๆ ชุ่มโชกไปด้วยเลือดเริ่มส่งกลิ่นเหม็นออกมา

หลินฟางโจวตบหน้าอกตนเองพลางเอ่ย "พีสะไ้ ข้าว่าท่านทั้งมันไปเลยเถอะ"

ภรรยาคนขายเนื้อสะกดกลืนความรู้สึกพะอืดพะอมพลางเปิดเอาสิ่งที่อยู่ในกระเพาะออกมาจนหมด

ไม่ว่าใครคนบริวารรอบๆ คิดอะไรอยู่ เห็นได้ชัดว่าช่างน่าสะอิดสะเอียนเพียงใดแต่ก็ยังจะดูต่อให้จบ เมื่อเห็นภรรยาคนขายเนื้อยังคงล้างกระเพาะต่อ ทุกคนต่างก็ยกนิ้วโป้งให้พร้อมกับเอ่ยชม "เป็นยอดหญิง!"

ภรรยาคนขายเนื้อพบว่านอกจากเนื้อหมuyuๆ แล้วก็ยังมีส่วนของทรวงกลืนไส้ขื่นหนึ่งปะปนอยู่ด้วย ไม่เหมือนเนื้อและไม่เหมือนกระดูก

นางคืบมันขึ้นมาด้วยความสงสัยและพบว่าเป็นหยกชิ้นหนึ่ง

"หา!" ภรรยาคนขายเนื้อส่งเสียงร้องด้วยความตกใจจนกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนโดยรอบ

ผู้คนที่เคยมีท่าทางอยากรู้อยากเห็นเหล่านั้นก็มองมาด้วยความสงสัยเมื่อเห็นที่มือของภรรยาคนขายเนื้อถือหยกเอาไว้จึงพูดกันเสียงดังระงม

"นี่มันเรื่องอะไรกัน"

"เสียก็กินหยกด้วยหรือ มันเข้าใจผิดว่าเป็นอาหารหรือเปล่า"

"พบได้ไม่ง่ายเลยนะ ต้องเป็นตอนที่มันกินคนแล้วไม่ทันระวังจึงได้กลืนหยกลงไปแน่ หยกก็คือหิน มันไม่สามารถย่อยได้อยู่แล้วหยกถึงได้ค้างอยู่ในกระเพาะเช่นนี้"

"ต้องเป็นเช่นนั้นแน่! ความคิดคุณชายช่างยอดเยี่ยม!"

"มิกล้าๆ เพียงแค่ใช้หลักทั่วไปมาคาดเดาเท่านั้น เรื่องที่สำคัญที่สุด在这段时间ก็คือนำหยกชิ้นนี้ส่งให้ทางการ ดูว่าเป็นเหยื่อจากสกุลไหน"

"มีเหตุผล"

"น่าสงสัยจริงๆ"

ผู้คนต่างกำลังถกเถียงถึงเหยื่อที่น่าสงสัยผู้นั้น โดยไม่มีผู้ใดสังเกตว่ามุมปากหลินฟางใจค่อยๆ ยกโค้งขึ้น

เมื่อมองตามสายตาของคนที่อยู่โดยรอบ เห็นว่าสายตาทุกคู่ล้วนมารวมอยู่ที่ตนเอง ภรรยาคนขายเนื้อก็ไม่ว่าจะทำเช่นไรดีแล้วนางได้แต่มองหยกในมือแล้วนิ่งอึ้งไป

หลินฟางใจเอื้อมมือมาหยิบหยกชิ้นนั้นพลางเอ่ย "เป็นข้าที่เจอก่อน"

ผู้คนเห็นนางพูดโกหกเช่นนี้ต่างก็กล่าวดูถูกนาง

คุณชายผู้พูดเรื่องหยกคือหินซึ่งไม่สามารถย่อยได้ในกระเพาะ พุดขึ้นมา "ต้าหลาง เจ้าอย่าละโมบนักเลย หาเหยื่อที่ตายให้พบก่อน สำคัญกว่า"

หลินฟางโจวนำหยกชิ้นนั้นไปล้างในแม่น้ำ ทั้งที่นางล้างจนสะอาด แล้วแต่ก็ยังคงมีกลิ่นเหม็นติดค้างอยู่ไม่จางหาย

ภรรยาคนชายเนื่อรวบรวมความกล้าเอ่ยออกมา "ต้าหลาง เรื่องนี้ เกี่ยวพันกับชีวิตคน เราควรแจ้งทางการก่อนดีหรือไม่"

"ใช่แล้ว แม้เจ้าของหยกจะไม่อยู่แล้ว แต่บางที่ครอบครัวของเหยื่อ อาจกำลังตามหาเขาอยู่ก็ได้ รอให้ข่าวการตายส่งไปถึง พวกเขาต้อง ระลึกถึงความเมตตาที่เจ้าช่วยปราบเสือแน่ หากเจ้าอยากได้หยก สักชิ้นหนึ่ง เขาจะไม่ให้เจ้าเสียหรือ"

สถานการณ์เช่นนี้หากเกิดขึ้นในยามปกติ หลินฟางโจวคงถูกพุดจา เยาะเย้ยเสียดสีไปนานแล้ว และมีโอกาสมากที่จะถูกจับส่งทางการ เพียงแต่ตอนนี้ที่เสือถูกจับมาได้มันเกิดขึ้นเพราะความคิดของเขา ของที่อยู่ในห้องเสื้อตัวนั้นหากเขาอยากเอาไปสักชิ้นหนึ่งก็สามารถเข้าใจได้ นอกจากนี้เขายังกินอาหารกับนายอำเภออยู่บ่อยครั้ง ออกความเห็นได้นายอำเภอก็รับฟัง...และเพราะเหตุนี้ทุกคนจึงทำได้เพียงเสนอความเห็น ด้วยถ้อยคำที่ดีโดยไม่กล้าทำให้หลินฟางโจวโกรธ

สุดท้ายหลินฟางโจวก็ตื่นพุดออกไป "ตกลง ทุกคนล้วนเห็นด้วยกันหมดแล้วนะ หยกชิ้นนี้เป็นของข้า พวกเจ้าล้วนเป็นพยาน"

ผู้คนต่างก็สาปแช่งหลินฟางโจวอยู่ในใจ

เส้นทางเล็กๆ ที่มุ่งไปยังภูเขามีสองคนกำลังเดินอยู่ เป็น 'สองเทพสังหาร' ที่พานเหรินเฟิงหวาดกลัวนั่นเอง

เทพสังหารคนที่สองเดินไปพลางพูดไปพลาง "หามาตั้งนานเช่นนี้ ยังหาไม่เจอ ข้าว่าเป็นไปได้มากที่เขาจะไม่มีชีวิตรอด เด็กคนหนึ่งตกลงมาจากหน้าผาสูงเช่นนั้นย่อมต้องตาย...ไม่รอดแน่นอน"

"มีชีวิตรอยู่ต้องเห็นคน ตายแล้วต้องเห็นศพ" เทพสังหารคนที่หนึ่งพูดอย่างไม่ถอดใจ

ขณะที่กำลังพูดคุยกันอยู่ เทพสังหารคนที่สองก็มองเห็นกลุ่มคนที่ริมแม่น้ำ ด้วยไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรกัน เขาจึงจับดาบไว้ตามสัญชาตญาณพลางเอ่ยถามเทพสังหารคนที่หนึ่ง "เหตุใดจึงได้มีคนมากมายเช่นนั้น วันนี้เป็นวันอะไรหรือ"

"ไม่รู้สิ"

"ลองไปดูกันเถอะ"

ตอนที่ทั้งสองคนเดินเข้าไปใกล้ริมแม่น้ำก็มองเห็นว่าที่ผู้คนมารวมตัวกันนี้ก็เพื่อดูการฆ่าแหล่เสื่อ พวกเขาารู้สึกว่าช่างน่าเบื่อยิ่งนัก ขณะที่กำลังจะเดินออกมาพวกเขาก็เห็นคนหลายคนกำลังห้อมล้อมหนุ่มน้อยคนหนึ่งซึ่งเดินไปด้วยพูดไปด้วย

"ต้าหลาง อย่าล้อเล่นอีกเลย ไปแจ้งทางการก่อนเถอะ"

"รีบทำไม่เล่า ถึงอย่างไรคนก็ตายแล้ว เร็วหรือช้าไปสักหน่อยก็ล้วนไม่ต่างกัน...งูบินน้อยนี่ดังมาก"

เทพสังหารคนที่สองจับจ้องอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นหยกชิ้นหนึ่งที่หนุ่มน้อยคนนั้นเอามาเล่นในมือ เขาหรีตาลงทันทีพลางก้าวไปข้างหน้าแล้วคว่ำ

ข้อมืออีกฝ่ายเอาไว้ "ได้ของชิ้นนี้มาจากที่ใด!"

หลินฟางใจตกใจ เดิมทีนางเพียงแค่อยากจะแกล้งพวกคนอื่นๆ ให้สาแก่ใจก่อน หลังจากนั้นค่อยแสร้งทำเป็นว่าถูกทุกคนเร่งให้ไปแจ้งทางการแล้วจึงยอมไป ใครเลยจะรู้ว่าจ๊ว ก็มีคนของทางการมาปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเช่นนี้ เดิมทีนางก็กลัวพวกเขาจะตายอยู่แล้ว ตอนนี้นางจึงตกใจจนสมองขาวโพลนไปชั่วขณะ...พูดอะไรไม่ออกแม้แต่บ่อย

นางทำใจกล้าเอ่ยออกไป "ท่านหมายถึงหยกนี่หรือ หยกชิ้นนี้พวกเราเพิ่งจะเอาออกมาจากกระเพาะของเสือเมื่อครู่นี้เอง กำลังจะนำไปแจ้งทางการเพื่อตามหาเจ้าของ ท่านผู้กล้าดูเหมือนจะรู้จักกับเจ้าของหยกชิ้นนี้?"

แขนของหลินฟางใจถูกจับไว้แน่นจนแทบจะไร้ความรู้สึกไปแล้ว เทพสังหารคนที่หนึ่งหยิบหยกในมือนางไป หลังจากนั้นเทพสังหารคนที่สองจึงได้ปล่อยมือจากแขนของนาง

เทพสังหารคนที่หนึ่งเพ่งมองหยกอย่างละเอียดแล้วเอ่ยถาม "ใครเป็นคนแรกที่เจอ"

ผู้คนล้วนแต่มองมาที่หลินฟางใจ นางไม่รู้อะไรดีจึงได้แต่เอ่ยปากยอมรับ "ชะ...ข้า...ข้าเอง"

"เจ้า?"

ผู้คนมองหน้ากันอย่างไม่รู้จะทำเช่นไรและไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ที่ไม่ถูกสองคนนี้จับจ้องมา ไม่มีผู้ใดกล้าพูดอะไรทั้งสิ้น

ในตอนนั้นคนขายเนื้อแซ่เฉินก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากทางนี้แล้ว เขาเดินแหวกฝูงชนตรงเข้ามา ขณะที่เดินก็ตะคอกด้วย

ความโมโหไปด้วย "เกิดเรื่องอะไรขึ้น!"

สีหน้าของคนขายเนื้อแช่เงินเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยม เขาถือมีดระเกะระดูกเดินเข้ามาใกล้ กระทั่งมือก็ยังชุ่มโชกไปด้วยเลือด

เทพสังหารคนที่สองคิดว่าคนผู้นี้ก็แค่มาสร้างความยุ่งยากเพิ่มเท่านั้น เขาจึงยกดาบขึ้นมาสู้ตัวอีกฝ่ายเอาไว้

จู่ๆ คนขายเนื้อแช่เงินก็รู้สึกว่างายครึ่งซีกของตนเองสั่นเทาจนแทบหมดแรงประคองกายต่อไป เขาพลันทรุดร่างนั่งลงบนพื้น

คนที่อยู่บริเวณรอบๆ ต่างตกใจเป็นอย่างมาก

เทพสังหารคนที่หนึ่งเอ่ยขึ้น "พาไปให้หมด แล้วสอบถามอย่างละเอียด"

เมื่อรวมคนขายเนื้อแช่เงินด้วยแล้ว เทพสังหารทั้งสองก็พาคนสิบกว่าคนมุ่งตรงไปยังที่ว่าการ เทพสังหารคนที่สองนั่งสอบสวนคนอยู่ที่ศาล ส่วนเทพสังหารคนที่หนึ่งไปหาพานहरินเพ่ง โดยไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดจะทำอะไรกันแน่

คนที่ถูกพาลับมายังที่ว่าการล้วนไม่กล้าพูดปด ต่างเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบอย่างละเอียดว่า...ตอนที่ภรรยาคนขายเนื้อล้างกระเพาะเสียแล้วพบหยกชิ้นหนึ่ง หลินฟางโจวก็คิดจะยึดมาเป็นของตนเองทุกคนต่างพูดเตือนและแนะนำเขา เขาจึงบอกว่าจะมาแจ้งทางการ แต่เขากลับชอบล้อเล่นทำให้ยังไม่ได้มาแจ้งทางการเสียที่...

ทุกคนต่างพร้อมใจกันโยนภัยทุกอย่างมาให้หลินฟางโจว

หลินฟางโจวรู้เป้าหมายที่แท้จริงของเทพสังหารทั้งสองคน และ

รู้ว่าตนเองไม่มีทางถูกดาบฟันตายเพราะ 'ต้องการหยกชิ้นหนึ่ง' เป็นนางในตอนนี้งั้นนับว่าใจเย็นลงมากแล้ว

หลังจากถูกสอบถามเสร็จแล้วพวกเขาต่างก็ล้วนถูกขังอยู่ในที่ว่าการ และเทพสังหารคนที่สองก็ยังคงพูดซ้ำพวกเขาอยู่ บอกว่าเรื่องในวันนี้ไม่อนุญาตให้นำไปเปิดเผยต่อคนข้างนอกแม้เพียงครั้งคำมีเช่นนั้นก็ไม่รับรองว่าพวกเขาจะได้แก่ตายกันหรือไม่ ทุกคนตกใจจนใบหน้าซีดเผือดและเหงื่อไหลประดุจเม็ดฝน

กระทั่งเทพสังหารคนที่หนึ่งปรากฏตัวอีกครั้ง ทุกคนจึงได้ถูกปล่อยตัว

ทุกคนวิ่งออกมาจากที่ว่าการด้วยความหวาดกลัวจนแทบจะปัสสาวะราด

ในที่ว่าการเหลือเพียงเทพสังหารคนที่หนึ่งกับเทพสังหารคนที่สองเพียงสองคน เทพสังหารคนที่สองพลันเอ่ยถามขึ้นมา "ค้นหาทุกบ้านแล้วหรือ"

"อืม"

"หาอะไรเจอหรือไม่"

เทพสังหารคนที่หนึ่งส่ายหน้า "ไม่เจอ"

"ข้าเคยบอกแต่แรกแล้วมิใช่หรือ เขาต้องตายไปแล้วแน่นอน" เทพสังหารคนที่สองเอ่ยขึ้นมา

"ต้องตรวจสอบให้ดีกว่า"

"ตอนนี้ยังต้องตรวจสอบอะไรอีกหรือไม่"

"ไม่ต้องแล้ว"

• โมรตัมตอมท้าววิโมตรี ๑

เทพสังหารทั้งสองคนพหุยมหายใจออกมา "ในที่สุดก็จะได้กลับไป
รายงานผลเสียที่"

5

ตอนที่หลินฟางโจวกลับถึงบ้านแล้ว หัวใจนางก็ยังคงเต้นเร็วอยู่บ้าง นางตรวจดูบ้านโดยละเอียดหนึ่งรอบก็พบว่าภายในบ้านถูกค้นจริงๆ เสียด้วย

เสี่ยวหยวนเป่าน่าจะมีปัญหาทางสมอง ทุกวันหลังจากที่เขาคืนมา จะต้องพับผ้าห่มให้เรียบร้อย เขาไม่มีทางพับผ้าห่มแบบทั่วๆ ไป ปกติ ก็มักจะพับเป็นรูปทรงประหลาดซึ่งคนอื่นเลียนแบบได้ยากยิ่ง

ตอนนี้รูปร่างของผ้าห่มผิดไปจาก 'รูปแบบ' ที่นางเคยเห็นในทุกวัน พิสูจน์ได้ว่ามีคนเข้ามาค้นบ้านของนางจริง

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายพยายามเข้ามาค้นอย่างระมัดระวังยิ่ง นอกจาก ผ้าห่มที่นางจับสังเกตได้แล้ว ส่วนอื่นภายในบ้านเขาก็พยายามทำให้ เป็นเหมือนเดิมทุกประการ

หลินฟางโจวลงกลอนประตู่ จากนั้นย้ายหม้อที่วางอยู่บนเตาใน

ห้องครัวและก้มร่างไปเคลื่อนไหวบนพื้นหินที่ปิดอยู่ออก ก่อนจะเรียกให้เสี่ยวหยวนเป่าปิ่นขึ้นมาจากก้นหลุมเตา

เสี่ยวหยวนเป่าทั้งตัวเปื้อนฝุ่นและเศษซีอิ๊ว ไบหน้าสกปรกมอมแมมตอนที่ร่างเขาโผล่พ้นเตาออกมา ประโยคแรกที่พูดก็คือ "เมื่อครู่มีคนเข้ามา"

"ข้ารู้แล้ว พวกเขาน่าจะไม่กลับมาอีกแล้ว" ยามที่นางกำลังพูดก็มีคนเคาะหน้าต่าง ไบหน้าของหลินฟางโจวพลันขาวซีด นางรีบร้อนดันตัวเสี่ยวหยวนเป่ากลับลงไปในโพรงพร้อมกับเปล่งเสียงดังเอ๋อถาม "ใครนะ!"

"ข้าเอง" เป็นคนขายเนื้อแซ่เจิน

หลินฟางโจวผ่อนลมหายใจก่อนจะเปิดประตู "มีอะไรหรือ"

คนขายเนื้อแซ่เจินพูดด้วยท่าทางลึกลับ "บ้านของข้าถูกค้น แต่เงินกลับไม่หายไปเลย"

"ฮู!" หลินฟางโจวพูดกระซิบ "บ้านข้าก็ถูกค้นเหมือนกัน ตกใจแทบแย่แล้ว"

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่"

"ข้าเองก็อยากรู้ แต่พวกเราอย่าได้ถามหาความจริงอีกเลย พี่เงินไม่ได้ยินที่พวกนั้นพูดหรือ" หลินฟางโจวพูดจบก็ยกมือขึ้นทำท่าปาตไปทีละคอ "ยังอยากมีชีวิตอยู่หรือไม่!"

สีหน้าคนขายเนื้อแซ่เจินเปลี่ยนไปทันที "ข้ากลับแล้วนะ"

"กลับดีๆ ข้าไม่ไปส่งนะ"

หลินฟางโจวกลับเข้าไปในบ้าน นางโน้มร่างไปดึงเสี่ยวหยวนเป่า

ขึ้นมาพร้อมกันบ่น "เจ้ามีเบื้องหลังอย่างไรกันแน่เนี่ย"

"เบื้องหลังของข้าเป็นคนใหญ่คนโต..."

"ข้าขอให้เจ้าหุบปาก!"

เสี่ยวหยวนเปาเห็นหลินฟางโจวตกใจจนใบหน้าซีดเผือด จู่ๆ เขาก็ยิ้มออกมา

แต่ไรมาเสี่ยวหยวนเปาก็มักจะปั่นหน้านิ่งอยู่เสมอ นี่จึงเป็นครั้งแรกที่หลินฟางโจวเห็นเขายิ้ม เด็กน้อยค่อยๆ ยกมุมนปากขึ้น ยิ้มอย่างสุขุมและงดงามราวกับหิมะที่ละลายในฤดูใบไม้ผลิอย่างใดอย่างนั้น ทั้งสะอาดบริสุทธิ์ ทั้งอบอุ่นอ่อนโยนและชุ่มฉ่ำหัวใจยิ่งนัก

หลินฟางโจวผลัดศีรษะเขาเล็กน้อย "ยิ้มอะไรนะ"

"ขอบคุณท่านมาก หลินฟางโจว" แม้แต่คำเรียกก็ให้เกียรติกว่าแต่ก่อนมากนัก

"ชื่อทางการอย่าง 'หลินฟางโจว' เจ้าก็เรียกออกมาด้วยหรือ"

"เช่นนั้นจะให้ข้าเรียกท่านว่าอะไร"

"เรียกว่า 'พ่อ' "

"..." เขามีใบหน้าเหยเก อย่างไม่รู้เรียกพ่อไม่ออก

"ข้าช่วยชีวิตเจ้าหนึ่งชีวิต ให้เจ้าเรียกว่าพ่อสักนิดแค่นี้เจ้าก็ไม่พอใจแล้วหรือ"

"ข้าเรียกท่านว่า 'ฟี่' แล้วกัน ฟี่ฟางโจว" เห็นหลินฟางโจวกำลังจะอ้าปากพูด เสี่ยวหยวนเปาจึงรีบเอ่ยถาม "ฟี่ฟางโจว เมื่อครู่ท่านไปเจออะไรมาหรือ เล่าให้ข้าฟังหน่อยสิ"

หลินฟางโจวถูกเบนความสนใจไปแล้ว นางเล่าว่าตนเองฉลาดหัวไว

และกล้าหาญอย่างไรบ้างให้เขาฟังจนน้ำลายกระเซ็น แม้เรื่องราวจะฟังดูเกินจริงไปบ้าง แต่เสี่ยวหยวนเปาก็ยังสามารถจินตนาการได้ถึงเหตุการณ์นั้นซึ่งตื่นเต้นเร้าใจมากเพียงใด

หลังจากฟังนางเล่าจนจบ เสี่ยวหยวนเปาก็พูดขึ้นมา "ท่านฉลาดมากเลย"

"แน่นอน! กลยุทธ์จักจั่นทองลอกคราบ* นี่ไม่ใช่ว่าใครก็สามารถนึกขึ้นมาได้"

"นอกจากนี้ที่ยากยิ่งกว่าก็คือหลังจากเจอหยกแล้วท่านไม่ได้ซ่อนตัวแต่กลับเสนอตัวแย่งทำตัวเด่น คนเหล่านั้นต่างโหดเหี้ยมอำมหิต ดูไม่น่าไว้วางใจ จัดการเรื่องใดล้วนไม่เคยให้มีช่องโหว่ ในเรื่องนี้ท่านถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับด้ายแต่แรก ย่อมถือเป็นหนึ่งในพยาน หากไม่ยอมเปิดเผยความจริง พวกเขาต้องเกิดความเคลือบแคลงใจยิ่งกว่า คงจะดีกว่าหากเริ่มดั่งสายตาพวกเขามาไว้ที่ตนเองก่อน จะได้ว่าทำลายความสงสัยที่พวกเขามีต่อท่าน นี่มันเรียกว่ายอมตายเพื่อเกิดใหม่** แผนการนี้ดูเหมือนสุ่มเสี่ยงอยู่บ้าง แต่หากทำได้สำเร็จก็จะปลอดภัยอย่างที่สุดแล้ว"

หลินฟางใจลอยคาง "ได้ยินเจ้าพูดออกมาเช่นนี้ ที่จริงตอนนั้นข้าก็ไม่ได้คิดอะไรมากหรอก คนเขาเป่แซ่வேยกิตายแล้ว ข้าไม่อยากให้ภรรยาคนชายเนื้อแซ่เงินต้องมาต้านแรงลมแทนข้าอีก แน่แน่นอนว่าสามารถหลอกใช้ความเคลือบแคลงของพวกเขาได้ พวกเขาต้องคิดว่าไม่มีใครเดินเข้าไปติดกับดักอย่างโง่เขลาหรอก...ข้าก็เลยตั้งใจเดินเข้าไป

* จักจั่นทองลอกคราบ เป็นหนึ่งในสามสิบหกกลยุทธ์ของกลศึกสามก๊ก หมายถึงการรักษารูปแบบกระบวนทัพให้คงเดิมเพื่อไม่ให้ฝ่ายพันธมิตรเกิดความสงสัย และทำให้ฝ่ายศัตรูไม่กล้าลี้ลามโจมตี แล้วจึงถอยทัพอย่างเงียบๆ

** ยอมตายเพื่อเกิดใหม่ หมายถึงการทำศึกตันทนทางถอยหนีทั้งหมดเพื่อให้ทหารฮี้ดู้และเอาชนะได้ในที่สุด

ให้พวกเขาคาดไม่ถึง"

"ท่านเป็นคนที่ฉลาดมากจริงๆ"

"ฮ่าๆๆๆ เจ้าชมข้าเช่นนั้น ข้าก็เริ่มรู้สึกเขินบ้างแล้ว ที่จริงข้า..."

ไม่รอให้หลินฟางใจพุดจบเสี้ยวหยวนเป่าก็เอ่ยแทรกขึ้นมา "เพียงแต่ความรู้และประสบการณ์ของท่านยังน้อยไปบ้าง"

หลินฟางใจเบิกบานใจอยู่แค่ชั่วขณะ ยังไม่ทันได้เพลิดเพลินอย่างเต็มที่ก็ถูกเขาสะกิดให้ต้องตื่นอีกครั้ง นางเอ่ยด้วยความโมโห "ใครขาดความรู้และประสบการณ์กัน! เจ้ามันเด็กน่าเกลียด รู้จักฉลาดพูดบ้างหรือไม่"

เสี้ยวหยวนเป่าอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนรีบแก้คำพูด "ท่านไม่ใช่คนที่ขาดความรู้หรือขาดประสบการณ์เลย ท่านใจกว้าง มีสายตากว้างไกล..."

หลินฟางใจไม่ได้รู้สึกดีขึ้นมาสักนิด นางกลอกตา "หุบปากของเจ้าไปเลย!"

เสี้ยวหยวนเป่าจึงหุบปาก

หลินฟางใจรู้สึกว่ภายในบ้านอึดอัดเล็กน้อย แปลกพิลึกจริงเสียะ เมื่อครู่ยังพุดคุยกันออกรสอยู่เลยมิใช่หรือ...นางลอบจุมพลงเอ่ยถามเขา "นี่ ข้าช่วยชีวิตเจ้าได้หนึ่งชีวิต เจ้าคิดจะเอาอะไรมาตอบแทนข้าบ้าง"

เสี้ยวหยวนเป่าเอ่ยถาม "ท่านอยากได้อะไร"

"ข้าอยากได้ทองหมื่นตำลึง แต่เจ้าก็คงไม่มี" หลินฟางใจผายมือ "เอาอย่างนี้ ข้าช่วยชีวิตเจ้า นับจากนี้ชีวิตเจ้าก็เป็นของข้าแล้ว"

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า "ตกลง"

"ข้าให้เจ้าทำอะไร เจ้าก็ต้องทำเช่นนั้น"

"ได้"

หลังจากนี้อีกหลายปี ทุกครั้งที่หลินฟางโจวนึกถึงบทสนทนาในวันนี้
และเวลานี้ขึ้นมา นางก็ทำได้เพียงใช้ประโยคหนึ่งมาสรุปชีวิตตนเองว่า...
ชุดหลุมฝังตัวเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625420.html>